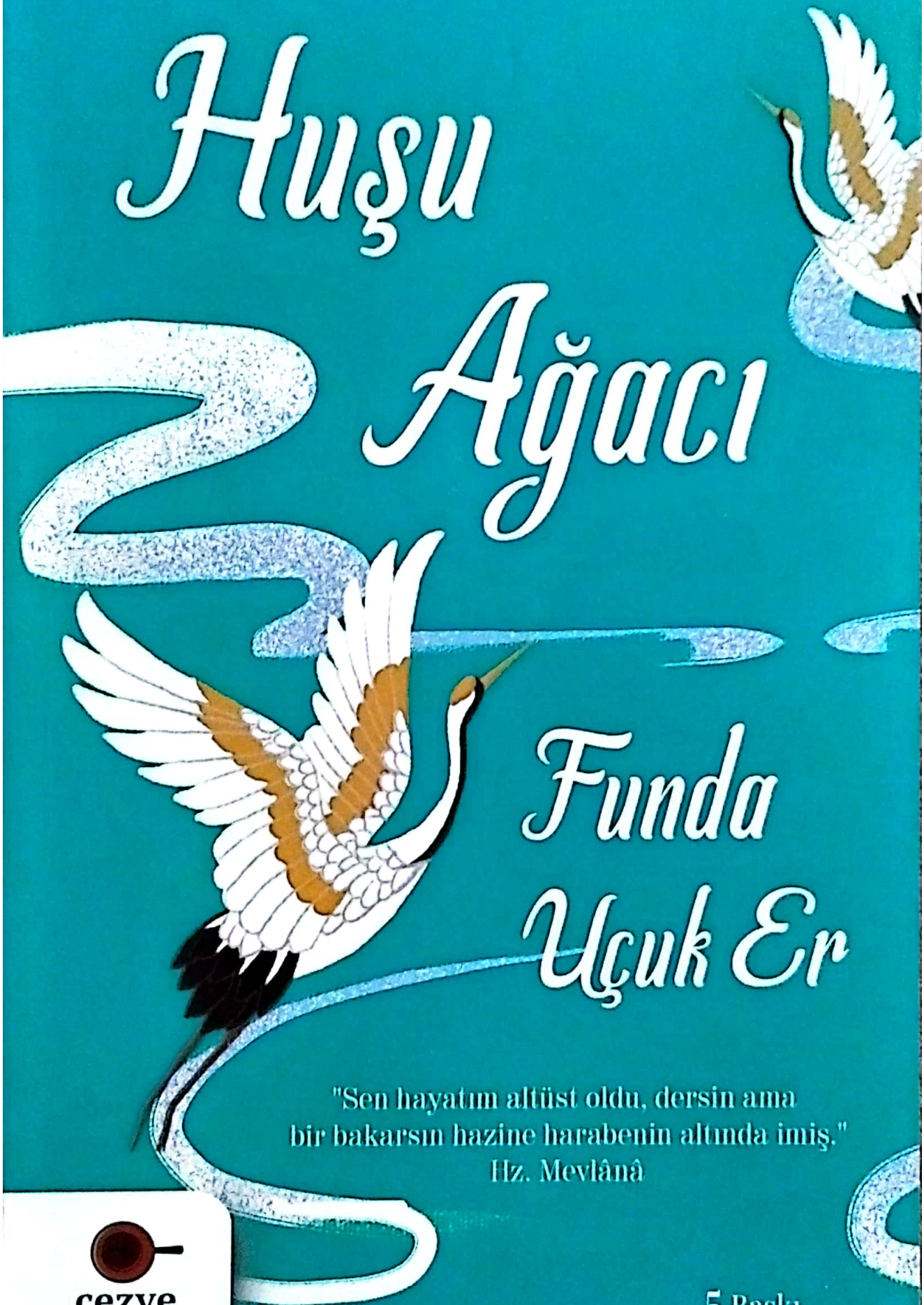
Huşu Ağacı

Funda Uçuk Er

"Sen hayatım altüst oldu, dersin ama
bir bakarsın hazine harabenin altında imiş."
Hz. Mevlânâ

cezve
kitap

5.Baskı

CamScanner ile tarandı

FUNDA UÇUK ER

Bir sonbahar sabahı, Adana'nın ılık kollarına doğdu. Yeşilin her bir tonuna meftun bir gezgin, doğanın tüm güzelliğini tefekkürle keşfeden bir kâşif, kendine olan tekâmülünde tasavvuf yolunda bir yolcu, öğrencilerine sevecen bir öğretmen ve ruhu yazma tutkusunu ile çevrili heyecanlı bir yazar.

Daha evvel yayınlanmış iki kitabı bulunmakla birlikte Huşu Ağacı, yazarın roman türündeki ilk kitabı. 11 yıldır evli ve iki çocuk annesi.

Yurt genelinde eğitim ve çocuk üzerine gönüllü seminerler verdi, veriyor. Ebeveynlerin dikkatlerini unuttukları değerlere çekmeyi hedefliyor. Zira çocukluğu insanın ana vatanıysa hepimizin sahip çıkması gerekmez mi?

CamScanner ile tarandı

HUŞU AĞACI

"Öyle bir an gelir ki tüm kararlar kötüdür; sorun, sonradan en az pişman olacağın kararı bulup seçmektir."

Amin Maalouf

Kimseyi kandırmaya gerek yok, gelişini çoktandır beklediğim o yıldırım bir gün evimin tam ortasına düştü. Oysaki yıldırımlar öngörülmezdir, evliliklerdekiler müstesna.

Çocukların okuldan gelmesini beklerken bavulları hazırlamış, kapının önüne koymuş, onlara da yola çıktığımızda anlatmak üzere inanacakları bir hikâye uydurmuştum. Yine de ne bileyim yüreğimin bir tarafı alıştığı mutsuzluğun içinde tutmaya çabalıyor gibiydi kendini. İnsan yapması gerektiğinin ne olduğundan içten içe emin olsa da karar vermek bazen oldukça zor oluyordu. Verdiği kararı uygularken ve yüreğine kıymıklar batarken taş gibi bir irade gerekiyordu.

Sonunda bu işkenceli ruh hâlini uzatmamaya karar vererek çocukları okuldan erkenden almaya gittim. İkisi de beni görünce epey şaşırdılar. Gözlerimin ağlamaktan şişmiş hâlini fark etme-

CamScanner ile tarandı

—“—

Hayatımın hiçbir döneminde poker suratlı olmayı başaramadım zaten. Kalbimde ne hissediyorsam anında kıyılarıma da o vuruyor şüphesiz. Çocuklarım yüzüme bakınca sanki oradan her şeyi okuyorlar. Sanki sünger gibiler bütün duygularımı çekiyorlar.

—”—

diklerini umarak ve aslında bundan sonraki yaşanacaklardan ödümün koptuğunu saklayacak bir neşeyle ciyakladım,

“Selam çocuklar, bugün size kocaman bir sürprizim var.”

Fil hafızasına sahip Güneş,

“Dondurma alıyoruz, dimi anne dün söz vermiştin?”

“Hem dondurma alıyoruz hem de anneannenin çiftliğine gidiyoruz.”

“Peki, babam bizle gelmeyecek mi?” Ahh Yusuf, ah canım oğlum hiç yanıltmıyordu beni!

İşte en korktuğum yerden birbiri ardına geliyordu sorular. Ömer, iyi bir eş olmayı uzun süreden bu yana unutmuş olsa da her zaman çocuklarına iyi bir babaydı. İyinin de ötesinde bir aşk yaşıyorlardı. Zaten uzun süredir mutsuzluğun içinde kavrulmama rağmen bu kararı alamamamın ve hep kendimi zamanla düzelir diye avutmamın tek nedeni de aralarındaki bu aşktı.

Ömer'den boşanmak değildi niyetim. Ancak konuşmanın aramızdaki hiçbir yaraya merhem olamadığını fark edince biraz uzaklaşmaktan başka çarem kalmamıştı. Vereceğimiz bu arada ya tamir edecektik her şeyi ya da olmuyor deyip kendi yollarımıza gidecektik. Benzinlikçide durup çocuklara birer dondurma aldım, tuvalette de yüzümü topladım ve yeniden

CamScanner ile tarandı

yola koyulduk. Hayatımın hiçbir döneminde poker suratlı olmayı başaramadım zaten. Kalbimde ne hissediyorsam anında kıyılarıma da o vuruyor şüphesiz. Çocuklarım yüzüme bakınca sanki oradan her şeyi okuyorlar. Sanki sünger gibiler bütün duygularımı çekiyorlar.

Derken Güneş bir şarkı mırıldandı... Bu, ailecek gittiğimiz her tatil yolculuğunda hep bir ağızdan söylediğimiz şarkı. Sözlerini hep birlikte değiştirmiştik. Yusuf durur mu hiç? O da hemen ablasına katıldı ve neşeyle hep bir ağızdan ritim tutmaya başladılar,

"Tin tin tini mini hanım,
Tin tin tini mini hanım
Gezme istiyor canım,
Gezme istiyor canım,

Bize macera gerek,
Bize macera gerek,
Sağ baştan başlayalım
Sağ baştan başlayalım."

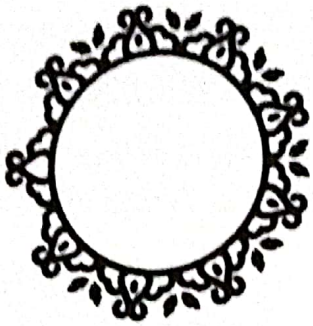
Çocuklar arka koltukta şarkı söylerken benim içimde âdeta dağlar yıkılıyor. Fırtınalı havalarda dalgaların denizin kıyısını dövdüğü gibi birlikte gittiğimiz tatillerin anıları da kalbimin duvarlarını dövüyor. Her defasında sanki daha güçlü bir hamle ile beni un ufak ediyor. Boğazıma gelip oturan yumruyu yutamıyorum. Dilimdeyse yanmış, acı ekmek tadı var. Bir yaz tatilinde, Artvin'in Kafkasör yaylasına gittiğimiz tatil düşüyor aklıma. Yolda söylediğimiz şarkılar, sıkıldıkça uydurduğumuz

CamScanner ile tarandı

maniler, sorduğumuz bilmeceler ve oynadığımız sessiz sinemalar... Anılar arşivden bir bir çıkıyor, beynime aynı anda hücum ediyor ve beraberinde gözyaşlarıma göz pınarlarımın kenarlarına kadar eşlik ediyordu. Bir de hatırlamak güzel, derler. Değil. Aksine Cervantes'in dediği gibi, "Ah hafıza, huzurumun baş düşmanı."

Sonunda tutmayı beceremediğim birkaç damla yanaklarıma süzüldü ve onları çocuklar görmeden hızlıca siliverdim. Gökyüzüne bakılacak olursa kendini tutamayan yalnız ben değildim. Yağmur yüklü bulutlar da tıpkı benim gibi son ana kadar direnmiş ve artık takati kalmamış olacak ki birkaç damla düşmeye başlamıştı arabanın ön camına. Yağan yağmurdan mı, yoksa anıların ağırlığından mı bilinmez, sabah o bavulları hazırlarkenki gücümü ve kararlığımı kaybettiğimi hissediyorum. Daha şimdiden kurtlar gibi uluyan bir özlem kokuyor burnuma. Cama vuran o hırçın damlalar bana Ömer'le tanıştığımız günü hatırlatıyor.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Aralık 2006

"Hiçbir şey göründüğü gibi değildir!
Bugün hayat veren su, yarın sizi boğabilir."
Mevlânâ

Tam iki saattir bekliyordum. Yağmurdan sıçana dönmüş bir hâlde iş görüşmesi için içerden adımı anons etmelerini umuyordum. Her sorduğumda, "Ömer Bey'in bir toplantısı var. Biter bitmez sizi alacağız," diyen metalik seslerden de yılmıştım. Eğer bir an önce bir iş bulamazsam yüksek lisansımı tamamlayamayacak ve hep hayalini kurduğum o ofisi açamayacaktım. Sonsuza dek işyeri danışmanlığı değildi elbet üzerinde çalışmak istediğim alan ama bir yerlerden de başlamak zorundayım. Bu nedenle bu işe acilen ihtiyacım vardı.

Kapının bir anlık açılmasıyla onları gördüm. Neşeyle sohbet ediyorlardı. İş hayatında disiplini severdim. Bu nasıl bir laubalilikti. Patron bey, bana toplantım var dedirtip arkadaşıyla çene çalıyor, verdiği randevuya sadık kalmıyordu. Öte yandan bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Bu nedenle bu defalık dizleri üzerine çöküp asi yanıma yalvaran sağduyumu

CamScanner ile tarandı

dinleyecektim. Bekledim. Duvardaki tabloların ve yerdeki döşemelerin bütün ayrıntılarını ezberlediğim o bıkkınlık veren saatlerden sonra nihayet adımı anons ettiler,

"Zeynep Hanım, buyurun Ömer Bey sizi bekliyor."

"Ah, nihayet!"

İçeri girdiğimde arkasını dönmüş, ellerini arkada birleştirip gardını almış bir vaziyette pencerenin önünde yağmuru izliyordu. Uzun boylu, kumral saçlı ve o vakur duruşu ile kendine aşırı derecede güvenen bir hâli vardı. Kesinlikle beklediğimden gençti. Odası şu meşhur reklamları dönen lakin dilimizin dönmediği marka mobilya ile döşeliydi. Her biri koro hâlinde âdeta, "Ben çok pahalıyım," diye bağırıyordu. Belki de patronlarının, "Ben de hepsine sahibim," tavrına şaşırmamak gerekirdi.

"Merhaba Ömer Bey, ben Zeynep..." diyecekken lafımı yarıda kesip konuşmaya başladı.

"Biliyorum, biliyorum size ayıracak fazla vaktim yok, bir an önce sadede gelirseniz."

Hâlâ yüzünü bana dönmemişti ve oturduğumda tam göz hizama tekabül ediyordu, spor salonlarından çıkmadığı çok belli olan poposu.

"Benim de insanları poposu ile muhatap edip onlara yüzünü dönecek kadar bile saygısı olmayan bir patronun iş yerinde çalışmaya niyetim yok," deyiverdim. Sabahtan bu yana dizlerinin üzerine çöküp yalvaran sağduyumu da ayağa kaldırıp gururla kapıya yöneldim. Evet, başaramamıştım, elimdeki tek iş imkanını da eften püften meselelerle elimin tersiyle itmiştim işte.

Gözyaşlarım göz pınarlarıma hücum ettikleri esnada cebren durdurdum onları. Hayır, ağlamayacaktım, burada değil. Ne sanıyordu ki bu insanlar? Para, güç mevki ve statü böyle davranma hakkını vermiyordu kimseye. Eğer böyle bir hak-

CamScanner ile tarandı

ları olduğunu düşünüyorlarsa dahi bana karşı kullanmalarını reddediyordum. Buna asla izin vermeyecektim. Benliğimin üzerinde tepinemezdi. Ona o kadar kızgındım ki şöminenin üzerine dizdiği bütün ödülleri kafasına fırlatmak istedim. Zira hepsini toplasan bir insan etmezdi. Bize insanlığı hatırlatan Edip Cansever düşüyor bu esnada aklıma,

"Ben şimdi ne yapsam, ben işte ne yapsam kaç kere yalnız

Kaç kere yalnız, ama kaç kere yalnız, gene kaç kere insan olmalarımla."

Omzumu daha da dikleştirip son hamle ile odayı terk edecekken bir ses duydum,

"Bir dakika Zeynep Hanım, buyurmaz mıydınız?"

Şaşırma sırası şimdi bendeydi. İsmimi biliyordu, şaşılacak şeydi. Olduğum yerde durmuş lakin henüz yüzümü dönmemiştim.

"Şu popoları aradan çeksek de baştan başlasak diyorum," diye ısrar etti.

Bir an gülümsememi durduramadım. Yüzünü görmüyorum ancak onun da gülümsediğinden emindim. Artık bana ne hissettirdiğini anladığına göre gözlerine meydan okurcasına bakabilirdim,

"Elbette, yüzünüzü poponuza tercih ederim," dedim. Cümlemi bitirir bitmez ne kadar yanıldığımı anlayacaktım. Deli fişek gibi çakmak çakmak yanan gözleri vardı. Yüzünde gülümsemenin hiçbir emaresi gözükmüyordu. Kim kime meydan okuyordu, belli değildi. Eliyle biraz önce kalktığım koltuğu işaret ederek,

"Buyurun," dedi. Ardından hemen konuşmaya başladı. "Bu odada çok nadir iş görüşmesi yaparım Zeynep Hanım. Emin olun hepsinin özgeçmişi de en az sizinki kadar parlaktır. Diğerleri

CamScanner ile tarandı

zaten bu odadan önce elenmiş olurlar. Buraya kadar gelmeye değecek bir çalışan adayının da diğerlerinden sıyrılması, beni bir yönüyle etkilemesi gerekir."

Gözlerini gözlerimden asla çekmiyor ve kelimelerin üzerine basa basa, tane tane konuşuyordu. Hâl böyleyken ben de gözlerimi çekemiyor, nefes alıp almadığımı merak ediyordum. Bir yandan da gözüm arada sırada tam karşımda duran şaha kalkmış at tablosuna kayıp duruyordu. Kar beyazı bir attı bu. Birilerine fena hâlde kızmış olmalıydı. Gözlerinde haklı bir meydan okumanın kıvılcımları yanıyordu. Ne kadar da benziyorduk birbirimize. Düşüncelerim o ahenkli ve tok sesiyle bölündü.

"Dışarıda iki saatten fazla özellikle bekletildiniz. Ben de buradaki ekrandan tepkilerinizi gözlemledim. Asistanım Gözde'den de söz verdiğim saatte sizi kabul etmeyip çene çalıyor olmakla suçlandığımı ve ötesini işittim. Odaya geldiğinizde arkamı dönmemin de tesadüf olmadığını anladınız sanıyorum."

Kırmızının binbir tonuna bulanmış yüzümü nerelere saklayacağımı bilemez bir hâlde, gözlerim dışında her yere bakıyor, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ve kararınız?" diyebildim pürüzsüz çıkmasına özen gösterdiğim şaşkın sesimle.

"Ve işe alındınız, yarın sabah saat 08.00'de gelip başlayabilirsiniz," diye cevaplayıp ayağa kalktı ve hiç beklemiyor olmama rağmen elini uzatıp elimi nazikçe sıktı.

"Teşekkür ederim," gibi bir şeyler geveleyip kapıya yöneldim. Çıkışı bulabileceğimden emin değildim. Bu da nesiydi böyle? Resmen ava giderken avlanmıştım. Girişteki görevli kızların bana bakıp gülümsediklerini görebiliyordum. Çok fena ters köşeye savrulmuştum. Annemin ısırgan otundan yaptığı böreğin

CamScanner ile tarandı

lezzeti gibiydi tattığım şaşkınlık. Öte yandan hâlihazırda bir işim vardı, işte bu sevindiriciydi. Aceleyle kendimi dışarı attım. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyor ama bu kez beni üşütmüyordu. Kafamın çalışması ve olanları doğru değerlendirebilmek için biraz oksijene ihtiyacım vardı. Şemsiyemi de evde unuttuğuma göre biraz daha ıslanabilirdim. Sahil boyunca yürüdüm. Yürüdükçe önceki üç saatteki yaşadıklarım bir bir geçti gözlerimin önünden. Saçmalamış mıydım? Vakit geçsin diye tablolara bakarken patrona epey söylendiğimi hatırlıyorum. Ama kameraların ses özelliği yoktur, var mıdır? Aman Allah'ım, kendi kendime konuşuyordum! Bazen kahkahalarla yaptıklarıma gülüyor, bazen de utancımdan ellerimi yüzüme kapatıyordum. Neyse ki sicim gibi yağmur yağıyor, hiç kimse benim bu hâlimi görmüyordu. Yoksa görüyor muydu? Camdan beni izliyor olabilir miydi? Daha neler.

Tam o esnada telefonumun ısrarlı ısrarlı çaldığını duydum. Bu sağanak yağışın altında açmam mümkün değildi. Hemen adımlarımı hızlandırdım ve kendimi karşı caddedeki restoranın saçaklarının altına attım. O zamana kadar benden ümidi kesip susmuş olan telefonuma baktım. Arayan Aylin'di. Adını tuşlar tuşlamaz sanki telefonu elinde tutuyormuş gibi bir hızla, belki de henüz çalmadan açtı telefonu.

"Zeynep, defalardır arıyorum neden açmıyorsun telefonu? İş görüşmen biteli saatler olmuş olmalı, hani haber verecektin?

"Bir nefes alır mısın Aylin? Yeni çıktım görüşmeden hâlâ kendimi toparlayamadım."

"O kadar kötüydü demek? Ben duymuştum zaten patronun çok ukala olduğunu. Yoksa kim şirketine "The Winners" adını koyar ki. Neyse başka fırsatlara bakacağız artık."

CamScanner ile tarandı

Aylin hiç susmayacak gibiydi ama benim ona bu uzun günü anlatacak ne vaktim ne de ıslanmaktan titrerken mecalim vardı. Oldum olası çok heyecanlı bir mizaca sahipti Aylin. Hem üniversiteden sınıf arkadaşımdı hem de hemşehrimdi. Bazen bazı yanları hâlâ büyümemiş gibi gelse de severdim onu, vefalı kızdı. O da tıpkı benim gibi İstanbul'da ailesinden uzakta bir hayat kurmuştu kendine. Kirayı ödeyemiyor olmama rağmen, sırf dostluğunu kaybetmemek adına yanına taşınma teklifini kabul etmemiştim.

"Aylin şu an yağmur altındayım. Akşam bana gel, uzun uzun anlatayım. Bu arada işi kaptım," dedim.

"Nee? Yahu şunu baştan söylesene! Sen adamı öldürürsün ruhsuz nevale."

Sabahtan bu yana ilk kez kahkaha atarak güldüm ve omuzlarımı sıktığım yerden gevşettiğimi fark ettim. Aylin hiç lafını esirgemezdi. Kırmadan incitmeden hallederdi işini. Evrende her şey birbirinin zıttı ile var olmuştu. Benim gibi gerçekçi birine de böyle hayalperest bir renk lazımdı.

"Haydi bekliyorum akşama, gerisini de akşam konuşuruz," diyerek telefonu kapattım. Önünden yürüdüğüm alışveriş merkezini görünce birden aklıma iş yeri için hiçbir kıyafetim olmadığı geldi. Şirkette bana gülen cadıların döpiyeslerini düşününce benim dizi yırtık kotlar pek zavallı gözükecekti. Başka çarem yoktu, o alışveriş yapılacak, kredi kartının son limiti de bu iş için zorlanacaktı.

Biraz özlem biraz da yalnızlığın hissettirdiği melankoli ile alışveriş merkezine girdim. En azından beni bir süre idare edecek birkaç parça uygun bir şeyler bulmayı umuyordum.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Haziran 2019

"Gönül Çalab'ın tahtı,

Çalab gönüle baktı,

İki cihan bedbahtı,

Kim gönül yıkar ise."

Yunus Emre

Sitenin girişinden eve doğru yöneldiğimde bizim evin ışıklarının kapalı olduğunu fark ettim. Zeynep yine muhtemelen bana dünkü tartışmanın faturasını ödetmeye çalışıyordu. Her zaman olduğu gibi büyük ihtimalle çocukları da alıp arkadaşına gitmişti. Neden böyle davranıyordu, onu anlayamıyordum. Ailem ona sürekli destek olduğu hâlde, onların bu yardımını çekirdek ailemize müdahale olarak algılıyor ve beni de aradaki dengeyi tutturamamakla suçluyordu. Tamam, kabul ediyorum, tüm aile aynı sitede birbirine komşu evlerde oturmak onu boğuyor olabilirdi. Evet, düğünden evvel ona bu kadar yakın oturmayacağımıza dair söz vermiştim ama madem onun ailesine uzaktık, bizimkilere de mi uzak olmalıydık. Ne zararları vardı ki hem?

CamScanner ile tarandı

Zeynep ve annemin arasında en baştan bu yana gözle görülmese de çok kolay hissedilebilen bir gerginlik vardı. Fakat bu gerginlik Yusuf'un doğumundan sonra iki yaşına geldiğinde Zeynep'in işe başlamak istemesiyle âdeta soğuk savaşa dönüştü. Aynı zamanda Zeynep artık bizim şirkette çalışmak istemiyor kendine bizden bağımsız bir danışmanlık ofisi açıyordu. Bu gelişmelerin hepsi annemde bir panik havası yarattı ve Yusuf'un kreşe gitmesine şiddetle karşı çıktı. Bu kez ben de onunla aynı fikirdeydim. Zeynep'in çalışmaya dönmekte acele ettiğini düşünüyordum. Hadi diyelim işe döndü, onca yardımcımız varken Yusuf'a annemin bakmasını neden reddediyordu anlayamıyorum. Her şeye rağmen elbette hiçbirimizi dinlemedi ve bildiğini okudu. Yusuf'u kendi seçtiği bir kreşe verdi ve kendi ofisinde çalışmaya başladı. Üç dört gün evvel de Yusuf kreşteyken arkadaşı ile kavga edip de gözünün altı çizilmiş şekilde gelince kızılca kıyamet işte o zaman koptu. Annemin Yusuf'a ayrı bir düşkünlüğü vardı. Ertesi gün kreşle görüşmeye gidip epeyce gürültü koparmış ve Yusuf'u okuldan alıp eve gelmiş. Kreş yetkililerine ise çocuğu bir daha kreşe yollamayacağını söylemiş.

Kreş yetkilileri de Zeynep'i arayıp haber verince, o da eve gelmiş ve annemle ciddi bir tartışma yaşamışlar. Annemin okula kadar gitmesini yanlış bulmakla birlikte, işe dönme ve Yusuf'a annemin göz kulak olması konusunda ona katıldığımı söyleyince de dün akşam son zamanlarda aramızdaki gerginleşmiş o ip koptu ve sonsuz parçalara ayrıldı.

"Anlamıyor musun, onun annesi benim? Çocuk rol karmaşası yaşıyor. Annen sanki Yusuf'un annesi gibi davranıp beni yok sayıyor. Düşünsene, bir şey için yapamayız dediğimde annenin kucağına koşuyor artık. Oğlumu kaybediyorum Ömer, göremiyor musun? Kreşe gitmek, okuldan çocuğu alıyorum demek,

CamScanner ile tarandı

— “ —

Çocuklar tutarlılıktan hoşlanır, hayırlarımız evete dönüşüyorsa ya da ortamda ebeveynin hayır cevabını evete dönüştüren biri varsa çocuğun kafası karışır ve kendisinde bütün hayırları evete dönüştürme gücü var zanneder.

— ” —

ne demek? Onun bir velisi var. Haberdar etmek bu kadar zor mu? Ben neyim, kimim? Hadi, beni de geçelim, sen neredesin, bunca şeye nasıl müsaade edersin?

“Tamam, çalışma o zaman Zeynep, buna mecbur musun?

“Gerçekten evde kalınca annenin bizi bize bıraktığını mı düşünüyorsun? İki buçuk yaşındaki çocuğa oyun konsolu almış inanabiliyor musun? Ben olmaz oğlum, bu senin yaşına uygun değil, dediğimde ne oluyor biliyor musun? Çocuğum kendi annesine öfke doluyor. Yerlere yatıp dakikalarca kararımı protesto ediyor. Çocuklar tutarlılıktan hoşlanır, hayırlarımız evete dönüşüyorsa ya da ortamda ebeveynin hayır cevabını evete dönüştüren biri varsa çocuğun kafası karışır ve kendisinde bütün hayırları evete dönüştürme gücü var zanneder. İki yaş sendromu filan değil Yusuf’un son zamanlarda yaşadığı, kafa karışıklığı. Buna annen sebep oluyor, nasıl göremiyorsun, çıldıracağım!”

“Zeynep sen Yusuf’un anneme düşkünlüğünü kıskanıyor olabilir misin?”

“Nee, ne dedin sen? Oradan bakınca manzara böyle mi gözüküyor Ömer? Gerçekten sana inanamıyorum! Nasıl bu kadar sığ düşünürsün? Kocaman bir şirket yönetiyorsun fakat evimizde neyin ve kimin yanlış yerde durduğunu fark edemiyor-

CamScanner ile tarandı

sun. Pes ediyorum! Biliyor musun, keşke hiç evlenmeseymişsin, annenin dizinin dibinde oturmak da bir seçenekti."

"Evet, keşke evlenmeseymişiz!"

"...."

Hiç bağırmadı, sesini dahi yükseltmedi. Gözyaşları gözlerini kıpkırmızı hâle getirdi, yine de bir damlasını dahi dökmedi... Sadece uzun uzun gözlerime baktı ve dudaklarını ısırdı. Muhtemelen dilinin ucuna kadar gelen bütün acı cümleleri orada tuttu ve arkasını dönüp yatak odasına gitti. Pişmanlıktan kavrulma sırası şimdi bendeydi. Söylemediği bütün cümleleri gözlerinden okumuştum. Onları söylememe nezaketi beni olduğum yere çivilemişti. Sessizlik orkestrası, bazen en yüksek perdeden bağırılan cümleden daha etkiliydi şüphesiz. Ben öfkelenince kırardım onu. Ama o, ne kadar kızarsa kızsın kontrolünü asla kaybetmezdi. Bu bende ona karşı tuhaf bir saygı oluştururdu.

"Sessizlik orkestrası, bazen en yüksek perdeden bağırılan cümleden daha etkiliydi şüphesiz."

İş hayatında benimle aynı fikirde olmayan hiç kimse kararımı değiştiremezdi. İş yaptığımız herkes tutarlı ve kararlı bu hâlime saygıyla muamele ederdi. Başarımı belki de buna borçluydum. Ancak aynı tutarlı ve mantıklı yaklaşımı özellikle son yıllarda evliliğimde gösteremiyordum. Asla yapmam, dediğim davranışların içinde buluyordum kendimi. Bunları düşünürken sessiz ve karanlık evime girdim. Antre lambasını yakar yakmaz vestiyerin yanındaki aynaya tutturulmuş bir not gördüm. Ayakkabılarımı dahi çıkarmadan nota koştum.

CamScanner ile tarandı

Nedense içimde garip bir korku vardı, kalbim gümbür gümbür atıyorken notu elime aldım ve Zeynep'in yazısını hemen tanıdım,

"Ömer,

Bilemezsin ben seni bütün kalbimle ne çok sevdim. Ama dünkü son tartışmamızda anladım ki birlikte yaşamaya devam etmemiz artık çok mümkün gözükmüyor. Sendeki eş rolü çocukluk kodlarında ilk düğmesi yanlış iliklenen bir gömlek misali, ne yaparsak yapalım sonraki düğmeleri de düzeltemiyoruz. Ne sen babansın ne de ben annen olabilirim. Çocukları da alıp anneme gidiyorum. Gerçekten çözüm için adım atıncaya ve profesyonel bir yardımı kabul edinceye kadar çocuklar dışındaki hiçbir mesele için beni aramamanı rica ediyorum. Umarım bu kez aile mahremiyetimize saygı gösterirsin.

Hoşça kal.

Zeynep"

Bana yazdığı onlarca aşk notundaki gibi Zeyzey dememişti kendine ve gitmişti. Olduğum yere oturdum ve ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre orada öylece kaldım. Sonra bir öfke dalgası beni ele geçirdi. Çocuklarımı benden izinsiz nasıl götürürdü, buna ne hakkı vardı? Ben onları üç saat görmemeye dayanamıyorken üç ay nasıl geçerdi? Hemen telefonu elime alıp Zeynep'i aradım. Telefon defalarca çalmasına rağmen açmadı. Bu arada ayaklarımdaki ayakkabıyı hâlâ çıkarmadığımı fark ettim. Derhal onlardan kurtulup salona geçtim. Her akşam eve geldiğimde güzelce kurulmuş yemek sofrasının yerinde buz gibi biblolar vardı. Zeynep'in iyilik perisi dediği biblolar sanki bana kızgın kızgın bakıyor, "Her şeyi berbat ettin," diyorlardı. Elime bir tanesini alıp zemine savurdum. Paramparça olmasına rağmen hâlâ öfkemi yenememiştim. Sonra titreyen ellerime rağmen Zeynep'e uzunca bir mesaj yazdım. Telefon

CamScanner ile tarandı

sürekli elimde cevap yazmasını bekliyordum. Ekranı defalarca yenilememe rağmen hiçbir hareket yoktu. Tam artık telefonu da duvara fırlatacakken mesaj uyarısı geldi,

"Tam senden beklenen bir tepki. Kararımda ne kadar haklı olduğumu kanıtladığın ve tırnak ucu kadar da olsa hissettiğim vicdan azabına döktüğün bir kova su için teşekkür ederim. Sen sağduyulu davranıncaya kadar bundan sonraki hiçbir mesajına cevap verilmeyecektir," diyordu ve önümüzdeki günlerde de aynen öyle oldu.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Aralık 2006

"Ne vakit babam düşse aklıma,
Yüreğim beni hiç sallamadığı salıncaklardan düşer durur,
Ebemkuşağına biner de geceleri, belki rüyalarıma konuk olur."
Funda Uçuk ER

Bütün markalar çıldırmış olmalı. Görünüşe bakarsan hepsinde yılbaşı indirimi var. Kredi kartımın bütün limitini zorlayarak iki takım döpiyes zar zor alabildim. İçlerinde eğreti duruyor olsam da bu pahalı zımbırtıların içinde şirketteki kokonalar gibi havalı da gözüktüğümü umdum. Anneannemin, "Körler ülkesinde bir gözünü yum kızım," deyişi geldi aklıma. Madem oraların düzeni böyleydi bana da bir gözümü yummak düşmüştü, ben de yumdum. Zaten anneannemin sözünü dinleyip de pişman olduğum hiç olmamıştı. Bu dünyadan göçüp gitmiş de olsa sözleri yoluma hâlen rehber oluyordu.

Ertesi gün erkenden kalktım ve duş alıp saçlarıma şekil vermeye çalıştım. Bir yandan acele etmeye çalışırken bir yandan da her şeyi döküp birbirine karıştırıp duruyordum çünkü işe gecikmek istemiyordum. İş hayatında disiplin benim için çok

CamScanner ile tarandı

önemliydi. Dakik olmak da bu disiplinin mihenk taşlarından biriydi. Sonunda çok hafif bir makyaj yapıp saçlarımı da tepemde toplayıp kendimi metroya attım. Metro, işe yetişmeye çalışan insanlarla hıncahınç doluydu. Ayağımdaki mezuniyet için aldığım topuklu ayakkabılarla ayakta durmak, ipte cambaz oynatmaktan daha zordu. Yarım saat süren eziyetten sonra metrodan inip şirkete doğru yürüdüm. Henüz ortalıkta kimsecikler gözükmüyor gibiydi. Şirketin içindeki kafede bir kıpırtı görüp oraya yöneldim. Genç, güler yüzlü, kibar bir görevli başını uzatıp,

"Buyurun efendim, bir şey mi istemiştiniz? Çay olmak üzere," diye sordu.

"Merhaba, ben Zeynep Işıtan. Bugün işteki ilk günüm, herkes saat kaçta geliyor acaba?

> **Çocuk her yaşta çocuktu ve kalp ritmi artıp da kabına her sığmadığında annesine muhtaçtı.**

"Merhaba, ben de Hasan. Ömer Bey bu saatte çoktan gelmiş olur. Diğer çalışanlar da gelmek üzeredir. Beklerken bir fincan çay alır mıydınız?

Kahvaltı yapmış olmama rağmen bu kibar gencin nazik teklifini kabul ettim.

"Çok teşekkürler. Bardakta olabilir mi lütfen?"

Çayı ince belli bardakta severdim. Bana göre fincan kahveler için tasarlanmış olmalıydı. Zira içinde çay varken çok eğreti duruyorlar. "Tam şu anda ayvalı ıhlamur çayı için neler vermezdim," diye düşündüm içimden. Ne zaman hasta olsak annem ayvayı bir taşım kaynatır, tam altını kapatacakken içine hem ayva yapraklarını hem de ıhlamurları ekler demlenmeye bırakırdı. Öksürük için harika bir tarifti. Canım çaydan ziyade

CamScanner ile tarandı

işteki bu ilk günümde annemin şefkatini de çekmiş olabilirdi. Çocuk her yaşta çocuktu ve kalp ritmi artıp da kabına her sığmadığında annesine muhtaçtı.

"Buyurun çayınız, ince belli bardakta." Düşüncelerim, adının Hasan olduğunu öğrendiğim görevli gencin sesiyle bölündü.

"Çok teşekkür ederim, zahmet verdim," deyip masalardan birine geçtim.

Başımı çevirir çevirmez duvardaki kitap rafları ile göz göze geldik... Kitap Kafe'nin tamamına şöyle bir göz gezdirdiğimde aslında hem kitap hem cafe olarak dizayn edildiğini fark ettim. Rafları tek tek inceledim ve kitap listelerinin öyle rastgele oluşturulmadığını anlamam uzun sürmedi. Hepsi harika eserlerdi. Çavdar Tarlasında Çocuklar, Acımak, Savaş ve Barış... Hele Tutiname'yi gördüğümde gözlerim âdeta yuvalarından fırlayacaktı. Hasan'ın güler yüzünden cesaret bularak tekrar yanına gittim ve sordum,

"Affedersiniz, şirket burayı tam olarak hangi amaç için kullanıyor?"

"Çalışanlar mola vermek istediğinde gelirler. Kısaca kaçış rampası diyebiliriz. Çay, kahve bir şeyler içer, isterlerse de kitap okurlar. Kitapları ödünç almak isterlerse alırlar, evlerine götürüp okuyunca geri getirirler."

"Harika! Gerçekten çok etkilendim. Peki, bu molayı uzatmak isteyen kötüye kullanan, ya da ödünç aldığı kitabı getirmeyen olmaz mı hiç, bunu kim kontrol ediyor?"

Birden sorularımın haddini aştığını düşünerek kendimden utandım. Ama kitaplar benim hep yumuşak karnım olmuştur. Bu kadim dostlarıma hiç ummadığım bir yerde rastlayınca fazlası ile heyecanlanmış olmalıyım. Durumu toparlamaya çalıştım.

CamScanner ile tarandı

"Affedersiniz, sizi gereksiz yere meşgul ediyorum, sadece beklerken şirketi biraz tanımak istemiştim."

"Estağfurullah. Bu soruları soran ilk çalışan değilsiniz, çok yaygın bir uygulama olmadığından misafirler dahi gelip aynı soruları sorar. Sorunuzun cevabına gelince hiç kimse kimseyi kontrol etmiyor. Ömer Bey'in çalışanları ile arasında koşulsuz güvene dayalı bir ilişkisi vardır. Raftaki kitapların hepsi onun seçimidir. Rafların yapımı boyunca da bütün süreçle bizzat ilgilendi. Sanıyorum siz insanlara gerçek manada değer verdiğinizi hissettirdiğinizde onlar da layık olmaya çalışıyorlar. Böylece kötüye kullanmak hiç kimsenin aklına gelmiyor."

Hasan'ın gözlerindeki o ulvi sahiplenme duygusundan fazlası ile etkilendim. Masadaki yerine geçen Gözde'yi görmesem daha saatlerce kitapların içinde kalıp satırlarının içinde kaybolabilirdim. Elimdeki bardağı görevliye uzatıp teşekkür edip kafeden çıktım. Gözde'nin masasına yaklaştım.

"Günaydın Gözde Hanım, acaba benim odam neresi?"

Gözde öyle bir sıçradı ki yerinden, arkasını döndüğünde yüzünün sapsarı olduğunu fark ettim. Elini kalbinin üzerine koydu ve derin bir nefes alıp ancak konuşabildi.

"Zeynep Hanım siz miydiniz? Normalde bu saatte kimse gelmez. Birden boş bulundum. Buyurun, sizi odanıza götüreyim."

Odam küçük ama sevimli bir yerdi. Ömer Bey'in odasının aksine daha samimi mobilyalarla döşenmişti. Sarı yeşil ve mavi renkler huzur veren, sakinleştirici renklerdendi. Özellikle böyle seçilip seçilmediğini merak ettim. O sırada Gözde ben sormadan bilgi vermeye başladı,

"Odanızın eşyaları dün geldi Zeynep Hanım, eksikler olabilir. İstediğiniz her ayrıntıyı talep edebilirsiniz. Ömer Bey, özellikle belirtmemi istedi."

CamScanner ile tarandı

Tabii ya, Ömer Bey... Elbette, buraya da atmıştı imzasını. Demek dün beni tahlil etmiş, bu tarzı seveceğimi düşünmüş ve renkleri de elbette bilerek böyle seçmişti. İtiraf etmeliyim ki bu adam insanda hayranlıkla karışık ilginç bir saygı duygusu uyandırıyordu.

"Teşekkürler Gözde Hanım, her şey çok muntazam gözüküyor. Bir ihtiyacım olursa muhakkak söylerim."

"Ben masamda olacağım, iyi çalışmalar,"

Gözde odadan çıkınca odamı rahat rahat inceleme fırsatım oldu. Tam masamın karşısında şık bir kitaplık vardı ancak rafları boştu. Bu, seçimi bana bıraktığı anlamına mı geliyordu yoksa vakti mi olmamıştı. Duvardaki tablolar dahi huzur veriyordu. Bu odayı ilk kez görmüş olmama rağmen insana bir tanıdıklık ve aidiyet duygusu veriyordu. Şaşılacak şeydi. Odamı biraz daha inceledikten sonra işere başlamadan evvel lavaboya gitmek istedim. Döndüğümde Gözde telaşlı telaşlı,

"Zeynep Hanım, Ömer Bey sizi sordu, toplantı üç dakika içinde başlayacak, derhâl diz üstü bilgisayarınızı alıp o gitmeden toplantı odasında olun. Toplantıyı daha önce söylemediğim için affedin."

"İyi de toplantı odası neresi..." demeden beni öylece orada bıraktı ve ben de başı kesik tavuk gibi gördüğüm herkese toplantı odasını sormaya mecbur oldum.

Tam nihayet toplantı odasını bulup kendimi içine attım ki hemen arkamdan da Ömer Bey girdi. Adam yürüyen kibir abidesi gibiydi. Herkes tam tekmil toplantı odasında onun gelişini bekliyordu. Ben de assolist gibi en son gelmiştim ve aynı anda üstüme çevrilen bütün gözlerin ardından yerin dibine geçmiştim.

CamScanner ile tarandı

"Cık cık, daha ilk günden geç kalınır mı?"

"Ne sanıyor canım bu kız kendini?"

"İki güne kapının önüne koyarlar bunu," diyor sanki her biri. Dostoyevski, "Her şeyi anlıyorum ve bu beni öldürecek," diyor ya aynı duygularla yerime oturdum. Ama bu tam manası ile haksızlıktı, ben geç kalmamıştım ki...

Ömer Bey, bütün gündemi tek tek konuştuktan sonra toplantı boyunca çevirmediği gözlerini saniyenin binde biri kadarki bir süre bana çevirdi ve bir cümle ile beni iş arkadaşlarıma tanıştırıp toplantıyı noktaladı. Herkesle birlikte ayağa kalkmış ve bu gergin elektrikli ortamdan koşarak uzaklaşmayı düşünüyorken,

"Zeynep Hanım, siz kalın," dedi.

Toplantıya geciktiğim için epey yağlı bir fırça beni bekliyor olmalıydı. Duyabileceğim bütün cümleleri aklımdan geçirirken ve sonuna kadar da kendimi savunmaya hazırlanırken sakin sakin konuşmaya başladı,

"Zeynep Hanım, çalışanlarımın motivasyonu benim için çok önemlidir. Bugün geç kaldığınız için kendinizi bir türlü toplantıya veremediğinizi gözlemledim. Nerede oturduğunuzu bilmiyorum ama Gözde Hanım'la görüşüp şirketin servis güzergahlarını öğrenmenizi tavsiye ederim. Çalışma şartlarınızı iyileştirmek benim görevim, işinizi iyi yapmak sizin göreviniz. Ulaşım dışında sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Âdeta donakalmıştım, psikolojik danışman olan ben miydim, o muydu? Bu adam kesinlikle insan psikolojisinden anlıyordu. Bana en sert cümleleri sarf etse hatta kovmakla bile tehdit etse üzerimde böyle bir etki yaratamazdı. Kendimi o kadar önemli ve daha ilk günden şirketin bir parçası gibi hissettirmişti ki söyledikleri... Öte yandan yanılıyordu çünkü

CamScanner ile tarandı

ben geç kalmamıştım. Bu tamamen Gözde'nin hatası idi. Bunu bilmesini sağlayacaktım. Tam bu esnada masanın üzerindeki dosyaları toplayıp yanımıza gelen Gözde Hanım, bana gerek kalmadan durumu açıkladı,

"Ömer Bey, tamamen benim hatam, Zeynep Hanım gecikmedi. Ben onu bilgilendirmeyi unuttuğum için toplantıda hazır bulunamadı. Benden önce gelmişti şirkete oysaki. Affedersiniz."

Sadece çok kısa bir an şaşırdı ama hemen omuzlarını dikleştirip,

"Tamam Gözde Hanım, bilgilendirme için teşekkürler. Zeynep Hanım, iyi çalışmalar," deyip hızla toplantı odasından ayrıldı.

Gözde Hanım da benden defalarca özür diledikten sonra toplantı salonundan ayrılıp masasının başına geçti. Odama döndüğümde telefonumda sayısız cevapsız çağrı vardı. Tabii ki hepsi de Aylin'dendi. Bu kız kesinlikle aksiyonun kokusunu alıyordu. Ancak şu an onunla uzunca kız muhabbeti yapacak hiç vaktim yoktu ama bir şekilde haber uçurmazsam da aramaktan asla vazgeçmezdi. Onu mesai bitinceye kadar oyalayacak şekilde kısaca bir mesaj yazdım ve işlerimin başına döndüm. Yeniden telefonu elime almaksa yemek molasında ancak aklıma geldi.

"Bu akşam Mert ile seni dışarı çıkarıyoruz, hiç itiraz istemiyorum. Yeni işini kutlayacağız," diyordu Aylin. Hemen mesajını yanıtladım,

"Yine o lüks mekanlara götüreceksenız hiç zahmet etmeyin. Sevmiyorum o tarz yerleri, biliyorsun, hiç samimi gelmiyor."

"Ne var birazcık kafanı kitapların o sıkıcı dünyasından çıkarsan, insan sosyal bir varlıktır Zeynep, biraz dışarı çık, insan görürsün hem. Konu kapanmıştır."

CamScanner ile tarandı

Ah! Aylin, hayır kelimesini asla cevap olarak kabul etmezdi. Tatlı tatlı insanın kanına girer, ne yapar eder ikna ederdi. Hiç direnmedim. Kalan işlerimi halledip en azından kuaföre uğramak şart olmuştu. Yeniden işlere gömüldüm ve Gözde'nin kafasını kapımdan uzatıp, "Çıkmıyor musunuz?" demesiyle mesainin bittiğini fark ettim. Hızlıca çıkıp kuaföre koştum ve şahane döpiyesimle, buluşacağımız restorana vardım. Tıkır tıkır stilettolarımdan bahsetmiyorum bile.

Gözüme ilk Aylin ilişti. Elini kolunu sallayan büyük hareketlerle beni masaya çağırıyordu. Ama o da nesiydi. Masada Mert'ten başka bir adam daha vardı. Lütfen aklıma gelen olmasın derken elbette, Aylin yine yapacağını yapmıştı. Nişanlandığından bu yana bana koca adayı bulmayı kendisine görev edinmişti. Bu konuda onu defalarca ikaz etmeme rağmen durmak bilmiyordu. Sanki haberim varmış da özellikle süslenmiş gibi gözüken saçlarımla ve "Ben daha yeni işe alındım," diye bağıran kılığımla o an yerde bir çatlak bulup da süzülmeyi dilemekten gayrısı gelmedi elimden.

Gözlerimi masadaki üçüncü tekil şahıstan uzakta tutarak tek tek hepsiyle selamlaştım. Aylin yine katakulliye getirerek nasıl becerdiğini anlayamadığım bir şekilde beni adamın yanına oturtuverdi. Ben de ona kızgın bir bakış atmayı ihmal etmedim. Böyle danışıklı tanıştırma ortamlarından hiç hoşlanmıyordum. Sanki biri zorla boğazıma bıçak dayamış gibi hissediyor, nefes alamıyordum. Neyse ki Aylin ve Mert'in hiç bitmeyen hikâyeleri sayesinde sessizliğim pek fark edilmiyor, zaman bir şekilde geçiyor ve çilem doluyor gibiydi. Bir ara öyle bunaldım ki şöyle gayriihtiyari kafamı kaldırıp etrafa bakmamla onu görmem bir oldu. Ömer Bey, bütün heybeti ile çapraz masada oturuyor ve takındığı ciddi havaya bakılırsa bir iş yemeğinde bulunuyordu.

CamScanner ile tarandı

Bir anda içimi bir panik dalgası sardı. Dışarıdan bakıldığında iki çift sevgili gibi gözüküyorduk, şüphesiz. Bizi görmüş müydü? Kesin görürdü o, bakmıyor gibi gözükür ama her şeyi fark ederdi. İyi de bu beni neden bu kadar rahatsız etmişti ki? Ondan korkuyor muydum, çekiniyor muydum? Yoksa Aman Allah'ım, ondan etkilenmiş miydim? Masada huzursuzca kıpırdandım ve elbette bu alıcıları daima açık olan Aylin'in gözünden kaçmadı.

"Zeynep, ne oldu, bir şey mi var?"

"Yarına yetiştirmek zorunda olduğum bir sunum geldi aklıma da ben birazdan kalksam," diye uyduruverdim. Bu zoraki sohbete daha fazla katlanmayacaktım.

"Eh, tamam. Kahvelerimizi de içelim öyle kalkarsın madem, biz biraz daha oturacağız ama sen Zeynep'i evine bırakırsın değil mi Erol?"

Neredeyse elimdeki bardağı düşürüyordum. Aylin benim emrivakilerden hoşlanmadığımı çok iyi bilirdi. Öte yandan şansını sonuna kadar zorlamaktan da geri durmuyordu. Elbette teslim olmayacaktım,

"Yoo, ben giderim lütfen hiç kimse rahatsız olmasın hatta ben akşamları kahve içmiyorum, biliyorsunuz," diyerek ayağa kalkıp bu kez de ben onları şaşırttım. Hızlıca eşyalarımı toplayıp özellikle Ömer Beylerin masasının yanından geçip çıktım. Sadece bir an kafasını kaldırsa başımla selam verecektim. Ancak istifini dahi bozmadı. Elbette şaşırmadım.

Aylin'i bu kez kesinlikle boğacaktım. Beni öyle bir cenderenin içine atmıştı ki restorandan dışarı çıktığımda sanırım kendi kendime konuşuyordum. Şu lanet olası topuklu ayakkabılarım izin vermiyordu ki hızla koşayım da kendimi bir taksiye atayım. Bütün hıncımı ondan alırcasına adımlarımı yere tak tak vura-

CamScanner ile tarandı

rak yürüyordum ki birdenbire o topuklardan biri mazgalların içine girdi. Bugün daha ne kadar kötü geçebilir, diye geçirirken içimden topuğu oradan kurtarmaya uğraştım. Hiç çıkmayacak gibi gözüküyordu. Sonra kendi kendime gülmeye başladım. Öyle ki artık kahkaha atıyordum. Baloda ayakkabısının tekini bırakan Cinderella gibiydim. Bir tek yakışıklı prensim eksikti. Hoş, o da içerde iş yemeğindeydi. Böyle düşündükçe daha da çok gülüyordum. Etraftaki insanlar bana garip garip bakıyor olmasına rağmen hiç aldırmıyordum. Nasılsa en kötü beni bu mekânın önünde görmeye alıştıkları bir sarhoş sanıyor olmalıydılar. Ne gam.

"Pek alışık değilsiniz galiba."

Arkamı döner dönmez işte yine o lacivert çakmak çakmak yanan gözleri karşımdaydı.

"Yoo, alkollü değilim ben, şey... Ayakkabımın topuğu..."

"Ben de onu kastetmiştim."

Derin bir oh çektim ve birdenbire yeniden gülmeye başladım,

"Ah! Kesinlikle alışık değilim, işte bu manzara da kanıtı."

Şimdi ikimiz de ayakkabımın tekine bakıyorduk. Birdenbire hiç tahmin etmediğim bir şey yaptı. Eğildi, ayakkabıyı bir hamlede çekti, çıkardı ve sol ayağımın önüne bıraktı. Bunları yaparken yeniden patron kıvamındaydı.

"Yarın mesai var, bence buralarda çok oyalanmayın, iyi akşamlar."

Yanımdan hızla uzaklaştı ve valenin getirdiği arabasına atlayıp gözden kayboldu. Tavırlarıyla insanı eşek sudan gelinceye kadar döven bir tarafı vardı. Yorgun argın eve vardığımda, telefonum hiç durmadan çalmaya başladı. Elbette Aylin'di. Ona o kadar kızgındım ki kesin kendini affettirmek için arıyor,

CamScanner ile tarandı

diye düşündüm. Telefonu açmayacaktım fakat o kadar ısrarla arıyordu ki bir şey olmasından korkup çaresiz açtım.

"Aldatmış beni, inanabiliyor musun? Ah, Zeynep sen demiştin!"

"Dur, Aylin! Sakin ol, ne oldu, kim kimi aldatmış? Hiçbir şey anlamıyorum."

Aylin o kadar ağlıyordu ki o boğuk sesinin arasındaki kelimeleri anlamak oldukça güçtü. Sonra derin bir nefes aldı ve tane tane konuştu,

"Mert beni aldatıyormuş. Sevgilisi olan kız sen kalktıktan sonra masamıza geldi, düşünebiliyor musun, hadsiz. İkimizi aynı anda idare ediyormuş, ben bunu nasıl göremedim? Beni defalarca uyarmana rağmen seni dinlemedim. Ah, eşek kafam! Bana her şey müstahak."

"Aylin, inan çok üzüldüm. Bana gelsene seni yalnız bırakmak istemiyorum. Ya da ben geleyim ne dersin?"

"Biraz yalnız kalıp kafamı toplayayım Zeynep, gidip eve uyumak istiyorum. Seninle konuşmak iyi geldi, iyi ki varsın. İyiyim ben, merak etme bunu da atlatırım."

"Bir telefon kadar uzağındayım, biliyorsun değil mi? Araman yeterli tamam mı Aylin, duydun mu beni?"

Telefonu kapatırken bile ağlıyordu. Ah, Aylin! Bu kaçıncı kalp sızısı, bu kaçıncı yanlış adam vakası... Bir insan kaç kez aynı damdan düşer ve kaç kez her defasında o damın korkuluksuz kenarlarında yürümeye cüret eder? Babası bilseydi küçücük kızı büyüyünce kendisi yüzünden her sevgi kırıntısını aşk zannedecek, o zaman bırakıp gider miydi onu başka bir kadın uğruna, bilemiyorum. Ve daha çocukluğunu yaşamadan büyümek zorunda kalan yavrular, zamansız vedalar...

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2019

"İyileşmek için önce hasta olmak gerek."

Mevlânâ

Sonunda ana kucağı, baba ocağındaydım. Daha annemlerin sokağına girer girmez çocukluk anılarım canlanıverdi gözümde. İnsan ne zaman böyle çok mutsuz olsa çocukluk anılarına saklanır, kendisini orada tamir etmeye çalışırmış meğer. Ah, çocukluk! En büyük derdimizin akşam olunca beş dakika daha sokakta kalabilmek olduğu efsunlu yıllar…

Annem akşam tavuklara verdiği yem tabağı ile koşup geldi garaja.

"Zeyneeep, bu ne hoş bir sürpriz, her şey yolunda mı?"

Bir yandan çocuklara sarılıyor bir yandan yüzümde neden okul bitmeden geldiğimizin cevabını araştırıyordu. 35 yıllık annemdi o. Dilim ne söylerse söylesin kalbimin fısıltılarını duymayı bilirdi hep. Anladı. Ben de onun 35 yıllık evladıydım. Anladığını anladım.

CamScanner ile tarandı

> **35 yıllık annemdi o. Dilim ne söylerse söylesin kalbimin fısıltılarını duymayı bilirdi hep. Anladı. Ben de onun 35 yıllık evladıydım. Anladığını anladım.**

"Çocuklar, bakın size ne diyeceğim, tavuklara yem atmak ister misiniz? Biz de soluklanalım annenizle şöyle."

Soracaktı, biliyordum ama olanlar ve yolculuk beni öyle sarsmıştı ki tek kelime etsem direncim kendini gün boyu tuttuğu yerinden kırılacak, tuzla buz olacaktım.

"Ciddi bir şey yok anneciğim. Birazcık kafa dinlemek istedim. Yarın konuşuruz, söz veriyorum. Bir şeyler atıştırıp yatacağım hemen."

Ne kadar kararlı gözükmüşsem annem üstelemedi. Babam yılın bu dönemi daha çok yayla evine gider ve tarla işleri ile meşgul olurdu. Şans eseri evde olmaması beni öylesine rahatlattı ki bir ara kendimden utandım. Hızlıca birkaç şey atıştırıp odama geçtim. Ömer'den çok sayıda cevapsız arama ve tehdit dolu mesajlar vardı. "Polis zoruyla olsa da çocuklarımı görürüm ben. Buna engel olmazsın," mesajından sonrakileri okuma gereği duymadım. Sanki çocuklarını ondan saklayan vardı. Telefonu sessize alıp huzur dolu yatağıma uzandım. Çocukların aşağıda anneanneleriyle keyifleri yerindeydi nasılsa.

Sabah burnuma kadar gelen enfes kokularla uyandığımda, Yusuf ile Güneş'in kıkırdama sesleri geliyordu bahçeden. Annem yine geceden hamur yoğurup mayalanmaya bırakmış olmalıydı. Tereyağlı bazlamaya hayır diyemeyeceğimi çok iyi bilirdi. Anneannemin kokusunu duyardım onda. Anneannem de tıpkı annem gibi erkenden kalkar közde bazlama pişirirdi

CamScanner ile tarandı

bize. O devasa çiftlikteki onca çalışana rağmen yemek işine kimseyi karıştırmazdı. Yaktığı ateşin çıtır çıtır sesi ve o davetkâr kokusu uykumuzun arasında ninni olurdu abimle bize.

Sonra yataktan fırlar, aceleyle bahçeye çıkardık. Hangimizin anneannemi ilk öpeceği aramızda bir yarışma konusuydu. Abim, yaş farkının avantajını daima kullanır ve hep benden önce varırdı anneannemin yanına. Birimiz sağından birimiz solundan sokulurduk kucağına. Anneannemin yanakları âdeta gül kokardı. Uyku mahmuru gözlerimizi pazen pijamasının dizine yatırırdık. Tertemiz sabun kokusu, gül kokusuna karışırdı. Bir müddet anneannemin o tadına doyum olmayan şefkat banyosunda yıkanır, huzur dolu dakikaları zihnimize kazırdık. Tam da böyle zamanlarda ortaya çıksın, bize o günleri hatırlatarak ruhumuzun ağrıyan yerlerine merhem olsun, diye belki de. Pandoranın kutusundan saçılan anılar bende yine aynı etkiyi gösterdi, içimi tarifsiz bir huzur kapladı. İnsan her şeyi unutsa da bu anıları bir sırrı saklar gibi yüreğinin en nadide köşesinde saklıyordu.

Bir kokunun insana hatırlattıkları ve hissettirdikleri gerçekten inanılmaz. Annemin anneannemden miras tereyağlı bazlaması, kahvaltı masasında bütün lezzeti ile yenmeyi bekliyordu. Ah! Daha yemeden yalnızca varlığı ile beni götürdüğü çocukluğumun dehlizlerini bir bilse...

"Uyandın mı kızım? Günaydın."

"Günaydın anneciğim, yine döktürmüşsün Hanım Sultan."

Hanım Sultan, anneannemin adıydı. Bu çiftlik ondan anneme kalınca adı da çalışanlarca anneme söylenir olmuştu. Sahiden çocukları içinde anneanneme en çok annem benzerdi. Her açıdan. Ancak çiftlik için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim. Onca hayvandan yalnızca tavuklara kıyamamıştı annem. Bir de bağ

CamScanner ile tarandı

bahçe işi için müştemilattaki Yahya Efendiler'i saymazsak o heybetli çiftlikten geriye pek bir şey kalmamıştı. Ama anılar, işe onlar ilelebet bizimle yaşayacaklardı. Bu anıların bende uyandırdığı iştahla kahvaltıya oturacakken elimdeki telefon son perdeden çalmaya başladı. Ekrana bakınca Ömer'in adını gördüm. Bu kez anneme yakalanmıştım, açmamazlık edemezdim. Derhâl bir çözüm düşündüm.

"Çocuklar babanız arıyor, kim konuşmak ister?"

"Ben, ben," çığlıkları arasında telefonu hoparlöre alıp çocuklara verdim. Telefonun kulaklarına yakın teması çocuklar için iyi değildi.

Onlar babalarıyla hasret giderirken annemin leziz sofrasına tam anlamıyla yumuldum. Bu dakikalarda, "Yemek yemek üzerine ne düşünürsünüz bilmem ama kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı," diyen Cemal Süreya'ya fazlası ile katıldım. Bu arada çocuklar babaları ile konuşmalarını bitirip telefonu bana uzattılar. Yusuf'un "Anne, babam ne zaman yanımıza gelecek? Ben babamı özledim," cümlesi bana buraya neden geldiğimizi hatırlatmaya yetti ve bütün neşem sabun köpüğü gibi aniden kayboldu. Ben de onları sofraya oturtup hava almaya, diye etrafta gezintiye çıktım. Asıl yapmam gereken ofisi arayıp asistanım Melek'e danışanlarla olan bütün randevularımı iptal etmesi gerektiğini söylemekti. Bunu annemin yanında yapamazdım.

Altı ay içinde oluşturduğum bütün danışan kitlemi kaybedecektim. Aslında çok da iyi gidiyorduk. Doğru bildiklerimi okurken Ömer'in annesinin kontrol tutkusunu hesaba katamamıştım. Doğrusu bunun ziyadesi ile farkındaydım lakin Ömer'in bu kadarına müsaade etmesini hiç beklemiyordum. Bu zamana kadar ilişkimiz hep bıçak sırtında gezmesine rağmen Ömer, benim kaldıramayacağım noktada annesine dur demeyi

CamScanner ile tarandı

genelde beceriyordu. Diyemedikleri de işte böyle beni boğuyor ve artık katlanamayacağımı düşündürtüyordu.

Miyesser Hanım, bütün kararlarda son imza kendisinin olsun istiyordu. Ömer sanki hiç evlenmemiş gibi her olayın içinde yer almak istiyordu. Hem de başrolde. Sanki göbek bağları hâlâ kesilmemiş gibi hastalıklı bir bağ içindeydiler. Ömer kendisine bağlı değil, bağımlı olsun istiyordu. Hâlâ. Bunu onu ilk gördüğümde fark etmiş ve Ömer'e evlendikten sonra bütün ailenin yan yana oturduğu sitede yaşamak istemediğimi üstüne basa basa söylemiştim.

Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde eşyalarımız hemen Ömer'in anne ve babasının yanı başındaki dubleks villaya taşınmış ve kaşla göz arasında döşenivermişti. Bu, benim düğün arifemde her şeyi mahveden bir yakınlıktı. Hadi abisi Kadir, çok muhlis bir insandı ancak abisinin eşi Müjgan'ın kurnazlıkları ve ince hesapları için kullanabileceğim bir sıfat henüz lügatlarda yerini almadı. Adamcağız bu sevimsiz hesaplardan kurtulmak için aile holdinginde çalışmayı reddedip kendi mesleğini ifa ederken, evde daha beterine yakalanmıştı. Makûs kader.

Yaşanan son olayların vahameti beni o kadar germişti ki Melek'in numarasını bulup tuşlamak epey zaman aldı.

"Buyurun, Zeynep Hanım."

"Melek merhaba, senden bütün danışan randevularını süresiz iptal etmeni istiyorum."

"Anlayamadım Zeynep Hanım, ne kadar süresiz?"

"Muhtemelen yaz boyu annemlerin çiftliğinde kalacağız. O kadar süresiz. Sen de ben haber verinceye kadar izinlisin."

Melek şaşkınlığını gizleyemeyen uzunca süren bir boşluktan sonra kendini güçlükle topladı ve sonunda konuşabildi,

CamScanner ile tarandı

"Tamam Zeynep Hanım, ben hallederim, hoşça kalın."

"Kolay gelsin."

Telefonla konuşurken fark etmeden epey yol almışım. Tam da Derviş Dede'nin bahçesinin önünden geçerken, güllerin kokusu yolumu kesti. Öyle huzur vericiydi ki gözlerimi onlardan alamadım. Çalıgülü, tasgülü, güllerin yüzlercesi. Yürüme yolu boyunca gelen misafire eşlik eden ortancalarsa insanı âdeta mest ediyor.

"Buyurmaz mısın, evladım?"

Bahçenin bu cömert manzarası ile sarhoş olmuşken Derviş Dede'nin sesi ile irkildim.

"Derviş Dede, merhaba, nasılsın? Beni tanıdın mı, hani gül şerbeti ikram ederdin çocukken? Zeynep ben."

"Dur hele, bir daha bakayım. Bildim bildim, arkadaşların sana Zeyzey derdi, değil mi ya?"

"Evet Dede, ta kendisi."

"Dur, sana gül şerbeti getireyim."

Daha ilk yudumunda sanki yeniden çocuk oldum. Bir lahza gözlerimi kapatınca sanki o yıllardaki gibi ayaklarımı salladım ve her yudumda dudaklarımı yaladım. Nasıl geçtiğini anlayamadığım o huşu dolu dakikaların ardından, tam veda ediyordum ki Derviş Dede'nin sözleriyle olduğum yere mıh gibi çivilendim.

"Ancak yananlar, pişer."

Bu kadar belli oluyordu demek yandığım. Yürüyüşe kaldığım yerden devam ederken dünden bu yana tuttuğum yerden bıraktım gözyaşlarımı,

"Medet Ya Rabbi, kavruluyorum, bir damla su ihsan et! Sanki ciğerime dikenli teller batıyor, yakıyor, yandırıyor beni."

CamScanner ile tarandı

Allah'ın adını anmayalı belki aylar olmuştu. Sadece fırtına anında Yaradan'ı hatırlayan balıkçılar gibiydim. Evet, tam da öyleydim lakin gidecek başkaca kapım da yok gibiydi. Dilimden dökülenleri ben de şaşkınlıkla dinliyordum. Ama aktıkça gözyaşım, söyledikçe dilim, sanki temizleniyordum. Oğlunu, askerde şehit veren anneannemin dualarıydı dilimdeki. Yanımda birlikte yürüyen sanki onun silüetiydi. Ah anneannem, ah koca ninem! Ne olurdu sanki yine dizlerine yatsam, sen saçlarımı okşayıp yine bana tatlı tatlı anlatsan şu canına yandığım hayatı. Ve bir yanımızı hep eksik bırakarak, onurlu bir veda ile ebedi istirahatgahına göçen dayım... Uzun boylu, esmer, omuzları dik, zıpkın gibi bir subaydı. Su yeşili gözlerine baktığınızda yüzme bilseniz dahi yitip gidebilirdiniz. Öyle kibardı ki... Kendisi oturuyorken ortama bir kadın gelecek olsa derhâl ayağa kalkar ve ceketinin düğmelerini iliklerdi. Öyle nahif, öyle ince. Normalde kız çocukları için yaygın bir inanış vardır. Onların hayran oldukları ilk erkek babalarıdır. Benimki dayımdı. O bu dünyadan göçüp gittikten sonra dahi, karşıma çıkan her erkekte onun mertliğini, dürüstlüğünü ve inceliğini aradım ve Ömer'de bulduğumu sanmıştım.

Allah'ın adını anmayalı belki aylar olmuştu. Sadece fırtına anında Yaradan'ı hatırlayan balıkçılar gibiydim.

Eve döndüğümde çocuklar kahvaltılarını yapmış, keyifle bahçede oynuyorlardı. Neyse ki oyunlar, iyi ki var. Oyunlar çocukların kadim dostu olduğu gibi, aynı zamanda en iyi terapistiydi. Aslında içten içe bir sorun olduğunu hissetseler de bahçe sayesinde o duygunun üzerinde fazla yoğunlaş-

CamScanner ile tarandı

mıyorlardı. Güneş, yaşının da avantajı ile olanları daha iyi tolere edebiliyordu ancak Yusuf günde en az beş kez babasını soruyordu. Yine beni görür görmez ardı ardına başlayacaktı sorular. Kendi yaşadığım ikilemler, kızgınlıklar ve ayrılık acısı bir yana, çocukların duyguları ile baş etmek kalbimi zinhar açamadığım bir mengeneyle sıkıyordu sanki. Bir psikolojik danışman olarak âdeta bir mum gibiydim. Kendi ailem dışında bütün danışanlarıma ışık verdim. Tam bunları düşünürken Yusuf çığlık çığlık yanıma koştu,

"Annee, anne biliyor musun, bu tavuk yumurtayı popo-sundan çıkarttı!"

Birdenbire hepimiz kahkahalarla gülmeye başladık. Güneş de tüm köy çocuklarının zaten bildiği bu gerçeği neredeyse Yusuf yaşında öğrenmişti. O da anılara dalmış olacak ki gülmekten yerlerde yuvarlanıyordu. Yusuf tavuğun yuvasına yanaşmış ve yumurta çıkıncaya kadar tenhada gözlem yapmış. Bunu da öyle tatlı bir gururla anlatıyordu ki dinleyenler âdeta Ümit Burnu'nu keşfeden Vasco Da Gama zannedebilirlerdi onu. İşte doğa her yaştan insana müthiş bir öğretmendi.

Gülüşlerimiz dünden bu yana beni soru yağmuruna tutmak için fırsat kollayan annemin sorgulayıcı gözlerine tosladı ve ağır bir lastik kokusu havaya karıştı. Yaklaşıyordu kaçınılmaz olan. En iyisi onu tatmin edecek kadarını söyleyip konuyu kapatmaktı.

"Anne, lütfen üstüme gelme, Ömer'in klan hayatından sıkıldım bir parça ve hadi itiraf ediyorum, kaçtım. Ömer'in rızası olmayınca da biraz limoni ayrıldık, hepsi bu."

"..."

"Duşa giriyorum ben anne, çok terliyim."

CamScanner ile tarandı

Annemin, "İnanayım mı şimdi?" imalı bakışlarından kurtulmak için duşa kaçtım, kendimi suyun şifalı kollarına bıraktım. Su iyiydi. Su, insanın stresini ekarte eder, insanı iyileştirirdi. Duştan çıktığımda sessize aldığım telefonumun yanıp sönen ışığı gözüme çarptı. Elbette, arayan Ömer'di. Hepsi ona ait olmak üzere tam tamına 46 cevapsız arama vardı ekranda. Son mesajını okuduğumdaysa neredeyse çığlık atıyordum,

"Yoldayım, oraya geliyorum, çocukların velayetini sana bırakacağımı sanıyorsan beni hiç tanımamışsın demektir!"

Mesajı okur okur okumaz sanki bütün kan beynime hücum etti ve kafama bir meşe kütüğü bağlanmış gibi bir ağırlık hissettim. Bir an kendimi dışarı atıp avaz avaz bağırmak istedim. Üzerimdeki bornozu fark edince, beyin duvarlarıma çarpıp akseden çığlıklarımı susturup giyinmeye koyuldum. Öfkeden ellerim titriyordu. Kıyafetlerin doğru yüzünü bulmayı bir türlü beceremiyordum. Sonunda pes ettim ve tek bacağı giyilmiş kotumla kendimi pelte gibi yere bıraktım ve ellerimi yüzüme kapatıp hüngür hüngür ağladım, ağladım.

— “ —

Sahi sende hiç biz kaldı mı? Eğer ayrılırsak ortak anılarımıza ne olacak? Sakıncası yoksa onların da velayetini ben alabilir miyim? Ya şarkılar ve plaklar?

Hiç değilse bizim şarkımızı iadesiz taahhütlü yollayamaz mısın?

— ” —

O an odaya çocuklar gelse ne derdim bilmiyorum. Ayağımı frenden çektim ve boşta kalan duyguların özgürce açığa çıkmasına izin verdim. Önüne çıkacak bütün setleri yıkıp geçebilecek bir öfke, bir nergis kadar nadide bir kırgınlık, kulaklarımı uğuldatan ve boğaları kıskandıracak bir kızgınlıktı hissettik-

CamScanner ile tarandı

lerim. Ah, Ömer! Bize bunu neden yapıyorsun? Sahi sende hiç biz kaldı mı? Eğer ayrılırsak ortak anılarımıza ne olacak? Sakıncası yoksa onların da velayetini ben alabilir miyim? Ya şarkılar ve plaklar?

Hiç değilse bizim şarkımızı iadesiz taahhütlü yollayamaz mısın?

Ruhumda yaşadığım bu tuhaf deliliği annemin sesi böldü,

"Zeyneeep, gelsene! Bak, Derviş Deden geldi."

Beynim komut alamıyor, sadece otomatik pilota bağlanmış gibi ezberlenmiş hareketlerle merdivenlerden iniyordu. İçimden avaz avaz bağırmak gelirken yüzüme yine sahte bir zoraki gülümseme oturtup Derviş Dede'ye,

"Merhaba," dedim. Gözlerim şişmiş ve burnum da kızarmış olmalıydı. Annem,

"Bak, Derviş Deden sana çok sevdiğin gül şerbeti getirmiş. Ben kabını boşaltıp geleyim," deyip ortadan kaybolunca Derviş Dede gözlerimin ardını görüyormuşçasına gözlerini gözlerime çiviledi ve,

"Allah sabredenlerle beraberdir. Lâ tahzen!" deyip gözden kayboldu.

Ben ağzım açık bir şekilde arkasından düşüncelere dalıp giderken, "Aa, kabını da almadan gitti," diyen annemi dinlemeden odama koştum ve o çok bilindik internet arama motoruna, "Lâ tahzen," yazdım. Mevlânâ'nın sözleri gibi duruyordu,

CamScanner ile tarandı

"Lâ tahzen! (Üzülme!)

İnsanlar senin kalbini kırmışsa üzülme!

Rahman(c.c.), 'Ben kırık kalplerdeyim' buyurmadı mı?

O hâlde ne diye üzülürsün ey can?

Gündüz gibi ışıyıp durmak istiyorsan,

Gece gibi kapkaranlık nefsini yak!

'Derdim var,' diyorsun,

Dert insanı Hakk'a götüren Burak'tır, sen bunu bilmiyorsun.

Sanma ki dert sadece sende var.

Şunu bil ki

Sendeki derdi nimet sayanlar da var."

Her bir cümlede artan bir istekle ağlıyordum. Sanki bütün yaşadıklarımı bilen birisi özenle bana iyi gelecek cümleleri seçmiş ve yüzyıllar önce söylemiş gibiydi. Bu nasıl olabilirdi ki? Okumaya devam ettim,

"Ayağın kırıldı diye üzülme!

Allah senden aldığı ayak yerine belki sana kanat verecek.

Kuyu dibinde kaldın diye üzülme!

Yusuf kuyudan çıktı da Mısır'a sultan oldu, unutma!

İstediğin bir şey olursa bir hayır, olmazsa bin hayır ara"

Görünmez bir güç yaralarımı üflüyor, sızısına merhem oluyordu sanki ve o güzel yazı şu cümlelerle bitiyordu,

"Her şey üstüne gelip seni dayanamayacağın bir noktaya getirdiğinde sakın vazgeçme,
– Çünkü orası gidişatın değişeceği yerdir."

İşte bu cümlede tam anlamıyla dondum kaldım. Hayatımın bütün ayrıntılarını bilen Aylin dahi bu kadar nokta atışı cümleler kuramazdı. Aylin demişken ah, Aylin! Ömer'le bir önceki tar-

CamScanner ile tarandı

tışmamızda çocukları da alıp onda kalmıştım. Sonrasında nedendir bilmiyorum benimle arasına mesafe koydu. Seneler geçtikçe dostluklar da mı eskiyordu, yoksa ilişkiler her virajda yeniden mi sınanıyordu bilinmez. Ancak konu ne olursa olsun dostluğumuz yara almıştı, kan kaybediyordu, farkındaydım ancak en azından ilk yardımı yapan ben olmayacaktım. Kırgındım Aylin'e. Önce, "Ömer'le bu kadar gerginken aynı ortamda kalmayın, bana gelin," diyerek davet etmiş, ardından da tüm iletişimi kesmişti. Bekar yıllarımızdaki kadar sıcak değildi artık ilişkimiz. Hayat ikimizi de farklı köşelere savurmuştu.

> **Ben artık onun için doğruları hatırlatan, kendine söylediği yalanları hiçbir şey yapmadan yüzüne vurandım. Diğer zamanlarda unutmaya yüz tuttuğu vicdanıydım.**

Evli bir adama âşık olmuştu Aylin. Bütün ısrarlarıma rağmen o adamdan uzak duramadı. Belki de işte o zaman aramızda bir şeyler çatırdadı. Ben ona göre çok realist bir insandım. O ise duyguları onu nereye götürürse hiç itirazsız onlara eşlik ederdi. "Aşk," dedi bir gün, "Her zaman yakalanmıyor. Hayatımda ilk kez bu kadar yoğun bir duygu yakaladım. Rica ederim, karışma Zeynep, kalbini kırarım."

Adam kendisinden neredeyse yirmi yaş büyüktü. Hissettiği duyguya saygı duymakla birlikte adına aşk demeyi reddediyordum. Babasız büyümüştü Aylin. Hayatı boyunca yaşayamadığı baba duygusunu bu adama atfediyor ve bu şefkatli ihtiyacı aşk zannediyordu. Danışanlarımda da sıkça karşılaştığım bir durumdu bu. İkinci kadın olmasına asla gönlüm razı olmuyordu. Erdal eşinden boşanacağına her gün söz veriyor ancak her yeni güne yeni bir bahane ile geliyordu.

CamScanner ile tarandı

İçten içe biliyordum ki Aylin'in beklediği o son ve kendisi için hayal ettiği başlangıç asla yaşanmayacaktı. Erdal gibi erkekler düzenlerini asla bozmazdı. İlk olarak iş hayatları ziyadesi ile olumsuz etkilenirdi böyle bir gelişmeden. Bütün şirketler aile hayatı düzenli ve huzurlu iş adamları ile iş yapmak isterlerdi. Arka planda ne yaşandığının bir önemi yoktu bu dünyada. Vitrin yeterince şaşaalı dursun yeterdi. Görünen köye gönüllü kılavuz olunca incitmiştim Aylin'i. Ben artık onun için doğruları hatırlatan, kendine söylediği yalanları hiçbir şey yapmadan yüzüne vurandım. Diğer zamanlarda unutmaya yüz tuttuğu vicdanıydım. Bir keresinde, "Ne zaman seninle görüşsek akşamında Erdal'la kavga ediyoruz," demişti. Bu sözleri de hislerimin doğruluğunu kanıtlar gibiydi. Oysaki yalnızca bir kez meseleyi tüm çıplaklığı ile konuşmuştum onunla sonra susmuştum. Ancak gözlerimin haykırdığı hakikatlerden mesul değildim.

Şimdi hangisine daha çok ağlıyordum, bilmiyorum. Ben ilişkilerimdeki özeni artırdıkça insanlar tuhaflaşmaya başlıyordu. Gösterdiğim sevgi duygusu ile ne yapacaklarını, onu nereye koyacaklarını mı bilemiyorlardı acaba? Hıçkırıklarla sarsılıyorken gözüme telefonun ışığı çarptı.

"Annenlerin dahil olmalarını istemiyorsan çocukları iskeledeki kafeye getir. Elbet bavullarını da. Sen dilediğince orada kalabilirsin, ben onlarsız dönmüyorum, haberin olsun!"

Artık Ömer'i tanıyamıyordum. Hakikaten o mantıklı duruşuna ve isabetli kararlarına hayran olduğum adam bu olabilir mi? Meğer ne kadar da hazırmış ayrılığa. Ne kadar da gönüllüymüş, bütün gemileri ilk fırtınada yakmaya. Hiç akıl edemiyor mu? Kadınlar bazen sevdiği, "Kal," desin diye de giderler. Ya da işler böyle giderse gidebileceğinin sinyalini vermek isterler. Bazen tükendim, demektir gitmek. Kalıcı olarak gitmek istemiyorum

CamScanner ile tarandı

Kadınlar bazen sevdiği, "Kal," desin diye de giderler. Ya da işler böyle giderse gidebileceğinin sinyalini vermek isterler. Bazen tükendim, demektir gitmek. Kalıcı olarak gitmek istemiyorum lütfen beni kalmaya ikna et, demektir.

lütfen beni kalmaya ikna et, demektir. Bunu anlamak neden bu kadar zor ki? Şu anda o kadar ilkel davranıyordu ki... Stres altında olduğu çok açıktı ve devredeki, "Savaş ya da kaç," mekanizması olmalıydı. Sanki hipotalamus harekete geçmiş fazlası ile adrenalin ve kortizol üretmiş, onların etkisi ile içgüdüsel davranıyor, sağlıklı düşünemiyordu.

Kafamı kaldırıp saate baktığımda Ömer'in gelmesine daha üç saat olduğunu gördüm. Ağlamaktan kapanmaya yüz tutmuş göz kapaklarımı saklamak umudu ile güneş gözlüğümü takıp, hızla aşağıya indim. Kimseye gözükmeden mutfağa geçip Derviş Dede'nin kabını elime aldım ve evinin yolunu tuttum. Öyle "Lâ tahzen," deyip, bombanın pimini çekip veremezdi elime. Soracaklarım vardı ona. Bir hışımla bahçe kapısını açtığımda beni elinde iki bardak gül şerbeti ile karşıladı.

"Hoş geldin Zeynep kızım, ben de seni bekliyordum."

CamScanner ile tarandı

Ömer / Haziran 2019

"Sıcak bir yuva gibi tüten senin dizlerindi."

Sabahattin Ali

Zeynepler gideli birkaç gün olmuştu. Çocuklara hissettiğim hasret bir yana, Zeynep'e de çok ihtiyaç duyuyordum. Hem sevgi dolu tavrı hem de ne zaman başım sıkışsa yanımda olan destekleyici mizacı ile onun hayatımdaki varlığının âdeta müptelası olmuşum meğer.

"Bana hastanede, 'Karın öldü!' dediklerinde ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilemedim, içimden eve gidip karıma olanı anlatmak ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istedim," diyen Tolstoy gibiydim. Gidip her şeyi Zeynep'e anlatmak ve ondan fikir almak için yanıp tutuşuyordum. Ama artık o yoktu, beni terk etmişti. Dahası telefonlarıma çıkmıyor, hiçbir mesajıma da cevap yazmıyordu. Geceler her gün bir öncekinden daha kara, günler gittikçe kurşuni bir ağırlığa bürünüyordu. Artık zili çalmıyordum. Çünkü kapıyı açıp, "Canım babam," diye boynuma atlayan Güneş'im yoktu. Mutfakta sürekli güzel şarkılar mırıldanan Zeynep de yoktu. Öyle güzel, öyle özenli

CamScanner ile tarandı

> **Demek ayrılık böyle bir şeydi. İnsanı yaktığı yerden işte böyle tütmesine, tüterken de ney gibi inlemesine neden oluyordu.**

yemekler yapardı ki midemden önce ruhumu doyururdu. Sofraya her gün canlı çiçek koymaya gayret ederdi mesela. Biz çocuklarla zekâ oyunları oynarken onun mutfak tarafındaki varlığı huzur verirdi bana. Yusuf omzuma çıkar, annesine, "Bak, anne senden uzun oldum," der, Zeynep, "Gel de öpeyim seni koca dev. Ah, dur! Boyum yetişmedi, sandalyeye çıkayım," deyip kıkır kıkır güldürürdü Yusuf'u. Çocuk ruhundan anlardı. Psikoloji eğitiminden miydi, bilmiyorum. Hayatındaki herkese kendini çok özel hissettirmek gibi bir becerisi vardı. Aslında ne kadar da huzurlu bir evim varmış ve bu evi Zeynep yuva yapmış, şimdi yokluğunda anlıyordum. Günlerdir bu huzurdan ne kadar da uzaktım.

Bir yandan annemler durumdan haberdar olmasın diye sürekli senaryolar yazmak, öte yandan yalnızlık ve özlem sinirlerimi harap etmişti. Geceleri uyuyamıyordum. Bir zamanlar yuvam olan bu dört duvar şimdi neredeyse hapishane gibiydi. Hem Zeynep'e yaptıklarımın hem ona yapamadıklarımın cezasını çekiyordum âdeta. Bu yoğun duygular içinde bana hediye ettiği bir kitaptan alıntı yaparak bir mesaj yazdım Zeynep'e,

"Senden ayrı olduğum bir tek an yok. Çok uzaklarda olsan bile seni taşıyor her şey. Kokular, sesler, seslenişler... Ne zamandır görmüyor gözlerim, unuttum tanıdığım ne varsa. Bir tek senin yüzün, çok uzaklarda olsan bile..."

Bu, bana ilk hediye ettiği kitaptı, "Başucumda Müzik." O zamanlar kitabı fazlası ile romantik bulmakla birlikte, şimdi

CamScanner ile tarandı

aynı duygularla kavrulduğuma inanamıyordum. Demek ayrılık böyle bir şeydi. İnsanı yaktığı yerden işte böyle tütmesine, tüterken de ney gibi inlemesine neden oluyordu.

Onu beğenmeyip sildim, yeniden başka bir alıntı yazdım. Sonra fark ettim ki çok uzun zamandır ne Zeynep'e olan duygularımı ifade etmişim ne de onu mutlu edecek güzel iki cümle kurmuşum. Son yazdığım mesajı da beğenmeyip yeniden daha güzelini yazayım, derken kapı çaldı. Üzerimdeki kontrolünü hiç kaybetmek istemeyen annemdi gelen. Bir şeylerden şüpheleniyor fakat tam anlamı ile emin olamıyordu. Bu kez iznimi beklemeden salona daldı.

"Vallahi çocuğum, siz benden bir şeyler saklıyorsunuz. Zeynep telefonlarıma çıkmıyor. Telefonlarımı hep çocuklar açıyor. Hem okul bitmeden tatile gitmek de ne demek. Yoksa Yusuf'u kreşten aldım, diye kavga mı ettiniz?"

Annem hiç susmayacak gibiydi. Artık benim de saklamaya takatim kalmamıştı. En iyisi söyleyip kurtulmaktı. Bir çırpıda söyledim, kısa ama acılı oldu,

"Anne, Zeynep beni terk etti."

"Neee! Ama ben biliyordum, bu kadar dikbaşlılığın sonunun buraya varacağını."

Annem bir yandan hızlı hızlı konuşuyor bir yandan da dizlerine vura vura ağlıyordu,

"Çocukları da alırsa ya annesinin memleketine yerleşirse? Ben, torunlarım olmadan yaşayamam. Rica ederim, git, getir onları Ömer. Neymiş ki Zeynep'in derdi? Bir kreş olayı yüzünden seni terk etmesi bana hiç normal gelmedi. Bunu bahane ettiyse bilemem tabii. Yoksa başka biri mi var hayatında?"

"Anne! Saçmalama lütfen! Yeterince zor günler geçiriyorum, çocuklarımı özledim. Lütfen, sen de zorlaştırma."

CamScanner ile tarandı

"Tamam, ben şimdi Zeynep'in annesini arayıp durumu öğrenirim."

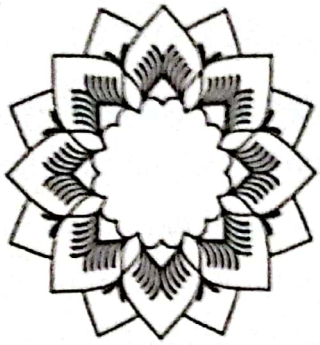
"Sakın anne! Bu işe karışmanı istemiyorum. Bu Zeynep'le benim aramda ve ikimiz çözmeliyiz. Bu kez dur anne, dur artık! Ben çıkıyorum." dedim ve ayakkabılarımı giyip hızla kendimi dışarı attım.

Annem Zeynep'ten çok hoşlanmazdı. Onun o her şartta kendisine yeten vakur duruşu annemi rahatsız ederdi. Bugüne kadar Zeynep hakkında birçok eleştirisine şahit olmuştum ancak bu son cümle çok fazlaydı. Sanki boğuluyordum, nefesim bana yetmiyor gibiydi. Otomatik bir refleksle nereye gideceğimi bilmeden arabaya atladım. Zeynep'in hayatında başka birinin olma ihtimali dahi beni deli etmeye yetmişti. Tartışmalarımız esnasında, "Mutsuzum," diyordu, "Gözlerimdeki ışık söndü, görmüyor musun?" belki de o ışığı yeniden yakacak biriyle tanıştı.

Düşündükçe öfkem artıyordu. Olaylar kontrolümden çıkmıştı. Evliliğim elimden kayıp gidiyordu ve ben tutamıyordum. En çok Zeynep'e öfkeliydim. Onun o tartışmalar esnasında ima ettiği sondu bu. Çocuklarım gözümde tütüyordu, Güneş, Yusuf... Hakikaten onları alıp Antalya'ya yerleşir miydi?

Hayır, buna izin veremezdim. Ani bir kararla direksiyonu otobana çevirdim ve Zeynep'e tehdit dolu bir mesaj yazdım. Ne planlıyorsa o kadar kolay olmayacaktı. Savaşı o başlatmıştı ancak ben de boş durmayacaktım.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Aralık 2006

"Uzun bir yolculuk tek bir adımla başlar."

Konfüçyüs

> **Bu dünyadan bir kez geçeceksem bütün güzergâhı bizzat belirlemek isterim. Başkaları geçecekse gemimin dümenine, o yolculuk için benimdir, diyebilir miyiz? Diyemeyiz.**

Ertesi sabah işe koştur koştur geldiğimde, dünün şoku hâlâ üzerimdeydi. Hem Ayline fazlası ile üzülmüş hem de Ömer Bey'e kükremiştim. Elbette içimden. Şirkette herkes yılbaşı partisi için koşuşturuyordu ve kadın çalışanlar köşebaşlarında ne giyeceklerinin fiskosunu yapıyordu. Benim ne partiye gidecek hevesim ne de eşek yükü ederindeki elbiselere verecek param vardı. Gözlerimi her kapattığımda, kulaklarımda dünkü densiz kahkahalarım çınlıyordu. Keşke, "About Time" filmindeki gibi o ana geri dönüp daha

CamScanner ile tarandı

doğru davranma şansım olsaydı, diye geçirdim içimden. Ömer Bey hakkımda ne düşündü, kim bilir?

Bunu neden bu kadar önemsiyordum, bilmiyorum. Normalde beni hiç tanımayan insanların hakkımda ne düşündüğü ile ilgilenmem. Başkalarının fikri ile yaşamak bana göre değil. Bu dünyadan bir kez geçeceksem bütün güzergâhı bizzat belirlemek isterim. Başkaları geçecekse gemimin dümenine, o yolculuk için benimdir, diyebilir miyiz? Diyemeyiz. Ama konu Ömer Bey olunca acemi bir çaylağa dönüşüyordum. Bildiğimi sandığım her şey birbirine karışıyor, beynim komutları hep yanlış algılıyordu. Ellerimi yüzüme kapadım ve böyle yapınca kimsenin onu görmediğini zanneden çocuklarla aynı şeyi umdum. Ellerimi yüzümden çeker çekmez işte yine o gözler karşımdaydı. Suçüstü yakalanmış gibi panikle ayağa kalktım,

"Buyurun Ömer Bey, bir şey mi istemiştiniz?"

"Sizden bir randevu talep edecektim Zeynep Hanım. Bugün ne zaman bana vakit ayırabilirsiniz? Çalışanlarla ilgili bir durumu konuşmamız gerekiyor."

"Bi... bir bakayım hemen gün içinde birkaç görüşmem vardı, diye hatırlıyorum."

"Zeynep Hanım, siz hasta mısınız? Çok iyi gözükmüyorsunuz."

"Yoo iyiyim, teşekkürler. Bugün öğleden sonra 13.00 ile 15.00 arası görüşmem yok gözüküyor Ömer Bey."

"O hâlde, 13.00'da görüşürüz."

Bu adam nasıl yapıyordu bilmiyorum ama beni her zaman şaşırtmayı başarıyordu. Hem olabildiğince soğuk, mesafeli bir tavrı hem de çalışanları ile yakından ilgili sıcak bir patron havası vardı. Birden ağzımdan çıkan cümleye hayretle bakakaldım.

CamScanner ile tarandı

"Ömer Bey, bu arada akşamki partiye katılmak zorunda mıyız?"

Şaşkınlığını gizleyemeyen bir hayretle direk gözlerime baktı ve duygusuz bir tonda konuşmaya başladı,

"Gelmek istemiyor muydunuz?"

"Yani evet, o tarz ortamlardan çok haz ettiğim söylenemez."

"Çalışanlarımızın motivasyonunu artıracağını düşündüğümüz için her yıl yaparız. Siz aksini mi düşünüyorsunuz?"

"Konu daha çok benimle alakalı, çok iyi bir, 'Party Girl' olduğum söylenemez."

"İstemiyorsanız elbette gelmezsiniz, bu sizin bileceğiniz iş. Başka bir şey var mıydı?"

"Hepsi bu kadar, teşekkür ederim, öğleden sonra görüşmek üzere."

Başıyla, "Tamamdır," işareti yaptıktan sonra yine o bilindik buz dağı tavrına büründü, şimşek gözlerini de aldı, çekti gitti. İşte yine aynı şey. Allah'ım bana ne oluyordu, anlamıyordum. Bu adamla ne zaman karşılaşsak, işleri bir şekilde berbat etmenin bir yolunu buluyordum. Bir yandan ona sinir oluyor bir yandan saygı duyuyordum. Bir yandan kasıntı hâlini fazla buluyor diğer yandan gözümde onu mükemmelleştiriyordum.

Gün boyu gözüm sürekli saatteydi. Bir yanım bir an önce onunla konuşmak istiyor, bir yanım da ölesiye kaçmak istiyordum. Hezeyan içindeki bu ruh hâlimden bazen yoruluyordum. Nihayet saat 13.00'da kapıda göründü. Karşımdaki koltuğa kuruldu, ayak ayak üstüne attı ve yanında getirdiği gardını alarak âdeta meydan okudu,

"Demek partiye gelmeyeceksiniz, Zeynep Hanım?"

CamScanner ile tarandı

Bu konunun üzerinde duracağını hiç düşünmemiştim. Elbette hiç alttan almayacaktım. Böyle bir cümle ile söze başlamasını hiç beklemiyordum, itiraf edeyim, şaşırmıştım da ama dağılan ifademi anında toplayıp konuştum,

"Konumuz bu muydu?"

"Konumuz aslında tam da buydu. Sizden şirket çalışanlarının içsel motivasyonu artırmak için başka neler yapabiliriz, diye sormak için görüşme talep etmiştim."

"Anlıyorum. Ancak partiler artık çok demode olmadı mı sizce de? Ben, sizin gibi genç bir iş adamından daha yaratıcı fikirler beklerdim doğrusu."

"Hep böyle misinizdir?"

"Efendim, anlayamadım."

"Diyorum ki hep böyle muhalif misinizdir?"

"Yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ben adına öyle demezdim. Olsa olsa bildiği doğruları savunma, derdim. Patronuna karşı bile."

"Peki, ne önerirdiniz?"

Meydan okumasını görmüş ve elimdeki bütün kartları oyuna sürmüştüm. Son cümlemden sonra gerilimin iyice tırmanacağını düşünürken, iletişime daha da açık bir hâle gelerek beni yine yeniden şaşırtmayı başarmıştı. Odama geldiği ilk hâlinden eser yoktu. Vücut diline bakılacak olursa savunma hâlinden vazgeçmiş, göğsü civarında kavuşturduğu kollarını çözmüş ve gardını indirmişti.

"Bu sorunuzu hakkı ile yanıtlayabilmem için öncelikle bazı çalışmalar ve anketler yapmam gerekir. Afaki konuşmayı sevmem. Rakamlar daha doğru konuşur. Bu konuda bir çalışma yapıp sonucunu en yakın zamanda sizinle paylaşırım."

CamScanner ile tarandı

"Harika! O hâlde, akşama görüşürüz."

Arkasında bıraktığı boşluğa bakakaldım. Akşam gelmeyeceğimi üstüne basa basa söylemiştim. Dalgınlıkla mı yoksa bilerek mi öyle söyledi, anlamadım. Bu kez fazla üstünde durmayarak işe koyuldum ve ertesi günkü tatilin hayaliyle elimdeki işleri vaktinden önce tamamlayıp kendime bir kahve ısmarladım. Şehrin manzarası odamdan harika gözüküyordu. Kahvemi elime alıp bu seyrin tadını çıkardım. Kar yağmıyor, âdeta kuğu gibi süzülüyordu. Caddedeki insanlar bir sağa bir sola koşuşturuyor, kuş bakışı görünüşleriyse vızır vızır çalışan karıncaları andırıyordu.

Şirketin karşısındaki alışveriş merkezinin tam giriş katında bir kitapçı var. Zamana meydan okur gibi dimdik ayakta. Sahibi, Vera Hanım'ı geçen günlerde tanıma fırsatım olmuştu. Birkaç kez uğramış, kitaplarımı oradan almış, birer kahve içmiştik. Bu zamanda kitaplar hakkında sohbet edecek insan bulabilmek oldukça güç. Bu nedenle onun varlığını çok önemsiyorum. Gözlerimi kapattığımda burnuma sanki dükkânın kokusu geliyor. Bir müşteri kapıyı açıyor ve sohbetimiz kapı çıngırağının sesi ile bölünüyor. Yeniden Vera Hanım karşıma oturduğunda deniz yeşili gözlerinde huzur buluyorum ve kitap kokularının kahve kokusuna karıştığı bir sohbette geçmişi ve geleceği unutuyorum. Sadece an, biz ve kitaplar var... Bir de gramofonda çalan o şarkı...

"Çıkmıyor musunuz?"

Gözde'nin tiz sesi ile gerçek ana döndüğümde beni buz gibi bir hakikat karşıladı. Mesai bitmişti ve birazdan herkes hazırlanıp partinin yapılacağı otele akın edecekti. Peki, ya ben? Hiç tereddüt etmeden Gözde ile birlikte şirketten çıktım ve onun şaşkın bakışları arasında metroya atladım. Elbette,

CamScanner ile tarandı

partiye gitmeyecektim. Hem patronun kendisi kararıma onay vermemiş miydi, "Siz bilirsiniz," diye? Doğruca eve gittim ve bir gün önceden yaptığım yemeği ısıtıp afiyetle yedim. İnternetten ne zamandır izlemeyi düşündüğüm, "Esaretin Bedeli" filmini açtım. Morgan Freeman'a resmen hayrandım. Sıcacık battaniyenin altına girdim ve cama vuran kar taneleri eşliğinde filmi izlemeye koyuldum. Henüz üzerinden beş dakika geçmemişti ki kapı çaldı. Bu benim için o kadar yeni bir duyguydu ki. İstanbul'da kendime bir hayat kurduğumdan bu yana kapım ilk kez çalıyordu. Muhtemelen yanlış adrese geldiklerini düşünerek hiç istifimi bozmadım ancak kapı ikinci ve ısrarlı bir şekilde çalınca bana da açmaktan başka seçenek kalmadı. Yalnız yaşayan her kadın gibi ilk önce mercekten baktım. Kapıda daha evvel hiç görmediğim tıknaz, orta yaşlı, sevimli bir adam duruyordu. Sesime tok bir cesaret yerleştirerek,

"Kim o?" diye sordum.

Zeynep Hanım, ben Ömer Bey'in şoförüyüm. Sizin için bir paket getirdim."

Ömer Bey'in adını kendi adımla aynı cümlede duyunca beni bir heyecan dalgası ele geçirdi. Merakla kapıyı açtım.

"Zeynep Hanım, bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ömer Bey, paketin bu akşam teslim edilmesi konusunda ısrar etti."

"Peki ama nedir bu paket?"

"Şirket, yılbaşı için bütün çalışanlarına hediye hazırladı. Bu paket de sizinki. Buyurun."

Paketin üzerindeki o tanıdık Vera's Books logosunu görünce ağzımı kocaman açıp "Aa!" demekten kendimi alamadım. Bütün şirket çalışanlarına kitap almıştı demek. Ne kadar ince bir davranış. Ben de bugün adama neler söylemiştim hâlbuki.

CamScanner ile tarandı

Gün geçmiyordu ki Ömer Bey beni şaşırtmasın, ağzımı öylece havada açık bırakmasın. Bana hangi kitap denk geldi diye heyecanla paketi açınca daha büyük bir sürprizle karşılaştım. Bu bir kitap değildi, eski bir plaktı. Hem de Vera Hanım'ın dükkanında sohbet ederken denk geldikçe tekrar tekrar dinlediğim, en sevdiğim plak. Sema Moritz, Hasret. Kenarına da bir not eklenmişti,

"Cama vuran kar taneleri eşliğinde,

Ne kadar istersen o kadar dinlemen için,

İyi yıllar..."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2019

"İyi ki geçiyorsun zaman...

Ya acının derinime işlediği bir anda donsaydın?"

Mevlânâ

Ağzım açık bir şekilde Derviş Dede'nin bahçesinden geçip gösterdiği tam da karşısındaki sandalyeye iliştim.

"Hayat bir yolculuk değil mi Zeynep kızım?"

"Evet Derviş Dede, bazen çok zorlayıcı bir yolculuk. Virajlar öyle kıvrımlı, dağlar öğle sarp, yollar öyle yokuş ki bazen seni yol tutuyor. Miden bulanıyor, kusmak istiyorsun ama kusamıyorsun. Çünkü arabada çocukların var, anlatabiliyor muyum?" Sanki günlerdir biri derdimi sorsun, diye beklemiş gibi gönüllü bir dinleyici bulunca eteğimdeki bütün taşları döküvermiştim işte.

Derviş Dede sakin sakin önce beni dinledi sonra konuştu, "Bütün yol kusursuz olsaydı, yol kenarında şahane yeşil çimenler, rengarenk çiçekler, tatlı dilli bülbüller... Sanıyor musun ki bunlar uzun süre sana aynı mutluluğu verecek?"

CamScanner ile tarandı

"Orası öyle tabii de..."

"Biliyor musun, yapılan araştırmalara göre trafikte en çok kaza yapılan yollar virajlı olanlar değil, düz otobanlardır. Çünkü uzun süre, monoton bir çizgide insanoğlu bütün reflekslerini bir süre sonra askıya alır. Dikkati dağılır. Tıpkı hayat yolu gibi. Hastaya bağlı monitörde eğer zikzaklar varsa orada hayat var demektir. Tek çizgi varsa bunun anlamını ikimiz de biliyoruz."

"Derviş Dede, sen de imtihan güzellemesi yapmayacaksın değil mi? Ben artık ıstıraplara da onlara edilen sabır sonrası verilen mükâfatlara da inancımı yitirdim."

Derviş Dede çok başka bir şeye hazırlanmışken çok sakince ve tane tane şöyle cevap verdi.

"Zeynep kızım, o hâlde buralarda ne arıyorsun? Karşılaşmamız tesadüf mü sence? Pîr Mevlânâ ne der, bilir misin? 'Allah sana ne arıyorsan onu verecekti. Ne arzu ediyorsan o olursun. Kuş kanatlarıyla uçar ama mümin arzularıyla uçar.' Peki, sen ne arıyorsun Zeynep kızım, senin arzun nedir?"

Hiç düşünmeden bir çırpıda yanıtladım,

"Huzur, bir tatlı huzur isterim dede."

Derviş Dede, annemin hemen yan komşusu sayılırdı. Görmüş, geçirmiş, emekli bir gemi kaptanıydı. Okyanus aşırı ülkelerde dümen kırmış, birçok farklı kültürle haşır neşir olmuş ve sonunda bu bahçeli evde, münzevi bir yaşam sürer olmuştu.

— “ —

Yapılan araştırmalara göre trafikte en çok kaza yapılan yollar virajlı olanlar değil, düz otobanlardır. Çünkü uzun süre, monoton bir çizgide insanoğlu bütün reflekslerini bir süre sonra askıya alır. Dikkati dağılır. Tıpkı hayat yolu gibi.

— ” —

CamScanner ile tarandı

Annem anlatırdı, yıllarca Alzheimer hastası eşine öyle güzel bakmış ki çocuklarının, "Baba, istersen hasta bakıcısı tutalım," önerisini dahi, "Rahat edemez o, benden başkasını istemez," diye reddetmiş ve her şeyi ile tek başına ilgilenmiş. Hemen içimden geçiriyorum "Aynı durumda olsam Ömer bana tek başına bakar mıydı?" Cevabın netliği içimi üşütüyor, "Asla!"

Ömer, demişken saatime baktığımda Ömer artık Pirmusa sınırlarına ulaşmış olmalıydı. Birkaç dakikadır hissettiğim huşu duygusu yerini panik dalgasına bıraktı ve sanki karnıma yumruk yemiş gibi iki büklüm olma ihtiyacı hissettim.

Mastit olan bir memenin boşaltıldıktan sonraki hâli gibiydi yüreğim. Yükü anlık olarak hafiflemişti ancak yumru hâlâ orada öylece duruyordu.

"Derviş Dede bir misafirim gelecekti de gelmek üzere olmalı. Burada bir virgül koyalım ama devam edelim mutlaka. Çok yakında yine uğrayacağım yanına," dedim. Oysaki bu yemyeşil bahçeden asla ayrılmak istemiyordum. Bahçe, misafirlerine sanki bir çeşit huzur vadediyordu. Şeftali ağaçlarının dallarına konan kuşlar hep bir ağızdan aynı şarkıyı söylüyor, insanın ruhunu mest ediyordu. Burnuma gelen kokuların rayihasını tasvir etmemin imkânı yok. Kokuların insanın psikolojisini düzelten, hatta tedavi eden bir yanı olduğunu hep bilirdim de henüz bu kadarına şahit olmamıştım. Derviş Dede, bahçesinin yarısını meyve ağaçlarına diğer yarısını da çiçeklerini ayırmış. Evinin hemen güneyinde alabildiğine meyve ağaçları var. Şeftali, erik, kızılcık, kayısı aklınıza yazın yetişen hangi meyveler geliyorsa hepsi.

CamScanner ile tarandı

Evin kapısının sağlı sollu iki yanında da çiçekler var. Aralarında daha önce hiç görmediklerimi de sayarsak yüzlerce türden bahsediyor olabiliriz. Pirmusa Kasabası'nda Derviş Dede hakkında çeşitli söylentiler dolaşır. Herkes, onun efsunlu olduğuna inanır. Herkesin kökten dikerek bitiremediği çiçekleri, onun dalından dahi filizlendirdiği söylenir.

Pîr Musa da zaten onun üç göbek büyük dedesi imiş. Onun şu anda ev olarak kullandığı bu bina ve bahçe uzun yıllar evvel dergâh olarak kullanılmış. Annem, ağaçların ve çiçeklerin de ruhu olduğunu ve taa eskilerdeki o huzuru günümüze taşıdığını söyler hep. Haklı olabilir, çünkü dakikalardır bahçeden çıkmamak için türlü bahanelerle oyalanıyorum. Sanki tüm ıstırabım dış kapının önünde beni bekliyor ve bahçeden çıkar çıkmaz zihnime üşüşecek sanıyorum.

Esasen Derviş Dede ile dertleşebildiğim için bir parça rahatlamıştım. Mastit olan bir memenin boşaltıldıktan sonraki hâli gibiydi yüreğim. Yükü anlık olarak hafiflemişti ancak yumru hâlâ orada öylece duruyordu. Veda edip çitlerden çıkar çıkmaz da Ömer'le yaşanacak tatsız buluşma sanki kalbimi bir mengeneye aldı ve acımak nedir bilmeden sıktıkça sıktı. Kendimi can havliyle bir an önce sahile attım. Mavi, insanı rahatlatırdı nasılsa. İnsanın vücudunun dörtte üçü suydu. İnsan, suyu görünce ana vatanını görmüş gibi olurdu. Denizin suyu ayaklarımı ıslatıncaya kadar sokuldum kıyıya. Kumlarına hayali birkaç satır karaladım. Kapıya bıraksam derdimi bulup alan olur mu acaba? Ya da bir çöpün kenarına veya bir deniz kıyısına, bıraksam alır götürür mü bu kopkoyu hüznü? Kalbimin çıtırtılarını duyuyorum. Tek tek kırılıyor her bir parçası. Hani bir bebeğin doğumunda denkmiş ya yirmi kırığa sancısı. Kaç kırığa tekabül eder ayrılığın hiç bitmeyen acısı. Düş yorgunu

CamScanner ile tarandı

yüreğim iflah olmaz bundan gayrı. Söyleyin ona, aramasın beni buralarda. Yandırdığı kalp yitti, hükümsüzdür.

Bu duygu sağılımından sonra bir parça rahatlayan ruhumu ağır adımlarla iskeledeki kafeye sürükledim. Önce lavaboya gidip saçımı ve yüzümü düzelttim. Amacım Ömer'le savaşmak değildi, iş birliği ile problemlerimizi çözmekti. Ancak karşısına yıkık dökük çıkamazdım. Her yanım kararlılığımı bağırmalıydı. Zira beni geri istiyorsa benimle masaya oturmak zorundaydı. Blöfünü görmüş, kafeye çocuklarsız gelmiştim. Umarım yanılmıyordum. Lavabodan çıkıp telefona baktım. Sessiz modda kalmış olabilirdi. Mesaj kutumda Ömer'den bir mesaj vardı. Kalp gümbürtüm kulağımda atarken mesajı açtım.

"Senden ayrı olduğum tek bir an yok. Çok uzaklarda olsan bile seni taşıyor her şey. Kokular, sesler, seslenişler... Ne zamandır görmüyor gözlerim, unuttum tanıdığım ne varsa. Bir tek senin yüzün, çok uzaklarda olsan bile..."

> **Beyaz atlı prens değildi elbet kendim için beklediğim, değsin istiyordum yalızca, her şeye değsin. İyi ki yaşadım, yaşıyorum, dedirtsin.**

Şaşkınlık içinde mesajı üç kez daha okudum. Ona hediye ettiğim kitaptan altını kalınca çizdiğim bir alıntıydı bu. Aslında Ömer'in hiç hoşlanmayacağı bir türdü kitap, romantik/dram. Bense o yıllarda öyle etkilenmiştim ki bu romandan. Belki de gerçek hayat öyküsü olduğundandı, bilemiyorum. Günlerce etkisinden çıkamamıştım. Romanda gerçek olduğu iddia edilen karakterleri araştırmış, günlerce üstüne yazılar okumuştum. Fotoğraflarına da sık sık baktığımı ve Ömer'le her buluştuğumuzda onlardan bahsettiğimi hatırlıyorum. Demek ki insan

CamScanner ile tarandı

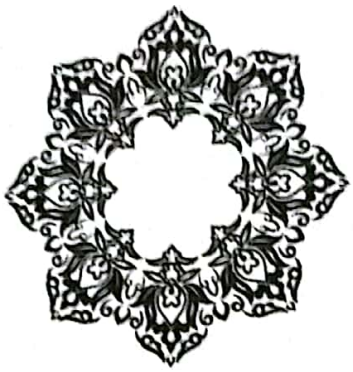
ahenkli cümlelerle anlatılınca tasvip etmeyeceği bir aşkı dahi gözünde yüceltebiliyordu.

Kelimelerin ve edebiyatın gücü şaşırtıcıydı. Ömer, fazlasıyla Türk filmi tadında bulmuşsa da romanı o yıllarda, yine de kalbinin kendine bile itiraf edemediği bir yerlerine dokunmuş olmalı. Aslına bakarsak kanımın çok deli akması beklenen yıllarda dahi benim de onun gibi çok gerçekçi bir yapım vardı. Beyaz atlı prens değildi elbet kendim için beklediğim, değsin istiyordum yalızca, her şeye değsin. İyi ki yaşadım, yaşıyorum, dedirtsin. On dakika kadar düşündükten sonra cevap yazdım,

"Sanmıştık ki ikimiz yeryüzünde ancak birbirimiz için varız
İkimiz sanmıştık ki tek kişilik bir yalnızlığa bile rahatça sığarız
Hiç yanılmamışız her an düşüp düşüp kristal bir bardak gibi
Tuz parça kırılsak da hâlâ içimizde o yanardağ ağzı
Hâlâ kıpkızıl gülümseyen sanki ateşten bir tebessüm zehir zemberek aşkımız"

Attila İlhan / Ayrılık da Sevdaya Dahil

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Aralık 2006

"Gün gelir, yargıladıklarına mahkûm olursun."

Nebi Yıldız

Gramofonun önünde olanca şaşkınlığımla durup Ömer Bey'in notunu defalarca okudum. Her okuduğumda ilk kez okuyormuşçasına yüzüme yerleşen o ahmakça gülümsemeye engel olamıyordum. Biliyordu. Benim Vera's Books'ta defalarca dinlediğim o şarkıyı özellikle seçmişti. Peki ama nereden biliyordu, nasıl bilebilir? Bana meydan mı okuyordu, yoksa parti çıkışıma karşılık bu hamleyi mi düşünmüştü? Sıradan olmadığını mı kanıtlamaya çalışıyordu? Diğer şirket çalışanlarına ne hediye seçmişti acaba? Filmi bir kenara bırakıp nasıl öğrenebilirim, diye düşünmeye başladım. Bir tek asistanı Gözde'nin telefon numarası kayıtlıydı rehberimde. Hiç düşünmeden aradım, bunu öğrenmeden bu gece uyuyamazdım. Bir bahane ile lafı oraya getirecektim. Gözde neredeyse telefonu kapatacakken sonunda açtı,

"Alo, Zeynep Hanım?"

"İyi yıllar, Gözde Hanım."

CamScanner ile tarandı

"Alo, Zeynep Hanım ben sizi gürültüden hiç duyamıyorum, karaoke yapıyor arkadaşlar. Çok acilse mesaj atabilirsiniz. İyi yıllar."

Arka plandan gelen müziğin sesi öyle yüksekti ki Gözde bağıra bağıra konuşmak zorunda kalmıştı. Ben de çaresiz yeniden iyi yıllar dileyip kapattım telefonu. Yine kafamdaki cevapsız sorularla kalakaldım. Yarın yeni yıl tatili vardı ama ertesi gün öğrenirdim nasılsa. Gayriihtiyari camın önüne gidip yağan karın ahengini izlemeye koyuldum. O esnada karşı kaldırımda siyah bir araç hareket etti. Sağ arka camı açıktı ve kapanmadan hemen önce onu gördüm. Demek şoförü yalnız yollamamış kendisi de gelmişti. Şaşkınlıktan yüzüm nasıl bir hâl aldı, bilmiyorum ancak o da gördüğümü gördü.

"Belki de evine giderken yolunun üstündeydi benim evim ve o yüzden de arabadaydı," diye izahat verdi o her şeyi çok bilen rasyonel yanım. Ama sol yanım çok başka bir kıvılcıma uyanmıştı. Odanın içinde bir sağa bir sola volta atıp duruyordum. Kâh oturuyor kâh oturduğum yere sığamayıp yeniden ayaklanıyordum. Teşekkür etmem gerekir miydi? Eh, nasılsa bütün çalışanlara verilmişti hediye. Hem nasıl teşekkür edecektim ki? Numarası yoktu bende. Olsa dahi özel numarasından pat diye aranmaz ki... Hem ne oluyordu böyle bana canım. O çok güvendiğim ve sözümden çıkmayacağına yeminler ettiğini sandığım sağduyum nereye kayboldu? Asla yapmam, dediğim büyük laflarım şimdi kanepenin altına mı gizlendi yoksa? Padişah buyruğu olsa dahi zinhar olmaz, patronumdan hoşlanamam. Üniversite yıllarında staj yaptıkları

— “ —
Asla yapmam, dediğim büyük laflarım şimdi kanepenin altına mı gizlendi yoksa?
— ” —

CamScanner ile tarandı

şirketlerin patronlarına âşık olan sınıf arkadaşlarımın laneti olmalıydı bu. Nasıl da karşılarına geçip, kıs kıs gülüp alay etmiştim. Aşağılar bir tonda,

"Zayıf halkasınız hepiniz, yazık size," deyivermiştim. Sinirden kıpkırmızı olan ve bir yandan ayrılık acısı ile ağlarken, "Dilerim aynısını yaşarsın," diyen Jale'nin o öfke dolu gözleri geldi aklıma.

Sahiden kınadığımızı yaşamadan ölmeyecek miydik? Laf. Belki saatlerce ne yapacağımı düşündüm. Bir şekilde bu jest bana özel miydi yoksa bütün çalışanlar için de benzer hediyeler mi düşünülmüştü, öğrenmeliydim. İyi de nasıl? Gözde, bana mesaj atabilirsin, demişti. Normalde hiç yapmayacağım bir samimiyetle mesajı yazdım,

"Gözde Hanım merhaba, partiye gelmedim ancak şimdi de kendimi huzursuz hissediyorum. Sizce kabalık mı ettim? Sormak istedim," mesajını gönderip beklemeye koyuldum. Belki müziğin gürültüsünden hiç duymayacaktı bile. Ancak birden mesaj sesi duyuldu.

"Gelseniz iyi olurdu tabii. Hem şirket çalışanlarıyla da kaynaşırdınız. Bakın, çok eğleniyoruz biz."

Hemen altında da kafalarında yılbaşı hunileri, ellerinde kokteylleriyle içinde Gözde'nin de olduğu dört beş kadının fotoğrafı vardı. Kesinlikle çok eğleniyor gözüküyorlardı. Masanın üstünde hepsinin önünde aynısından sepetler vardı. Aradığım fırsat ayağıma gelmişti, hemen sordum,

"Sahiden çok eğleniyor gözüküyorsunuz. Harikasınız. Önünüzdeki sepetler nedir?"

"Ömer Bey her yıl şirket çalışanlarına yılbaşı sepeti hediye eder. Sizinkini de tatilden sonra takdim ederiz."

CamScanner ile tarandı

Mesajı okur okumaz ayağa fırladım ve gözlerime inanamayarak kendimle çak yaptım. Sanırım Ara Yabara -Nijerya ve Batı Afrika bölgesine ait bir tür dans- da yapmış olabilirim.

"Çok teşekkürler Gözde Hanım, size iyi eğlenceler," deyip telefonu kanepeye bir el hareketiyle âdeta fırlattım. Yanılmamıştım, o hediye yalnızca bana özeldi ve bizzat kapıma kadar getirmişti. Sırıta sırıta gülüyor muydum? Hay Allah, tepiniyor muydum? Bu ben miydim? Realist Zeynep'in maskarası olmuştum. Acımak nedir bilmiyordu. Bütün kuvveti ile hücum etti,

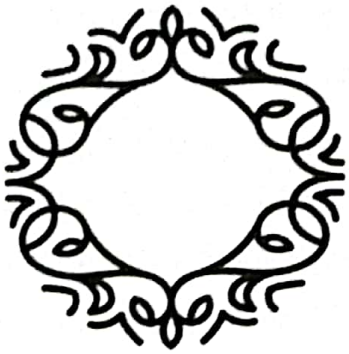
"Zayıf halkasın, yazık sana," dedi. Diğer Zeynep sazı eline aldı bu kez,

"Ne var yani, duygularımı kontrol edemem, hoşlanmış olabilirim ancak o duygularla ne yapacağım benim bileceğim iş."

Buz dağı olan Zeynep, üniversitedeki İngilizce hocamız Mrs. Markle gibi burnunu havaya kaldırdı ve "Thats your funeral," dedi. Tüm kaprisini de kusup öylece çekti gitti. Jale'nin intikamını alıyor gibiydi. Biz de romantik Zeynep'le baş başa kaldık. Ne yapacaktım ki ben onunla? Sabaha kadar susmaz da şimdi. Ahh...

Aynen tahmin ettiğim gibi gece boyunca gözüme uyku girmeyince ve uyuduğum çok kısa anlarda da kabuslar görünce kesin kararımı verdim. Ne olursa olsun Ömer Bey'den uzak duracaktım ve dünkü geceyi hiç yaşanmamış sayacaktım.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Aralık 2006

"Aşk, etinden topuğuna kadar işlemiş bir nasırdır. Ya canın acıya acıya adım atacaksın ya da canını acıta acıta söküp atacaksın."

Mevlânâ

Veysel paketi bıraktıktan sonra onun camdan bakacağı hiç aklıma gelmedi, itiraf ediyorum, gafil avlandım. Camı açmasam camda koyu filmler vardı, görmezdi, hepsi benim hatam.

Onu orda, Vera'nın kitap dükkanında sohbet ederken gördüğümde, kahkahasına karşı koyamamıştım. Rafların arasından kitapları inceliyor gibi yapıp kimseye fark ettirmeden onu izledim. Güldükçe ışıl ışıl yanan saçları yanağına düşüyordu. Ah, Tanrım! Gerçekten çok güzeldi. Görmeye pek alışık olmadığım duru bir ışıltısı vardı. Plaktaki şarkıyı defalarca dinlemek istedi. Bir özlediği mi vardı? Yahut bir beklediği? İşte o an, o plağı yılbaşı hediyesi olarak almaya karar verdim. Nasılsa bütün çalışanlar için hediye paketi hazırlamıştık. Çok tuhaf durmayacaktı. Şimdi hata mı ettim, diye içim içimi kemiriyordu. Yanlış bir sinyal vermek istemiyordum ancak bu özel hediyenin anlamı zaten bir sinyal değil miydi? Ne yapıyordum ben? Gamze'den

CamScanner ile tarandı

sonra bir kadının varlığının beni heyecanlandırmadığı kaç yıl geçmişti aradan, saymadım. Kendimi işime adadığım ve aşka tövbe ettiğim kaç kısır yıl...

Tanıştığımız ilk günden bu yana hep dikkat dağıtıcıydı. Etrafımda böyle bir kadının varlığı benim için tehditti. En iyisi onu işe almamaktı, önlem almalıydım. Ama zamanım varken yapmadım. Odamdan çıktıktan sonra kendimi sürekli gülerken yakaladığım o ilk günü nasıl unuturum? Özellikle iki saat dışarda bekletildikten sonra burnundan solurken girdi odama. Gayet ciddi bir hava takındım ve yağmuru izliyormuş gibi yaptım.

Kendine saygısı olan ve karakteri oturmuş bir birey bu davranışlarıma katlanamazdı. Adının Zeynep olduğunu öğrendim. Bu ismi severdim. Eski çocukluk yıllarını hatırlatan bir tınısı vardı. Ardından çok kitap okuduğunu belli eden diksiyonuyla ve şiir gibi bir sesle konuşmaya başladı. Sözünü kesip tahammül sınırını iyice zorladım. Ve işte ayağa kalktı, ona yüzümü dahi dönecek kadar saygı duymadığımı söyleyip çıkışa yöneldi. Tepki bekliyordum ancak bu kadarını değil. "Vay be!" dedim, "Ne kadınlar var. Hâlâ."

Bu net duruşundan etkilenmiş miydim? Bir patron olarak -tereddütsüz- evet, bir erkek olarak diye sorarsanız şimdilik cevap vermemeyi yeğlerim.

Alev alev yanan gözleriyle uçurumun kenarında nazikçe meydan okuyordu. Psikolojik danışman olduğu için vücut dilimi kullanmamaya gayret edi-

> **Çok kızmış olacağını tahmin ettiğimde bile sakin bir tavırla âdeta intikam alıyor, bütün işi kelimelerine yaptırıyordu. İnsanı kelimeleriyle döven bir yanı vardı.**

CamScanner ile tarandı

yordum. Her şeyi anlayabilirdi. O da kullanmıyordu, hayret! Çok kızmış olacağını tahmin ettiğimde bile sakin bir tavırla âdeta intikam alıyor, bütün işi kelimelerine yaptırıyordu. İnsanı kelimeleriyle döven bir yanı vardı. Kendine aşırı güveniyor olmalıydı. Yoksa kim yırtık kotla iş görüşmesine gelirdi ki böyle? Bu özgüveninden de oldukça etkilendim. Evet, patron olarak. Kendini samimiyetsiz bir şıklığın ardına gizlememişti. Açıkça ben buradayım demişti. Bu güzeldi.

İnsan her şeyden ve herkesten kaçsa dahi kendinden kaçamıyordu. En savunmasız anında kendine yakalanıyor, aynalardan kaçmak da bir işe yaramıyordu.

Bugün de partiye gelmeyerek yine beni şaşırttı ve ona karşı içimde gittikçe büyüyen saygıya mâni olamadım. Partide, çalışanları motive etmek için kaldığım o kısıtlı dakikaların içinde gelmeyeceğini bilmeme rağmen gözlerimin onu aramasına engel olamıyordum. Gelse ve şu merdivenlerden salınarak inse Türk filmlerinde o şatafatlı tuvaletin ve ışıltılı makyajın içinde bambaşka birine dönüşen, sevdiği kadına hayranlıkla bakan jön olacaktım. Evet, bunu gönüllü olarak yapardım. Gelseydi.

Eve ulaşıncaya kadar yol boyunca onu düşündüm. Bu hiç iyi değildi. Kontrolümü kaybediyordum. En son bu olduğunda sonu hiç iyi bitmemiş ve toparlanmam yıllarımı almıştı. Olanlardan ve kendimden kaçarak Oslo'ya yerleştiğimde, orada yaşadığım yıllar boyunca yaşananları düşünme fırsatım olmuştu. İnsan her şeyden ve herkesten kaçsa dahi kendinden kaçamıyordu. En savunmasız anında kendine yakalanıyor, aynalardan kaçmak da bir işe yaramıyordu.

CamScanner ile tarandı

Her sabaha kendimi Gamze'yi unutmuş olarak bulmayı umarak uyanıyordum. Ama o her sabah sanki büyük bir özveri ile yatağımın başucunda bekliyor ve gözlerimi açar açmaz kendini hatırlatıyordu. Cama iliştirdiği notla bana veda ettiği günü hatırlıyor ve kalbimin ortasına sıkı bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. Bir kadın daha bir gün evvel aşk dolu cümleler fısıldarken ertesi gün neden veda ederdi ki? Sebebini bilmemek canıma okuyordu. En acı ihtimalleri aklıma getiriyor, kendime türlü işkenceler ediyordum. Hayatında başka birinin varlığını en kuvvetli ihtimal olarak görüyor, varlığının bile kesin olmadığı o adama ölümüne hınç duyuyordum.

"Geldik efendim."

Veysel uyarmasa eve geldiğimizin farkında bile değildim.

"Tamam Veysel, sağ ol. Hadi, sen de evine git artık."

Eve anahtarla girdiğimde beni her zamanki manzara karşıladı. Annem yine beni beklemiş, ben gelmeden yatmak içine sinmemişti. Neden daima bunu yapıyordu ki? Hem kendine hem bana. Karşınızdaki insan sizi çok seviyor dahi olsa sizin için yaptığı bunca fedakârlık sizi ağır bir yükün altına sokuyor. Bu gece eve geldiğimde yatmış ve çoktan uyumuş olsa hiç şüphesiz kendimi çok daha rahat hissederdim.

Dışarda kaldığım saatlerde annemin gelmemi bekliyor olduğunu bilmek beni oldukça rahatsız ediyor. Çok önemli bir iş yemeği uzadığı zaman onun orda camın kenarında duruyor olması, bana acele etmem gerektiğini salık veriyor ancak ben acele etmek istemiyorum. Beni beklemesini ondan talep etmiyorum. Aksini yapması için döktüğüm onca dile rağmen bildiğini okumaktan vazgeçmiyor. Bazı zamanlarda kendimi ona hiddetlenirken yakalıyorum. Eriyen asfaltın tadı kadar sağır edici o yükselen öfke. İçimden, birkaç gün telefonumu

CamScanner ile tarandı

kapatmak ve ulaşılmaz olmak geçiyor. Beni her beklediği gece de aynısını yapmakla tehdit etmek sonra. Çok mu acımasızca? Bazen ne kadar bunaltıcı olduğunu ancak yaşayınca anlıyor insan.

"Hoş geldin oğlum, nerede kaldın?"

"Anne usanmayacak mısın sürekli aynı şekilde davranmaktan? Neden gidip yatmıyorsun, çocuk muyum ben? Beni bekliyorsun ama babamı yatağa yalnız gönderiyorsun. Bu yaptığın seni ne iyi bir anne ne de iyi bir eş yapıyor haberin olsun!"

"Elimde değil oğlum, yatsam da uyuyamıyorum. Dönüp duruyormuşum. O zaman da baban, 'Beni uyutmuyorsun,' diye şikâyet ediyor."

"O hâlde herkesin mutlu olduğu bir çözüm yolu bulmalısın. Yalnız halledemiyorsan bir uzmandan yardım al. Bu konuda sen bir adım atmayacaksan ben ayrı bir daireye taşınacağım, ciddiyim."

Annem, özellikle ağabeyim evlendikten sonra benim üzerime fazlası ile düşmeye başlamıştı. Yalnızca ben gelmeden yatmamak da değil, arayıp ulaşamadığında defalarca çaldırmak, daha da açamıyorsam Gözde'ye telefonu zorla toplantı odasına bağlatmak gibi takıntıları vardı. Artık çözüm için bir adım atmalıydım ama o benim annemdi, onu üzmeden bir çözüm yolu bulmak istiyordum. Normalde çok daha anlayışlı davranıyorken bu gece çok keyifsizdim, hoşgöremedim. Anne oğul ilişkimiz de yara alıyordu annemin bu histerik durumu düzelmedikçe.

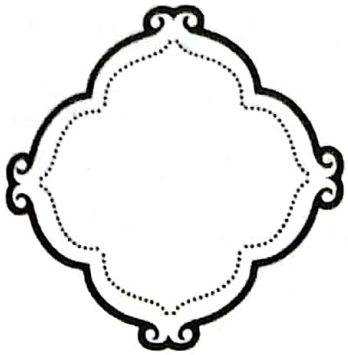
Birden aklıma Zeynep Hanım geldi. İçimden, "Bir taşla iki kuş vurmak, diye buna derim," dedim. Annemi tanıyınca zaten o da benden fazlası ile uzak dururdu nasılsa. Kim böyle kontrol delisi bir kayınvalidesi olmasını ister ki? Aranan kan bulundu. Annemin obsesyonunu Zeynep Hanım çözecek, annem de

CamScanner ile tarandı

açıkça belli ki olağan hâli ile Zeynep Hanım'ı benden fersah fersah kaçırmaya yetecekti. Kusursuz plan.

Annemin, "Başka bir daire," lafını duyar duymaz yüzünün rengi attı ve bayılmaya hazırlanıyorken, onu orada bırakıp odama geçtim. Kusursuz planımdan da vazgeçtim. Bu korku ona bir müddet yeterdi lakin ilk fırsatta yardım almasını sağlayacaktım. Annem kesinlikle ya depresyondaydı ya da obsesyon yaşıyordu. Gamze'nin yıkıntılarını toplamak için danıştığım terapistim Darel, her ikisinin de tedavi edilmesi gereken bir durum olduğunu söylemişti. Bir de kader motifi diye bir şeyden bahsetmişti. Dediğine göre hep aynı tarz kadınlardan hoşlanmam da bu nedenleymiş. Haklı. Zeynep'te de Gamze kadar vakur bir duruş, ne istediğini bilen bir özgüven ve kendi doğrularını yaşamak adına bütün yaşadıklarınızı bir elvedaya sığdırabilecek bir gerçeklik var. İşte tam da bu nedenle kararlıydım, ne pahasına olursa olsun Zeynep'ten uzak duracaktım.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2019

"Tanrı size istediğiniz insanları değil, ihtiyacınız olan insanları verir. Öyle ki bu insanlar size yardım edecek, sizi incitecek, size acı verecek ve olmanız gereken insan olabilmenizi sağlayacaktır."

Lao Tzu

İskeledeki kafede karşımda Ömer'i göreceğimi düşünerek bütün cephanemi kuşanmış hazır beklerken, neden mesaj yazmayı tercih ettiğini anlayamıyordum. Beni yumuşatmaya mı çalışıyordu, gelmişken eve dönmeye mi ikna edecekti? Mesajımı yazıp telefonu masanın üzerine koydum ve vereceği yanıtı merakla beklemeye koyuldum. Zira bu yanıt gidişimle ilgili atacağı adımları gösterecekti.

Nasıl olduğunu anlamadığım şekilde birden karşıma oturuverdi. Geldiğini bile görmemiştim, düşüncelerle öyle çevriliydim ki ayak seslerini bile duyamamıştım. Tıpkı bir yabancı gibi, "Merhaba," dedi. Ben de aynı ne yapacağını bilmez bir tavırla, "Merhaba," dedim.

Biz gittiğimizden bu yana tıraş olmamış gibi gözüküyordu. Sanki birkaç günde kilo da vermiş gibiydi. Onu, babasının

CamScanner ile tarandı

vefatından bu yana hiç böyle görmemiştim. Bir yanım onun bu hâlinden gizli bir övünç duydu. Demek yokluğum onu bu kadar sarsmıştı. Onun için düşündüğümden fazlasını ifade ediyor olabilir miydim acaba?

"Çocuklar nasıl? Onları çok özledim," diyerek düşüncelerimi böldü.

Tabii ya çocuklar... Ya kim içindi bu meftun haller?

"İyiler merak etme, sağduyulu davranacağını bilseydim onları da yanımda getirirdim."

"Onları görebilir miyim?"

Bir anda içimden ağlamak geldi. Daha bir hafta önce Yusuf'un üçüncü yaş gününü kutlamıştık hep birlikte. Şimdi ise birkaç günde bize yabancılaşmış bir adam oturuyordu karşımda. Onu tanımıyordum. Sanki boşanmışız ve aradan uzun yıllar geçmiş gibiydi. Benim de tıpkı üzerinde derin izler bırakan eski sevgilisi gibi davrandığımı düşünüyor olmalıydı. Aramızdaki ilişki ciddiye binince annesi bir gün beni köşeye sıkıştırıp anlatmıştı bütün olanları. Majör depresyona girmiş, kız onu terk ettikten sonra. Şirketi, ailesi, her şeyini bırakıp Oslo'ya yerleşmiş.

"Darel kurtardı oğlumu. Yoksa yüzüne hasret kaç yıl daha geçirirdim, bilmiyorum." demişti. Ardından da eklemeyi unutmamıştı,

"Bu çocuk ikinci bir travmayı kaldıramaz. Eğer evlilikteki ilk virajda ayrılığı düşünen kadınlardansan rica ederim, Ömer'in peşini bırak."

Oturduğum sandalyede huzursuzca kıvrandım. Tam da Miyesser Hanım'ın bahsettiği şeyi yaptığımı düşünüyor olmalıydı. Ondan mı bu kadar soğuktu demek? Aramızdaki tılsım kaybolmuş

CamScanner ile tarandı

— “ —
Gözlerindeki bulutlu hüzünde tüm kırgınlığını fark ettim. Gizlemeye çabaladığı gözlerindeki sisin ardından yine de gözükmeyi başaran devasa hayal kırıklığı...
— ” —

gibiydi. Boğazımdaki düğümü yuttum ve güçlükle de olsa konuşabildim,

“Çocukları alıp gelmemi ister misin? Ev yakın biliyorsun.”

“Lütfen, çok teşekkür ederim.”

Sanki ilk tanıştığımızdaki Ömer olmuştu birden. On iki yıldır aynı yastığa baş koyduğum kocam, aramıza on bin ışık hızında mesafe koymuştu bir anda. Çıktığım bu yolculuk kurtuluşum olur zannederken felaketim olmuştu. Bunu Ömer'in gözlerinde ve buz gibi tavrında gördüm. Mücadeleyi değil benden vazgeçmeyi seçmişti. Masadan kalktım ve telefonumu cebime atıp yürümeye başladım.

Günlerdir yaşadığımı acı sanırdım. Şu anki hissettiklerimin yanında hiçbir şeymiş. Çocukken bir gün kocaman bir çivi batmıştı ayağıma. Canım öyle çok yanmıştı ki bir an nefes alamayıp bayılacağım zannetmiştim. Şimdi aynı bakır tadı hissediyordum her hücremde. Ben Ömer'e bir ders vereyim, bensizliği bir görsün ve çözüm arasın derken asıl o beni onsuzluğa mahkûm edecek gibi gözüküyordu. Hiç farkına varmadan eski sevgilisi ile aynı şeyi yapmıştım. O da sanıyorum beni onunla aynı kefeye indirgedi. Gözlerindeki bulutlu hüzünde tüm kırgınlığını fark ettim. Gizlemeye çabaladığı gözlerindeki sisin ardından yine de gözükmeyi başaran devasa hayal kırıklığı...

Annemlerin çiftliği sahilden yürüyerek on dakikada varılacak mesafedeydi. Adımlarımızın çok daha küçük olduğu çocukluğumuzda, yokuşu tırmanmaya üşendiğimiz yıllarda dahi yol gözüme bu kadar uzun gözükmemişti. Çıra gibi

CamScanner ile tarandı

yanmanın vücut bulmuş hâliydim. Haziran güneşi Ömer'in o buz gibi bakışları kadar yakamazdı beni. Kendimi içinden çıkılmaz girdaplara savrulurken buluyorum. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Düşündükçe sanki her defasında bir öncekinden daha kara bulutlar başıma üşüşüyor ve bana aydınlık yüzü göstermiyor.

Yıllar önce Miyesser Hanım'dan dinlediğim o gizemli terk etme öyküsünde Gamze'yi suçlamak ne kadar da kolay gözükmüştü oysaki. Onu ergen gibi davranmakla suçlamış, çok âşık olduğunu söylediği adamı, pembe dizideki veda sahnelerinden bir not ile terk etmesine bir anlam verememiştim. İşte yine aynı şey. Bu kez iyice emin olmuştum ki anneannemin dediği gibi kişi kınadığını yaşamadan ölmüyormuş. Bazen ne kadar uğraşsanız da kendinizi yanlış davranmaktan alıkoyamazsınız. Ama hayat bana yaptığınız yanlışların size hayatınızın doğruları gösterdiğini öğretti. Bir danışanım bana eşini terk edeceğini söylese asla böyle bir yolu doğru bulmaz, bunun yalnızca karşı tarafı cezalandırmak olduğunu söylerdim. Ama bu kez bizzat kendim yaptım.

Belki gerçekten Ömer'i cezalandırmak istedim, bilmiyorum. Beni dinlemediği, annesine dur demediği, beni anlamaya çalışmadığı ve göz göre göre ilişkimizi bu noktaya getirdiği için. Belki de ona sandığımdan daha fazla kızgındım. Kırgındım belki de. Ya da her ikisi de. Şimdi cezalandırılan

Kendimi içinden çıkılmaz girdaplara savrulurken buluyorum. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Düşündükçe sanki her defasında bir öncekinden daha kara bulutlar başıma üşüşüyor ve bana aydınlık yüzü göstermiyor.

CamScanner ile tarandı

— “ —

Ayrılık her hatayı sıfırlar mıydı? Metanet, özleme yenik düşer miydi? Telafi merci, güveni de tamir eder miydi? Merhaba, derken beni öpmemişti bile. Sahi, bu zamansız gurur aşkı ziyan eder miydi?

— ” —

bendim âdeta. Kendimi hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Ayaklarım, yorgun ruhumu taşıyamıyor gibiydi. Ömer'i ne kadar da özlemişim. Oysaki yüzünü dahi görmek istemiyor olmam gerekmez miydi? Ayrılık her hatayı sıfırlar mıydı? Metanet, özleme yenik düşer miydi? Telafi merci, güveni de tamir eder miydi? Merhaba, derken beni öpmemişti bile. Sahi, bu zamansız gurur aşkı ziyan eder miydi?

Çiftlik kapısına kadar geldiğimde çocukları alırken anneme ne söyleyeceğimi düşünmemiş olduğumu fark ettim. Şimdilik dondurma yemeye, diye çıkaracaktım onları -yalan konusunda oldukça hassastım- yalan değil dondurma da yerlerdi orada. Dönüş yolunda anneme Ömer'in geldiğini de söylerdim nasılsa. Bahçe kapısından içeri girdiğimde Yusuf bir kedi yavrusu bulmuş, onu seviyordu. Normalde, aşısızsa diye hemen yaygara koparırdım. İnsanoğlu ne garip. Öncelikleri ne çabuk değişiyor. Çözülmesi öncelikli sıkıntılarım, bir yavru kediyi gözüme pek zararsız göstermişti. Hayat bazen işte bu kadar izafi. Yusuf beni görünce elindeki kediyi bıraktı ve kollarıma koştu,

“Annee, neredeydin?”

“Yürüyüşteydim oğlum. Dondurma yemek ister misin?”

“Eveeet!”

“O hâlde, gel elini yüzünü yıkayalım, üstünü de değiştirip iskeledeki kafeye gidelim. Ablan nerede?”

“Anneanneyle domates topluyorlar.”

CamScanner ile tarandı

Yusuf bazı harfleri hâlâ yanlış söylüyordu ama neyse ki Güneş'te yaptığım dört dörtlük ebeveynlik zırvalığını bu kez bir kenara bırakabiliyordum.

"Yanlış söylediği kelimeleri düzeltin."

Hayır efendim, hepsini didaktik bir bilmişlikle düzeltmenize gerek yok. O zaten doğru yerinde duydukça düzeltecek. Hem kaç ay daha içimizden ağız dolusu, tatlı tatlı güleceğiz ki bu minik yanlışlara. Keşke yaptığımız hataların hepsi bu kadar tatlı olsa. İçimizden bazıları nasıl da kaş yapayım derken göz çıkartıyor ve kendini sonuna kadar haklıyken haksız duruma düşürebiliyordu. Heyhat! Bahçe tarafına geçip Yusuf'la birlikte, "Güneeşş," diye seslendik. Anneannesiyle birlikte bahçeye giren ve deyim yerindeyse çamur banyosu yapan Güneş, güneşin yaktığı al yanaklarıyla yanımızda belirdi.

"Hadi kızım, elini yüzünü yıka, iskeleye dondurma yemeye gidiyoruz."

"Oleeyy, hemen geliyorum!"

İkisi birden odalarına koşturunca cıvıltıları ile bir lahza unutuverdiğim sıkıntılarım gün yüzüne çıkıverdi. İyi ki çocuklarım vardı. Güneş'e kardeş planlarken çok düşünmüştüm. Elbette ki bir kardeşe sahip olmak dünyanın en harika duygusu olabilirdi de abimle bizim gibi ilişki sonradan koptuğunda sarsabilirdi de. Bunu hiçbirimiz bilemezdik. Ancak benim en çok korktuğum yeni bir bebeğin ailemize katılmasıyla işimi bırakmak zorunda olmamdı. Çünkü evde olmak demek Miyesser Hanım'ım kontrol bölgesine girmek demekti. Buna ikinci kez katlanabilir miydim, emin değildim.

Güneş'in doğumundan sonra acemiliğimin de etkisi ile lohusalığımın oldukça kötü geçmesine neden olmuştu. Bir gün kendimi banyoya kilitleyip saatlerce ağladığım o öğleden

CamScanner ile tarandı

sonra artık sütümün gelmediğini fark etmiştim. Kolikti Güneş. Akşam saatleri olunca hiç durmadan canı çok acıyor gibi ağlardı saatlerce. Kayınvalidem, her nasıl oluyorsa bebeğin bu hâlinden de beni sorumlu tutardı. Gebeliğimin son haftalarına kadar çalışıp dert dinlemişim -psikolojik danışmanlık tanımı- kendimi de bebeğimi de strese sokmuşum. Hep ondanmış bebeğin bu huzursuzluğu. Kolik kavramını anlatamadım velhasıl. Sonunda postpartum -lohusa depresyonu- kaçınılmaz oldu. Ömer'le evliliğimizdeki ilk büyük kriz günlerini de işte o vakitler yaşadık.

Miyesser Hanım'a söyleyemediğim her şeyi ona kusuyordum çünkü. Neden sürekli evimizdeydi ki. Ben artık kocam ve bebeğimle baş başa kalmak istiyordum. Bazen üst kısmımı tamamen soyup ten teması kurmak istiyordum. Çünkü bebekler en çok ten tene temasta güvende hissederler. Birkaç kez denediğimde, "Üşütürsün, sen lohusasın," deyip beni zorla giydirdi. Keşke beni üzdüğü ve banyoda ağlattığı dakikalarda da lohusa olduğumu hatırlasaydı. O banyonun bir dili olsa size çaresizlik nedir, bütün teferruatıyla anlatırdı. Ah!

Zaten şu ahir ömrümde bir tek seferde kaşığa kırk mantı sığdıramadım bir de kayınvalidemin benden ne istediğini anlayamadım. Şimdi o günlere bakınca dahi Yusuf için "İyi ki," diyorum. "İyi ki cesaret etmişim, iyi ki doğmuş." Belki bizi Ömer'le kopma noktasına getiren son olay Yusuf'la ilgili gözükse de taşan bir bardak için en büyük suçlu son damladır, dersek bardağın gerisini yok saymış oluruz.

Çocukların ardından odalarına çıktığımda Güneş hızla duşun altına girip temizlenmiş ve giyinmeye başlamıştı. Yusuf ise yaşının dezavantajı ile geride kalmıştı, minik oğlum. Küçük

CamScanner ile tarandı

adam gibi acele etmeye ve ablasına yetişmeye çalışıyor, beceremedikçe hırsından ağlıyordu.

"Yardım etmemi ister misiniz efendim, dilersiniz sizi uçağımla uçurabilirim?"

> **Zaten şu ahir ömrümde bir tek seferde kaşığa kırk mantı sığdıramadım bir de kayınvalidemin benden ne istediğini anlayamadım.**

Bir hamlede kucağıma aldım ve onu hızlıca havaya kaldırdım. Çığlık çığlığa kahkaha atarken bir yandan da gözyaşlarını siliyordu. Öyle merhamet duyuyorum ki çocuklara -yalnızca kendiminkilere değil tüm dünya çocuklarına- içimden oturup saatlerce ağlamak geliyor bazen. Onlar bebekken daha çok yoklardı bu his. Derdim ki içimden, "Düşünsene altını değiştirmesen ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyorlar, yemek vermesen de ellerinden yine ağlamaktan başka bir şey gelmiyor. Ne kadar savunmasızlar." Neyse ki bu oyun hep onun odak noktasını değiştirir, birkaç dakika evvelki yetersizlik duygusunu alır götürürdü. Yusuf normale dönünce giyinmesine yardımcı oldum ve bahçedeki anneme uzaktan el sallayıp bu kez arabaya atlayıp kafenin yolunu tuttuk.

"Çocuklar, kafede size bir sürprizim var. Babanız sizi çok özlemiş ve görmeye gelmiş. Ancak çok önemli toplantıları olduğundan hava kararmadan yola çıkmak zorundaymış. Anlaştık mı?"

Cümlem daha bitmeden sevinçten öyle avaz avaz bağırmaya başladılar ki beni duyabildiler mi, emin olamadım. Her iki yanında zakkumlar olan o pembe yoldan geçip kafeye vardığımızda Ömer uzaklarda bir noktaya takılmış, dalıp gitmiş gibi

CamScanner ile tarandı

gözüküyordu. Arabadan inen çocukların çığlıklarıyla başını ani bir hareketle bize çevirdi.

"Baba, babacığım!"

"Bana oyuncak getirdin mi?"

"Neden hemen dönüyorsun?"

"Baba, sen de bizimle kalsana."

Çocuklar hep bir ağızdan konuşuyor, birbirlerine fırsat vermiyorlardı. Ömer bir anda hep o tanıdığım Ömer'e dönüştü. Yusuf'a öyle bir sarıldı, burnunu boyun köküne öyle bir bastırdı ve uzun uzun öyle kokladı ki onları bu ayrılığa sürükleyen vicdansız anne olarak daha fazla bakamadım, kafamı başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

Ömer öyle neşeli, öyle coşkuluydu ki bir tek bana yabancılaştığını anlamam çok uzun sürmedi. Kendi ailemin yanında kendimi fazlalıkmışım gibi hissettim. Anlayamadığım bir şey vardı. Neden bana o alıntıyı göndermişti ki o zaman? Olanlardan üzgün, beni özlemiş ve verdiği aşırı tepkiden pişman oldu zannetmiştim. Belki de gerçekten pişman oldu. Ancak o kadar.

> **Ne yapacaktım ki şimdi ben? Nereye gidecektim? Bütün sevdiklerini kaybetme korkusuyla tir tir titreyen kadınlar nereye giderler?**

Kendimi yeterince yadırgadığım bu mutlu aile karesinden bir an önce çıkmaya karar verdim, onları yalnız bırakacaktım. Madem onun da istediği -vücut dilinin bağırdığı gibi- buysa,

"Benim biraz işim vardı çocuklar, siz babanızla dondurma yerken halledip geleceğim. Ömer, sen saat kaçta çıkacaksın dönüş yoluna? Ona göre geleyim?"

CamScanner ile tarandı

"İki saat sonra."

"Peki, iki saat sonra görüşürüz çocuklar."

"Görüşürüz annee."

Yanlarından ayrıldıktan hemen sonra kasabanın hiçbir yerine sığmayacağımı fark ettim. Aramızdaki sorunları çözemezsek böyle mi olacaktık yani? Bu çok zordu. Çok can acıtıcı hatta canını lime lime edici. Ne yapacaktım ki şimdi ben? Nereye gidecektim? Bütün sevdiklerini kaybetme korkusuyla tir tir titreyen kadınlar nereye giderler?

Bu iki saat için gidebileceğim her yeri gözden geçirdikten sonra birden aklıma Derviş Dede'nin bahçesinde geçirdiğim huzurlu dakikalar geldi. Oraya sığardı muhakkak, bu kabına sığamayan, dumanı üstünde tüten, yandıkça yanan biçare gönül. Hemen arabayı çalıştırıp Derviş Dede'nin evinin yolunu tuttum. Yine her zamanki gibi kapısının önündeki kamelyada oturuyordu. Kafamı bahçe kapısından uzatıp seslendim,

"Derviş Dede merhaba, müsait misin, gelebilir miyim?"

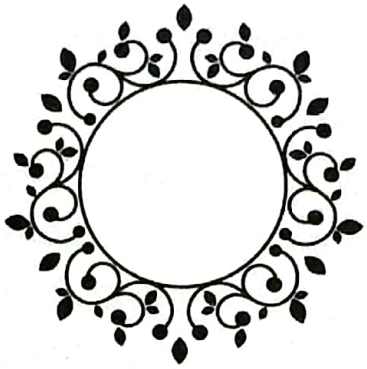
"Gel tabii Zeynep kızım gel. Hoş geldin. Yalnız bir namazımı kılıp gelsem vakit çıkmadan, sıkılmazsın değil mi?"

"Bu bahçede insan nasıl sıkılır dede? Güller yarenlik eder bana, sen rahatça kıl, gel."

Derviş Dede ağır ağır kalkarken akşam ezanı okunmaya başladı. Evinin kapısına doğru yöneldi diye ben de bahçenin manzarasının tadını çıkarmak için kafamı güllerden yana çevirmiştim ki yeniden seslendi,

"Ey Gönül! En acı ilaç ayrılıktır; zira onun içinde aşk gibi bir şifa saklıdır, der Mevlânâ."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Ocak 2007

"İşler sarpa sardı mı ya olacağına varır,

Ya da eski durumuna döner her şey."

Shakespeare

Yılın ilk gününe, inanılmaz bir baş ağrısı ile uyandım. Ne harika! Ensemden başlayan bir ağrı kaşlarımın üstünde toplanıyor ve zonklamak suretiyle beni deli ediyordu. Yataktan zorla kalktım ve kendimi duşa attım. Çıktığımda, baş ağrım bir nebze geçmiş gibiydi. Kahvaltı yapınca da neredeyse ağrıdan eser kalmadı. Saate baktığımda öğle vaktinin yaklaşmış olduğunu gördüm. Aylin henüz memleketten dönmemişti. Ondan başka da İstanbul'da arkadaşım yoktu. Ah! Bir de Vera Hanım. Bugün kitapçıyı açmış mıdır? Denemekten ne çıkar. Bugün kendimi oyalamam şarttı. Birkaç yeni kitap alıp satırlarında kaybolmalıydım. Üstüme, artık formam hâline gelen kotumu ve kazağımı hızla geçirip kendimi metroya attım. Henüz hiç kimse uyanamamış olacak ki metro hiç alışık olmadığım kadar sakindi. Tam kitap okumalık. Aynı güzergâhtan defalarca geç-

CamScanner ile tarandı

miş olmama rağmen çevredeki güzelliği hakkı ile izleyememiş olduğumu fark ettim. Dünkü kardan sonra bugün parlak bir güneş karların üstünde parlıyor, ağaçların dallarındaki görsel şölen insanı kendine hayran bırakıyordu. Beyaz, yeşile en güzel eşlik eden renk olabilir miydi? Şüphesiz.

Vera Hanım'ın dükkanına girdiğimde onu göremeyince bir parça hayal kırıklığına uğradım. Fonda yine İngilizce harika bir plak çalıyordu, diyordu ki,

"Bir gün seni sevmekten öleceğim ve sen bunu asla öğrenemeyeceksin."

Bugün bana buradan şifa yoktu, anlaşılmıştı. Okuma listemin en üstünden üç kitap belirledim ve hemen ilgili raflara yöneldim. Joanne Greenberg'in Sana Gül Bahçesi Vadetmedim kitabı ile Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nü hemen buldum ve listenin üçüncü kitabını aramaya koyulduğum sırada onu duymaya başladım. Hayal olmadığından emin olmak için adamakıllı dikkat kesilip dinledim.

"Acaba elinizde Esir Şehrin İnsanları, Küçük Ağa ve Satranç kitapları var mı?"

"Bir bakayım efendim. Evet, varmış elimizde, şu şıradaki arka raflarda olmalılar. Bugün tatil nedeniyle tek çalışıyorum. Kitapları kendiniz bulabilir misiniz acaba?"

"Elbette."

Hayır hayır, Stefan Zweig'in Satranç da dahil bütün kitapları hemen yanı başımdaki raflardaydı. Birazdan buraya gelecekti ve buradan hemen uzaklaşmalıydım. Birden arkamı döndüm ve çıkışa yöneldim. Sonra elimdeki iki kitabı fark edince kasaya gitmek zorunda kaldım. İşte o anda beni gördü. İkimiz de birbirimizi görmezden geldik. Kasada hiç geçmek bilmeyen

CamScanner ile tarandı

dakikaların ardından nihayet ödeme tamamlandı ve kendimi can havliyle dışarı attım.

"Benden mi kaçıyordunuz?"

O kadar net ve hemen arkamdan seslenmişti ki dönmesem olmazdı, "Ömer Bey, sizden neden kaçayım?"

Gözlerine bakmamaya gayret ederek konuşuyordum. Hâlbuki göz teması iletişimde birinci öncelikti.

"Biz bazı modası geçmiş şirket patronları, sıkıcı tipler olabiliyoruz, ancak bir selamı hak ettiğimizi düşünüyorum yine de. Ve göz teması birinci öncelik. Yoksa Canan Hoca öğretmedi mi size?"

Üst üste saldırıyordu. Demek parti konusundaki muhalefetim epeyce canını sıkmış olacaktı. İyi de Canan Hoca'yı nereden tanıyordu? Aynı üniversiteden mezun olmuş olabilir miydik?

Oyunu o başlatmıştı ben de hiç geri durmayacaktım,

"Hiç olur mu, doğadaki bütün canlılara saygılıyız, fosil boyutuna geçmiş dinozorlara bile."

"Ben, çöl dinozoru pterezor, kar soğuğuna pek alışık değilim. Hanımefendiler de uygun görürse şuracıkta sıcak bir sahlep içeceğim, bana katılırlarsa pek memnun olurum."

Kafasındaki bere ile öyle tatlı gözüküyordu ki... Hayır hayır, Zeynep sakın bu kartpostaldan kalma manzaraya ve bu lacivert gözlere aldanma, kendine söz verdin, unutma!

"Pterezorlar, sahlep içmek için kimseye ihtiyaç duymazlar, diledikleri yerlere uçabildikleri gibi kendilerine "The Winners" diyecek kadar da kibir, pardon özgüven sahibidirler. Afiyet olsun, onlara. Kanatları olmayan biz homo sapiensler de artık evlerine gitsinler, hoşça kalın."

CamScanner ile tarandı

Arkamı döndüm ve kıs kıs gülerek yürümeye başladım. Bu da neydi böyle, bunları gerçekten söylemiş miydim? Bunlar hep yağan karın suçuydu, zira kendimi bir anda film sahnesinde zannetmemi sağladı.

Biraz önce kafa tuttuğum adamın patronum olduğunu metroya binince fark ettim. Bu iki etmişti. Popo atışmasına mı yoksa dinozor savaşlarına mı daha çok puan verirdim bilmiyorum. Ama çok eğlenmiştim, itiraf edeyim. Patron büstünü giymediği zamanlarda daha sevimli bir insan olabiliyormuş. İlginç. Metrodan indiğimde hava iyiden iyiye soğumuştu. Karlara bata çıka zorlukla yürüdüm ve anahtarları yine güç bela bulup kapıyı açabildim. İçeriye girer girmez telefon ısrarla çalmaya başladı. Arayan Aylin'di.

"Alo, Aylin lütfen bana döndüğünü söyle. Sıkıntıdan patlamak üzereyim."

"Memleketteyim hâlâ. İki gün de izin aldım hatta. Henüz oraya dönmeye hazır değilim."

Aldatılmak çok gücüne gitmişti Aylin'in. Babasız büyüdüğü için her gördüğü sevgi kırıntısının peşinden gidiyor ve sonunda üzülen yine kendisi oluyordu. Uzun süreli bir terapi önermiştim ona bu konuda. İçinde bazı şeyleri çözüme kavuşturamazsa benzer, hatta daha kötü seçimler yapacağı aşikârdı. "Bir musibet bin nasihatten yeğdir," sözünü burada eksik bulurum. Zamanında dinlenilen bazı nasihatler de birçok musibeti engelleyebilir.

"Anlıyorum, haklısın. İyice dinlen, Saime Teyze'nin yaprak sarmalarını benim yerime de ye."

"Senin için de sarıyor, merak etme. Sana yedirmezse içine batarmış. Bu arada partiye gitmedin, değil mi?"

"Yoo, gitmedim. Ama Ömer Bey, hediyemi eve kadar yolladı?"

CamScanner ile tarandı

"Bir dakika ne hediyesi, baştan anlatsana şunu Zeynep."

Daha söyler söylemez pişman olmuştum. Kız orada aşk acısı çekerken ben heyecanlı heyecanlı Ömer Bey'le flörtöz bir oyunun içinde olduğumuzu söyleyemezdim.

"Her yıl tüm şirket çalışanları için yılbaşı hediyesi hazırlatırmış, ben partiye gidemeyince de hediyemi şoförüyle yolladı. Bu kadar."

"Hımm. Yine de evine kadar yollatması biraz tuhaf olmuş. Dikkat et yine de sen bu adama."

— “ —

İnsan hep mi yanılır, hep mi aynı hendeğe defalarca takılır ve atlayamadan düşüp içinde yaralanır?

— ” —

Normalde böyle bir havadis alacak da Aylin beni saatlerce sorguya çekmeyecekti. Demek ki gerçekten çok kötüydü, bunlara takati yoktu. Yine de bu hâlde bile bir şeylerin kokusunu almaktan geri durmuyordu. Keşke kendi hayatına da böyle doğru yerinden bakabilse demekten alamıyorum kendimi. İnsan hep mi yanılır, hep mi aynı hendeğe defalarca takılır ve atlayamadan düşüp içinde yaralanır?

"Tamam, ederim. Seni çok özledim ve çok seviyorum bunu hiç unutma olur mu?"

"Zeynep, ağlatma beni zaten çok zor tutuyorum kendimi."

"Tamam tamam, hadi öpüyorum, görüşürüz."

Son cümlesinde sesi titremiş ve göz pınarlarının kenarlarına kadar gelen gözyaşını büyük ihtimalle tavana bakarak bertaraf etmişti. Görmedim ama hissettim.

CamScanner ile tarandı

Epeydir dışarıda olmanın da etkisi ile birden karnımın açlıktan zil çaldığını fark ettim. Bir gün önceden kalan son porsiyon yemeğimi de ısıtıp yedim ve yeni aldığım güzellerime gömülüp akşam yemeğine kadar battaniye altında okudum. Nedense ertesi sabah erkenden uykum kaçtı. Hâlbuki gece geç saatlere kadar kitap okumuş, sonra da deyim yerindeyse sızmıştım. Dün, düşünmemek için zihnimi yeterince oyalamış olmama rağmen bu sabah daha uyanır uyanmaz Ömer Bey'le olan laf yarışımız geldi aklıma. Papaz en son kimin elinde kaldı, bilmiyorum. Ancak son sözü söyleyip, çekip giden ben olduğuma göre kalemi bugün iyi kollamam gerekiyordu. Çünkü Ömer Bey, son golü atmadan rahat etmezdi.

Holdinge yine herkesten önce varıp önce Kitap Kafe'deki kitapları kontrol ettim. Paramın çoğunu kitaplara harcadığımı düşünürsek listemdeki bazı kitapları buradan ödünç temin edebilirdim. Billur Köşk Masalları ve Hayvan Çiftliği'ni raflarda bulabildim. Bir yandan listeleri tarıyor bir yandan da sürekli başımı kaldırıp kapıya bakıyordum. Sanki her an köşeden çıkacağını ya da hiç fark ettirmeden başucumda biteceğini sanıyordum. Ancak gelmedi. Gün boyu da bütün sinir uçlarımı sürekli teyakkuzda tutmama rağmen, hiçbir hareket olmadı. Ne o, hayal kırıklığına mı uğramıştım?

Bu hissettiğim duygu her neyse günün geri kalanında onu bastırmak için başımı kaldırmadan işlere gömüldüm. Çalışanlar için memnuniyet ve beklentiler anketi düzenledim ve içsel motivasyonlarını artırıcı önerilerden oluşan bir dosya hazırladım. Dosyam, Ömer Bey'in karşısına çıkacak olgunluğuna erişince karnımın tam orta yerinden bir boşluğa düşme hissine benzer bir duygu hissetim. Hani gondol tam zirveye çıkar da birden alçalmaya başlayınca içinizde bir yer havalanıyor gibi

CamScanner ile tarandı

hissedersiniz ya işte aynen öyle. Derin bir nefes alıp Gözde'nin masasının yanına gittim,

"Gözde Hanım merhaba, Ömer Bey müsait mi, bir dosya sunacaktım?"

"Merhaba Zeynep Hanım, bir arayıp soralım."

Gözde, odayı bağlayıp birkaç cümle ile durumu anlattı, "Anlıyorum efendim" deyip telefonu kapattı, bana dönüp, "Ömer Bey meşgulmüş Zeynep Hanım," dedi.

"Anladım peki, teşekkürler."

Demek yeni hamlesi bu idi. Beni yok sayacaktı. Bana uyardı. Zeki insanları severdim. Söyleyecek şeyleri olanları ve bir duruş sergileyenleri de. Odama geçip neredeyse mesai saatinin bitimine kadar Kitap Kafe'den aldığım Körlük kitabını okudum. Aslında distopya çok sevdiğim bir tür değildi ancak kurgu çok iyiydi. Tüm dikkatimi üzerinde tutmayı başardı. Yine de biraz molaya ihtiyaç duydum ve odam için bir ihtiyaç listesi hazırlamaya koyuldum. Bir an önce pencere önündeki raflar için sardunya ve orkide almalıydım. Kitaplarımdan bazılarını da getirebilirdim. Mesleki kitaplarım kesinlikle elimin altında olmalıydı. Bir de ayva yapraklı ıhlamur çayım. Ne zaman biraz şefkate ihtiyaç duysam imdadıma yetişmeliydi. Hepsini birer birer not aldım ve çıkmak için hazırlanmaya başladım. Derken Gözde geldi,

"Zeynep Hanım merhaba, bugün katılmanız gereken bir toplantı varmış. Adres burada yazıyor. Lütfen kullandığınız taksiden fatura isteyin ve yarın mutlaka bana ulaştırın. Böyle zamanlarda bütün harcamalarınızı holding öder. Sormak istediğiniz bir şey var mıydı?"

O kadar şaşırmıştım ki "Yok teşekkür ederim," deyip elime tutuşturduğu not kağıdına bakakaldım. Bu saatte toplantı mı olur,

CamScanner ile tarandı

günler torbaya mı girdi, diye söylene söylene bir taksiye atladım ve taksicinin,

> — “ —
> **Zeki insanları severdim. Söyleyecek şeyleri olanları ve bir duruş sergileyenleri de.**
> — ” —

"Geldik hanımefendi, burası," ikazı ile ana dönünceye kadar kırk tilki kafamda dolaştı, kırkının da kuyruğu birbirine değmedi.

Toplantı ne hakkındaydı, kimlerleydi, hiçbir fikrim yoktu. Restoranın şefi olduğunu düşündüğüm görevliye holdingin adını söyleyince beni bir masaya yönlendirdi. Henüz kimse gelmemişti.

"Beklerken bir şeyler içer miydiniz efendim?"

"Çok teşekkürler, acaba kaç kişi olacağız sizin bir bilginiz var mı?"

"Bize böyle bir bilgi verilmedi efendim."

"Rezervasyon yapılırken sayı belirtilmedi diyorsunuz, inanayım mı?"

"Yalnızca The Winners adına bir masa dendi efendim."

"Peki, teşekkürler, kusura bakmayın lütfen, bana da hiçbir bilgi verilmedi de o yüzden sormak istedim."

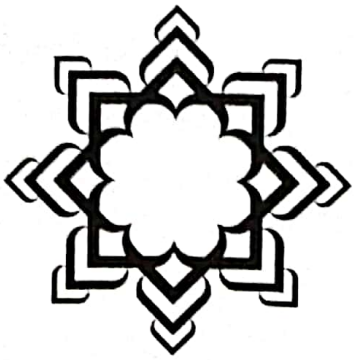
"Bir şeye ihtiyacınız olursa ben buralardayım."

Görevlinin yerlere kadar eğilen saygısına bakılırsa holding bu mekânın hatırı sayılır müşterilerinden olmalıydı.

"Çok beklettim mi?"

İstemsizce bir, "Hii!" çıktı ağzımdan. O kadar boş bulundum ki açıkçası sıçradım. Arkamı döndüğümde işte tüm şıklığıyla, baş döndürücü kokusuyla ve oyuncu bakışlarıyla yine sahnedeydi.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Haziran 2019

"Bazıları gitmeyi bile beceremiyor,
Ya anısı kalıyor, ya acısı..."
Cemal Safi

Yola çıktığımdaki adrenalin kanımdan çekilince sakinleşmeye başladım. Yolum uzundu, biraz müzik dinlemek iyi fikir olabilirdi. Kafamı da dinlemek umudu ile "Play" tuşuna bastım ancak sıradaki şarkı tam bir hayal kırıklığıydı. Evgeny Grinko, Valse. Zeynep çok severdi. Bir gün Güneş'in onun kadar iyi piyano çalmasını içten içe ne kadar arzu ettiğini söylerdi hep.

Ah, Zeynep! Bir gün beni terk edebileceğin hiç aklıma gelmezdi. Hem de bu şekilde. Hem de aynı şekilde. Tek nedeni annem olabilir miydi? Madem bu kadar rahatsızdı, "Taşınalım buradan," diye rest çekemez miydi?

— " —

Belki de bütün kadınlar aynıydı yalnızca bazıları daha iyi gizlenebiliyordu, bilemiyorum

— " —

CamScanner ile tarandı

Bunu benim düşünmemi bekliyordu belki de. Zeynep böyleydi. Sizin adınıza sizin sorunuzu çözmezdi. Size çözeceğiz ipuçlarını gösterir, geriye çekilirdi. Yine aynını yapmıştı da ben görememiş miydim? Yoksa annemin dediği gibi başka biri mi vardı? Sadakatsizlik, ondan beklediğim son şey olurdu. Ama kendisinin de danışanlarında görüp vardığı bir kanı değil miydi, "Ondan beklemezdim, diye bir şey yok insan olan herkes bir gün aldatabilir."

Bana sorsanız beni asla terk etmezdi de yineleyeceğim hem de bu yolla. Gamze'den ne farkı kalmıştı ki şimdi. Hâlbuki bu konuyu yalnızca bir kez konuşmuştuk ve bana gözleriyle nasıl da garanti etmişti farklı olduğunu. Demek ki değilmiş. Belki de bütün kadınlar aynıydı yalnızca bazıları daha iyi gizlenebiliyordu, bilemiyorum. Şu an annem de dahil bütün dünya kadınlarına çok öfkeliyim ama en çok Zeynep'e. Beni kendine bu kadar inandırmaya ne hakkı vardı. Ben ona, bir çocuğun annesine bağlandığı gibi bağlanmıştım. Öyle koşulsuz. Şimdi gitmişti ve ben utanmasam ardından bir çocuk gibi ağlayacaktım.

Boynu ile saçları arasındaki o kokuyu içime çektim mi işte cennet köşkü benim için orasıydı. Uykuların en tatlısı orada uyunurdu, sabahları en keyifli orada uyanılırdı. İzin verseydi, ben orda yaşlanır giderdim. Neden vermedi ki?

Oysaki onsuz huzurlu bir uyku uyuyamazdım ben. Yurt dışı iş seyahatlerinde eğer işim bitmişse gecenin bir yarısı da olsa dönerdim evime. Boynu ile saçları arasındaki o kokuyu içime çektim mi işte cennet köşkü benim için orasıydı. Uykuların en

CamScanner ile tarandı

tatlısı orada uyunurdu, sabahları en keyifli orada uyanılırdı. İzin verseydi, ben orda yaşlanır giderdim. Neden vermedi ki?

Yanağıma süzülen iki damla ile kendime geldim. Babamın ölümünden bu yana ağladığımı hatırlamıyordum. Derken müzik sustu, telefon çalmaya başladı. Arayan annemdi. Son zamanlarda takıntılı hâlde üzerimize düşmeye başlamıştı yine. Farkındaydım bu Zeynep'i de boğuyordu. Kendi annem olmasına rağmen beni bile zorladığı oluyordu. Abim ve annemin dairesi ile yan yana olmak istemiyordu hâliyle. Son zamanlardaki en büyük tartışmamız aynı muhitte başka bir bahçeli eve taşınmak konuluydu hep. Babamın ölümünden sonra anneme yapamazdım bunu. Zaten o kadar uzun sürmüştü ki kendini toparlaması. Hatalarının elbette farkındaydım ama annemdi işte, o da böyleydi. Gittiği bütün terapilere rağmen kontrol delisi halleri geçmemişti.

"Benim kendi ailem çocukluğumda dahi bana bu kadar müdahale etmedi Ömer, rica ederim, annene saygım sonsuz ancak taşınalım, biraz uzaklaşalım. Çocuklarımla ilişkim bozulmaya başladı, hele seninle yaptığımız kavgalara inanamıyorum artık. Tükeniyorum, tükeniyoruz, görmüyor musun?"

Aslında şimdi uzaktan bakınca beni defalarca uyarmaya çalıştığını ve kendini anlatmak için nasıl çabalamış olduğunu görüyorum. Fakat elden ne gelir, her şeye geciktim. Keşke bu son hareketten evvel daha sertçe sarssaydı beni. Gerekirse tehdit etseydi. Ama Zeynep tehdit etmezdi, yapardı. Anlattığı kadarının yeterli olduğunu düşünürdü. Tehdit etmeyi zayıflık olarak görürdü. Birkaç kez bana göre basit şeyler için uyarmıştım -ben adına tehdit demezdim- çocukları. "Eğer odanızı toplamazsanız oyuncak hakkınızda oyuncak almam," demiştim de kıyametleri koparmıştı. "Sen çocuklara boyun eğmeyi mi

CamScanner ile tarandı

öğretiyorsun? Ya biri çıkıp da 'Sana kötü şekilde dokunacağım ve kimseye söylemeyeceksin, söylersen şunu şunu yaparım,' diye tehdit etse ve çocuk tehdidi ailede de gördüğü için normal bulup boyun eğse. Seninle çok pis bozuşuruz Ömer. Lütfen bir daha olmasın," diye azarlamıştı beni adamakıllı.

"Söylemek değil de artık göstermek gerekiyordu belki. Söylem vaktini çoktan geçirmiştik, belli ki eylem vaktiydi."

İşte yine telefon hiç aralıksız çalıyor ve düşüncelerimi yerli yersiz bölüp duruyordu. Açmazsam annem sonsuza kadar arayabilirdi. Keşke, bazen bizi ne kadar bunalttığını anlayabilseydi. Belki de onu idare ederek biz hata yapıyorduk. Ben nasıl Zeynep beni terk edinceye kadar onun bu kadar bunaldığını anlamadımsa annem de belki biz anlayışlı davrandıkça anlamıyordu. Söylemek değil de artık göstermek gerekiyordu belki. Söylem vaktini çoktan geçirmiştik, belli ki eylem vaktiydi. Telefonu elime aldım ve tamamen kapattım. Hayatımda ilk defa kendimi bu kadar özgür hissettim. Sonra müziği yeniden açtım. Çalma listesinin sırasında "Hello" vardı. Bu, Zeynep'le dans ettiğimiz ilk şarkıydı. Saçıyla boynu arasındaki o kokuyu ilk o gün keşfetmiştim. Onu o gün oraya davet ettiğimde, bilerek seçtiğim bir şarkıydı bu,

"Hello, isn't me you are looking for? (Merhaba, aradığın ben değil miyim?)" Sonra şarkı tam bitiyorken eğilip kulağıma,

"Evet, aradığımın ta kendisisin," demişti.

Ve ben de son tartışmamızda ona,

"Keşke evlenmeseydik," dedim.

CamScanner ile tarandı

İşte 12 yıl sonra geldiğimiz nokta. Yalnızca dilimdi o cümleleri sarf eden. Asla içimden gelerek söylememiştim. Çoğu kadın için huzurlu olmak haklı olmaktan yeğdi. Lakin biz erkekler için bazen haklı olmak her şeydi. İçten içe haklı olanın o olduğunu biliyordum. Ancak onun anne kuzusu olduğumu ima etmesi gururumu incitmişti ve sanırım ben de onun canını yakmak istedim. Elimdeki en güçlü cümlenin de o olduğunu biliyordum, söyledim. Keşke, geri alabilseydim.

Şarkı, anılarımın derinliklerinde dolaşıyor ve öyle duyguları açığa çıkarıyordu ki hepsi birden kalbime saldırınca arabayı sağa çekip ara verme ihtiyacı hissettim. İçimdeki pişmanlık yükseldi, yükseldi ve âdeta azgın dalgalar gibi beni çiğneyip geçmek istedi. Onları dinginleştirmek için derin derin nefes aldım. Kalp krizi geçiriyor gibi bir histi. Çok az bir yolum kalmıştı. Durmuşken daha önceden yazıp taslaklarda bıraktığım alıntıyı buldum ve Zeynep'e gönderdim.

Yola yeniden çıktığımda bir parça hafiflemiş hissediyordum. Gözüm sürekli telefondaydı. Yazacağı cevap bana olan kızgınlık derecesi hakkında bilgi verecekti. Ve sonunda mesaj uyarısı geldi. Her zamanki gibi şanına yakışacak bir şiirle taşı gediğine koymuş ve haddimi bildirmişti. Sonunda buluşacağımız kafeye geldim. Damarlarımda kızgınlık, kırgınlık, öfke, özlem duyguları dolaşıyordu. Arkası kapıya dönük şekilde oturuyordu. Birden yanına gitmek ve sıkı sıkı sarılmak ve hiç bırakmamak geldi içimden.

"Ne yapıyorsun, burada ne yapıyoruz?" demek istedim. Ama hiçbirini yapamadım. Yüzüme içimdeki duyguların aksi bir mesafe oturtup, onun da beni hep tanımladığı nemrut tavrıma büründüm.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2019

"Herkesin bir derdi var; her derdin bir acısı.
Acılarım katlanılmaz değil, bir de tuz basanı var."
Mevlânâ

Artık şaşırmıyordum, Derviş Dede olanları bir şekilde hâl dilinde anlıyordu demek. O, içeri girince ben de kendime bahçeden cömert manzaralar ikram ettim. Ne yana dönsem eşşiz bir konfeti cümbüşü sunuyordu, rengarenk güller. Bahçedeki çiçekler öyle bir nizamla dikilmişti ki âdeta birbirlerinin başına omuz koymuş gibiydiler. Gözünüzü kapattığınızda burnunuza kadar gelen o benzersiz koku, göğüs kafesinize sıkışan nefesi rahat almanızı sağlıyor ve âdeta sizi kederden ölmekten son anda kurtarıyordu.

Gözlerimi açtığımda ağaçların neredeyse hepsinin dallarında bulunan şirin kuş evlerini gördüm. Nasıl da daha evvel fark etmemiştim? Derviş Dede için meyvelerin hepsini toplamayıp en üst dallardaki meyveleri kuş ve böceklerin hakkı diye bıraktığı söylenirdi. Ne ince fikir! Gezegenimizde bırakın börtü böceği çocuklarının annesini düşünmeyen adamlar var. Şimdi

CamScanner ile tarandı

"Diyardan gitmeden evvel elinden gelen her şeyi yaptığından emin olmalısın. Unutma, deveyi yaratan onun ıslahını senden fazla düşünüyordur."

yerimde Oğuz Atay olsa, "Seni anlamayan kalabalıklar içinde hep yalnızsın Olric, biz bu kösele derisinden dünya için fazlası ile inceldik," derdi kesin. Bazen kendimi ayrık otu gibi hissediyorum. Ben de gerektiği gibi gerektiği yerinden tutunamadım belki de bilmiyorum.

"Ne o, Zeynep kızım ne diye gölgelendi yüzün öyle?"

Derviş Dede namazını kılmış, elinde gül şerbetli tepsiyle kamelyaya doğru geliyordu.

"Kişi değişemiyorsa, çevresindeki insanları da değiştiremiyorsa ne yapsın Dede?"

"Olduğu gibi kabul etsin, Zeynep kızım."

"Ya o zaman da mutsuz oluyorsa?"

"Elinden geleni yaptıktan sonra dua etsin. Kişileri değiştirmek, düzeltmek bizim işimiz değil zira."

"Nasıl yani dede, anlayamadım."

"Sana bir kıssa ile yanıt vermeye çalışayım. Hz. Muhammed kendisine peygamberlik gelince yeri geldi en yakınları dahi ona inanmadı. Özellikle amcaları doğru yolu bulamadığı için o kadar üzülüyordu ki. Bir gün Yaradan'dan konu ile ilgili ayet geldi, 'Eğer buna karşı yine yüz çevirirlerse ey Rasûlüm, senin üzerine düşen ancak açık bir tebliğdir.' (Nahl/82) Yani, biz de çevremizdekilere içinde bulundukları hatayı ancak söyleyebiliriz, en fazla uyarabiliriz."

CamScanner ile tarandı

"Yani, buna rağmen hiçbir düzelme olmuyorsa ya bu deveyi güdeceksin ya bu diyardan gidecek misin o zaman?"

"Diyardan gitmeden evvel elinden gelen her şeyi yaptığından emin olmalısın. Unutma, deveyi yaratan onun ıslahını senden fazla düşünüyordur."

"Derviş Dede, seni anlamakta güçlük çekiyorum. Daha açık anlatsan."

"Yani, şunu diyorum sevgili kızım. Sen annesin değil mi? Bazen çocuklarının yanlış davrandığı olmaz mı?

"Olur tabii, hem de gün içinde defalarca."

"Peki, sen bunun frakında olursun daima değil mi?"

"Tabii ki olurum. Onları benden daha fazla kim tanıyabilir?"

"Peki, onlarda gördüğün yanlış davranışların düzelmesi bazen zaman almaz mı? Onlara mühlet verirsin değil mi? Bazen yanlışlarını farklı farklı yollardan anlatmaya çalışırsın. Yanlış davrandıkları için onlardan vazgeçer misin?"

"Varmak istediğin noktayı anladım dede. Ama bence aynı şey değil."

"Neden olmasın? Yaradan kullarına bir annenin evladına duyduğu şefkatten daha fazlasını besler. 'Ben size şah damarınızdan daha yakınım,' demiyor mu? Ne hata işlemiş olursa olsun sen nasıl evladından vazgeçmiyorsan O da kulundan vazgeçmez."

"Onun için mi sürekli imtihan eder, canını yakar?"

"Peki, şöyle düşünelim o zaman. Senin küçüğün adı neydi?"

"Yusuf."

"Diyelim ki Yusuf bir yerden bıçak bulup aldı eline. Sen de aman eli kesilmesin, diye can havliyle elinden aldın. Yusuf ne yapar?"

CamScanner ile tarandı

"Elbette ağlar."

"Peki, sen o ağlayınca aman evladım üzülmesin ağlamasın, diye bıçağı hemen geri mi verirsin yoksa o üzülüp ağlasa da canı daha fazla yanmasın diye birkaç gözyaşına razı mı olursun?"

"Allah da bazen kulunu, bilmediği daha büyük üzüntü ve yıkımlardan korumak için bir parça üzülmesine izin verir."

Derviş Dede, inanılmaz bir hatipti. Tam anlamıyla en can alıcı noktada avlamıştı beni. Bu tezine karşı çıkacak tek kelimem olamazdı. Kibir duygusunun zerresi yoktu gözlerinde. Nasıl nahif, nasıl tevazu sahibi bir insandı. O nurlu yüzüne yerleştirdiği muhlis gülüşü ile konuşmaya devam etti,

"İşte Zeynep kızım, Allah da bazen kulunu, bilmediği daha büyük üzüntü ve yıkımlardan korumak için bir parça üzülmesine izin verir."

"İmtihanların tek nedeni bu mudur peki?"

"Değildir elbet. İmtihanlar kişilerde farklı sebeplerden tezahür edebilir."

İlki biraz evvel bahsettiğim gibi olabilir. Bir diğeriyse acının insanı kendi potansiyeline ulaştırmadaki maharetidir. Eğer yalnızca hedonist bir dünyada yaşıyor olsaydık birçok şeyi düşünme ve üzerine kafa yorma zahmetinde bulunmazdık. Acı bizi geliştirir, büyütür ve o gelmeden önceki hâlimizdeki çiğlikten eser bırakmaz."

"Derviş Dede, müsaadenle burada seni bölmek istiyorum. Bu konuda ben bazen şüpheye düşüyorum. Diyorum ki belki acı çekmesek dahi ruhumuzda o gelişim yaşanacaktı. Acaba bu

CamScanner ile tarandı

yaklaşım tasavvufta insanların acıya tahammülünü artırmak için mi var?"

"Ah! Zeynep kızım, maalesef son yıllarda artan hedonizm felsefesini savunanların tezleri hep bunlar. Uzun süre araştırıp sonra karar verdiklerini söyleseler de konuyu layığıyla ele alamadıklarını görüyorsunuz günün sonunda. Şöyle ki tasavvuftaki imtihan yaklaşımı onların iddia ettiği gibi fakir afyonu değildir. Ayrıca bu yaklaşımı yalnızca tasavvuf kabul etmez. Müslüman olmayan birçok filozof, yazar ve şairin konu ile ilgili sözleri mevcuttur. Misal Çehov, 'Ben şimdiye kadar yürek acısına kulaktan şifa verildiğini hiç duymadım.' der. Bir diğer yazar George Sand, 'Acı çekmemiş bir ruh, saadetten ne anlar?' diye ekler. Lord Byron ise 'Acı akıllı adamların hocasıdır,' der. O hâlde acı, ızdırap ya da imtihanların bizlerin gelişimi ve kendi tekamülümüzdeki yeri yalnızca tasavvufa ait bir fikirdir diyemeyiz."

> **Eğer yalnızca hedonist bir dünyada yaşıyor olsaydık birçok şeyi düşünme ve üzerine kafa yorma zahmetinde bulunmazdık. Acı bizi geliştirir, büyütür ve o gelmeden önceki hâlimizdeki çiğlikten eser bırakmaz.**

İmtihanların bir diğer nedeni sevgili peygamberimiz kelâmı ile şöyle anlatılmıştır,

"Şayet kula Allah katında, ameliyle ulaşamayacağı bir derece takdir edilmişse Allah onu bedeni, cocuğu veya malı ile imtihan eder. Sonra da Allah, kendisine takdir edilen dereceye ulaşması için ona sabır verir." (Ebu Davud, Cenaiz, 1)

"Bu anlattıklarının hepsini anlıyorum Derviş Dede. Peki, öldürülen tecavüze uğrayan çocuklar için duydukları acı nasıl bir

CamScanner ile tarandı

> **"Şayet kula Allah katında, ameliyle ulaşamayacağı bir derece takdir edilmişse Allah onu bedeni, cocuğu veya malı ile imtihan eder. Sonra da Allah, kendisine takdir edilen dereceye ulaşması için ona sabır verir." (Ebu Davud, Cenaiz, 1)**

şeye hizmet ediyor olabilir, işte burada tıkanıyorum. Bir de kendi hayatımda aksilikler üst üste gelince, 'Ben kötü bir insanım ki Allah bana bunu ceza olarak verdi,' diye düşünmek istemesem de bir şekilde suçlu hissediyorum."

"Sevgili kızım, öncelikle sana iki film önermek istiyorum, biri tam ilk bahsettiğin konuyu anlatıyor. The Shack -Baraka- diğeri de War Room -Savaş Odası- isimleri. Eğer Hristiyanlık propagandası yapmışlar, diye düşünmeden ön yargısız izleyebilirsen konuşmaya hazır olduğunda seni yine gül şerbeti içmeye bekliyorum. Diğer sorun içinse sana birinin hayatını anlatacağım ve cevabı senin bulabileceğini düşünüyorum."

"Daha doğmadan babasını, 6 yaşında da annesini kaybetti. Hem öksüz kaldı hem yetim. 8 yaşında annesinin onu emanet ettiği dedesi vefat etti, sonra da en çok sevdiği amcası. Dahası eşini ve kızı hariç bütün evlatlarını kendisi hayattayken kaybetti. Oğlu Hakk'a yürüdüğünde öz amcası, 'Soyu kurudu,' diye kapısının önünde davul çaldı, sonra o davul çalan, taş atan elleri kurudu. Bildin mi, kimdir?"

"Bildim, Hz. Muhammed'i anlatıyorsun."

"O hâlde yüreğini daraltma can, imtihanlar sana kötü olduğun için verilmedi, ceza niyetine de verilmedi. Öyle olsa habibine, en sevdiğine, Hz. Muhammed'e bunca imtihanı reva

CamScanner ile tarandı

görür müydü Yaradan? Her şeyi zor elde etmen, her sahip olduğuna dikenli yollardan tırmalayarak ulaşman da sana bir ceza değil Allah'ın her işini dualı yapman için sunduğu vesile yalnızca. Düşün, en içten yakarışlarını ne zaman yaptın? En yürekten dualarını, peki? Ne zamanlar secdede ağladın? En çok ne zaman kendini Rabbine en yakın hissettin? Bildin mi şimdi her dilediğine neden zor ulaşırsın, elin yüreğinde öylece kala kalırsın?

Sanma ki bu imtihanlarda canını fazladan yakanlardan, her şeyi bilen haberdar değildir, sanma ki can yakanın canı, aynı yerinden incinmeyecektir. Sanma ki Ebu Leheb'in elini kurutan Allah, sana atılan taşları görmeyecektir. Bil ki her uzun gecenin bir sabahı vardır, kutuplarda bile. Şimdi izninle akşam ezanı okunmak üzere."

Derviş Dede o kadar aşka gelmişti ki son cümlesini söylerken bir damla nur tanesi süzüldü gözlerinden. Söyledikleri o kadar işledi ki yüreğime keşke bir yolu olsaydı da bu billur sesiyle söylediklerini kayıt altına alıp, canım yandıkça tekrar tekrar dinleyebilseydim, şifa niyetine. Öte yandan Derviş Dede akşam vaktini hatırlatmasa ben hiç bıkıp usanmadan onu saatlerce dinlerdim. Neden artık televizyonlarda onun gibi konuşan kimse yok ki? Vay efendim, sakız orucu bozar mıymış? Peki, duş alırsak kulağımızdan giren su, orucu bozar mıymış? Sanki bunlardan başka konuşulacak hiçbir şey kalmamış gibi her yıl aynı şeyler, aynı yüzler dönüp

O hâlde yüreğini daraltma can, imtihanlar sana kötü olduğun için verilmedi, ceza niyetine de verilmedi. Öyle olsa habibine, en sevdiğine, Hz. Muhammed'e bunca imtihanı reva görür müydü Yaradan?

CamScanner ile tarandı

duruyor ekranlarda. Artık nesil değişti. Dünya bambaşka bir hâl aldı ancak söylemler hep baki. Artık gençlere kâfi gelmiyor bu kadarı. Kendinizi dinletebilmek için önce kendizi revize etmelisiniz. Sonra kalbe dokunacak gerçek Allah sevgisinden bahsetmelisiniz. Yıllardır denk geldikçe annemle izlediğimiz o programların hiçbirinde şu iki saatte aldığım hazzı alamamıştım. Ruhum ne kadar açmış meğer. Huşu doldu içim. Uzun zamandan bu yana ilk kez kendimi Yaradan'a bu kadar yakın hissettim. İki saat demişken birden panikle ayağa kalktım.

"Aa, dede ben de çocuklara geç kaldım! Diline sağlık, mutlaka o filmleri izleyip bu leziz şerbeti içmeye geleceğim yeniden. Haydi sağlıcakla kal."

Aceleyle veda edip arabaya atladım. Yemyeşil yolda ilerlerken bu kez içimde sebebini bilmediğim başka bir huzur vardı. Sanki çok uzun süredir iyileşmeyen ve bana sürekli rahatsızlık veren çürük dişimin artık ağrımaması gibi bir histi. Hani davul çalınan bir ortamda ancak davul sustuğunda aslında ne kadar baş şişiyormuş anlaşılır ya, ben de ancak Derviş Dede'nin sohbeti sonrasında fark etmiştim, ruhumdaki hiç geçmeyen sancıları. Arabayı kafenin park yerine park ettiğimde kafe artık iyice kalabalıklaşmıştı. Güneşin alçalmaya başlamasını fırsat bilen erkenci tatilciler, öğle vakti gizlendikleri sığınaklarından çıkmış gibiydi. Masalara tek tek bakmama rağmen Ömer ve çocukları bulamadım. Birden içime bir kor düştü sanki. Allah'ım, lütfen Ömer düşündüğüm şeyi yapmış olmasın, lütfen, diye dualar ederken, bir yandan da can havli ile görevlileri soru yağmuruna tutuyordum.

"Dokuz yaşında bir kız çocuğu ile üç yaşında bir erkek çocuğu, babaları ile şu masada oturuyorlardı, gördünüz mü?"

"Onlar çok oldu, gittiler."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl gittiler, nereye gittiler? Allah'ım ne olur beni bununla sınama."

Bir yandan ağlıyor, bir yandan haykırıyor bir yandan da Ömer'i arıyordum. Telefonunu kapatmıştı. Ne kadar da aptalım! Yola çıkarken çocukları bana bırakmayacağını söylemişti. Tevekkeli anlayamamıştım gelmeye dakikalar kala neden duygusal bir mesaj gönderdiğini. İşte bu yüzdenmiş.

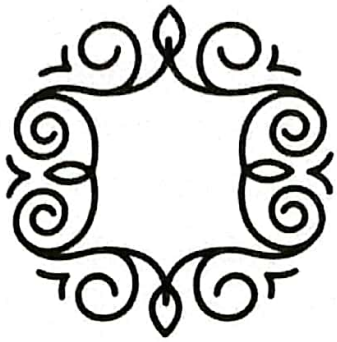
"Peki, ne yöne gittiler gördünüz mü?"

"Bilmiyorum hanımefendi, hesabı ödeyip çıktılar."

"Olmaz, gidemezler, Yusuf bensiz uyumaz, o daha çok küçük, annesine muhtaç."

Kafedeki herkes bana bakıyordu. Titreyen ve mecali kalmayan dizlerimi boş masaya oturtup ellerimi yüzüme kapattım ve ağlamaya başladım. "Allah'ım şimdi ben ne yapacağım?"

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Ocak 2007

"Bir erkek istiyor muyum hayatıma, ondan da emin değilim. Sibirya'daki tuz madenleri gibi kurudu içim."

Murathan Mungan / Mutfak

Ömer Bey, gözlerini gözlerime dikerek karşıma oturdu ve o sarkastik tavrıyla,

"Siz homo sapiensler amma da korkak yaratıklarsınız," dedi.

Durum anlaşılmıştı. Gönül rızam ile benimle aynı masaya oturamayacağını anlayınca patron titrini kullanmıştı. Aslında onunla vakit geçirmeyi çok istiyordum ancak kendime verdiğim söz ve şartlar içime tanımlayamadığım bir huzursuzluk veriyor, o etrafımdayken küçücük bir kız çocuğuymuşum gibi bana fırça çekiyordu. Okkalı bir cevap hazırlıyordum ki elini uzattı,

"Öncelikle barış imzalayalım, lütfen gerilmeyelim. Bugün bana bir dosya sunmak istemişsiniz. Holdingde gergin bir gün yaşadım. Eğer dosyayı burada değerlendirmemizin bir sakınası yoksa yarına bırakmak da istemedim. Hem iş yemekleri görev tanımınızın içinde yer alıyor."

CamScanner ile tarandı

"Anlıyorum Ömer Bey, ancak böyle bir niyetiniz olduğunu paylaşmadığınız için dosyayı yanıma almadım hâliyle."

"Yine de hatırladığınız kadarı ile konuşabiliriz, diye düşünüyorum."

"Elbette. Önerileri hatırlıyorum. Anketler ve sonuçlarını da dosyayı görünce değerlendirirsiniz."

"Önce yemekleri söyleyelim isterseniz."

"Hayhay."

Şaşkınlığımı üzerimden atamadan bir anda kendimi menüden yemek seçerken buldum. Adam tam bir Şam şeytanı. İş yerinde farklı, dışarıdaysa bambaşka bir tavır içinde. Ben gerim gerim gerilirken o sanki ziyaretçilerini huzurda kabul eden padişah edası ile oldukça rahat. Aman Allah'ım, menü ise tam bir felaket! İnsanlara bunları yemek diye hem de bu fahiş fiyatlara satıyorlar, şaka gibi. Combo, Grissiniye sarılı köfte ve Nachos vesair Haşmetmeapları bir el hareketiyle Sümbül Ağa'yı çağrdı ve sofrayı donatmalarını emretti. O da yerlere kadar eğildi ve mutfağa Aşçıbaşı Şeker Ağa'ya talimat vermeye gitti. Tam olarak böyle olmadıysa da ben uzaktan öyle gördüm. Her şey aşırı bir yapmacık nezaket içinde. Ben böyle yerlerde bırakın yemek yemeyi nefes alamam.

"Siz ne alırdınız Zeynep Hanım?"

"Ömer Bey, affedersiniz ancak benim burada yiyebileceğim hiçbir şey yok. Size katılamayacağım. Dilerseniz ben dosyadan kısaca bahsedeyim, bitireyim. Ben kalkınca da siz yemeğinizi rahatça yersiniz."

Hiç böyle bir yanıt beklemiyor gibi şaşırdı, kaşlarını kaldırdı ve şefi yeniden yanına çağırdı. Siparişlerini iptal eden birkaç cümle sarf etti ve gayet ciddi bir tavırla bana döndü. Biraz bozulmuş gibiydi.

CamScanner ile tarandı

"Buyurun Zeynep Hanım, sizi dinliyorum o hâlde."

"Ömer Bey, lütfen kusura bakmayın. Zaten holdingde kötü bir gün geçirdiğinizi söylemiştiniz ancak ben böyle yerlerde yemek yiyemiyorum, elimde değil."

"Siz nasıl yerlerde yemek yiyebiliyorsunuz Zeynep Hanım?"

"Daha samimi ve gerçekten yemek yapan yerlerde mesela."

Birden ayağa kalktı ve aksi bir cevabı kabul etmeyecek bir ses tonu ile, "O hâlde oraya gidiyoruz." dedi.

— " —

Hayal kurmak sanıyorum insanoğluna bahşedilmiş en büyük nimetlerden biri. Düşünsenize, dilediğiniz uçağın kanadına konup, diyar diyar seyahat edebiliyorsunuz. Bu ne büyük bir zenginlik kullanmasını bilene.

— " —

Ben de artık kendimi sürekli problem çıkarak ayrık otu gibi daha fazla hissetmemek için çaresiz peşinden gittim. Valeler arabasını getirdiğinde valeden önce davranıp kapımı açtı. Şık hareketti, bundan hoşlandım. Kendi tarafına da geçer geçmez hızla gaza bastı.

"Buyurun Zeynep Hanım, yolu tarif edin. Kurt gibi açım, inşallah dediğiniz gibi iyi yemek yapıyorlardır."

"Damak tadı kişiye özeldir Ömer Bey. Eğer o tarz yerlerde yemek yemeğe fazlası ile alıştıysanız, gittiğimiz yer size çok geleneksel gelebilir."

"Of the record -kayıt dışı- söylemem gerekirse çok ilginç bir kadınsınız Zeynep Hanım. Bir de bana soyu tükenmiş dinozor muamelesi yapıyordunuz."

"Değil misiniz?"

CamScanner ile tarandı

"İkimizden biri illa soyu tükenmişlikle yaftalanacaksa bu ben olmazdım bence. Hiç zamanımıza ait gibi değilsiniz."

"Bence açlıktan doğru düşünemiyorsunuz, her parti sevmeyene dinozor deseydik..."

"Her parti sevene diyoruz ama öyle mi?"

"Şuradan sağa, sonra da ilk sola dönüyoruz."

Yol tarifini bahane ederek bu sataşmaya son verdim. Çünkü kendimi tutamayabilir, sınırı aşabilirdim. Zira konu atışma olunca acıma nedir bilmezdim. Onu, Sıtkı Baba'nın yerine götürüyordum. Eşiyle işlettiği bu şirin restoranda şahane ev yemekleri yapıyorlardı. Sıtkı Baba engelliydi. Sadece tek kolunu kullanabiliyordu. Rabia Teyze de restoranın bir köşesinde gözleme açıyor, leziz börekler pişiriyordu. Fonda daima eski türk filmi müzikleri çalıyorlardı. O şarkıların sanıyorum hepsinin hepimizin zihninde, büyülü hatıraları var. Onlardan biri çalmaya başlayınca dinleyen dalıp uzaklara, belki çocukluğundaki bir anıya demir atıyor ve şarkı bitinceye kadar da ana geri dönemiyordu.

Restoranın duvarında minicik sarı ışıklarla döşeli tablolar var. Akşam olunca hepsi birden yanar ve size âdeta bir ışık dansı yaşatır. Ben en çok önünde kayık demirli, şirin kulübeli olan tabloyu severim. Eğer boş bulabilirsem ilk olarak bu tablonun olduğu masaya oturmayı tercih ederim. Bazen o kayığa binmiş ve o yemyeşil ormanın içindeki kulübeye gitmişim gibi hayaller kurarım. Hayal kurmak sanıyorum insanoğluna bahşedilmiş en büyük nimetlerden biri. Düşünsenize, dilediğiniz uçağın kanadına konup, diyar diyar seyahat edebiliyorsunuz. Bu ne büyük bir zenginlik kullanmasını bilene.

CamScanner ile tarandı

Yine aynı masayı seçip oturduk. Ömer Bey'i özellikle tabloları tam görecek açıdaki sandalyeye yönlendirdim... Sıtkı Baba beni görünce hemen elini havluya sildi ve masamıza doğru yöneldi.

"Oo, Zeynep kızım, hoş geldin. Görmeyeli nasılsın?"

"Çok iyiyim Sıtkı Baba, sen nasılsın?"

"Hamdolsun kızım. Bugün ne yemek istersiniz?"

"Önce misafirimden başlayalım, Ömer Bey ne alırsınız?"

"Önce menüyü alsam?"

İstemsizce Sıtkı Baba ile göz göze gelip gülümsedik. Burada menü yoktu çünkü. Aklınıza gelebilecek bütün ev yemekleri mevcuttu. Bu nedenle bir menü hazırlamaya ihtiyaç duymamışlardı.

"İstediğiniz bütün ev yemekleri bulunur Ömer Bey, menü yok," dedim ve ardından gülümsememe mâni olamadım.

"O hâlde seçimi size bırakıyorum. Ne istiyorsanız aynısından."

"Harika o zaman Sıtkı Baba önden iki mantı orta sarımsaklı, sonra da yaprak sarması rica ediyoruz. Ortaya salata ve içeçek olarak ben bir şey almıyorum, siz?

"Aynısından."

Oyuna katılmış ve pek memnun bir havası vardı. Yemekler gelince gözüm sürekli yüzündeydi. En ufacık bir mimiğinden yemekler konusundaki fikrini anlamaya çalışıyordum. Sonunda dayanamadım ve,

"Nasıllar?" dedim.

"İyi işte bildiğimiz sarma, mantı," dedi.

Açıkçası bozulmuştum. Ben sanmıştım ki ağzına daha ilk lokmayı alır almaz reklamlardaki gibi gözlerini kapatır ve "Immm," diye sesler çıkarır.

CamScanner ile tarandı

"Bu kadar iyisini yediniz mi gerçekten?"

"Evet, hem de defalarca. Annem Antakyalıdır ve harika yemekler yapar."

"Siz de onlardansınız demek."

"Kimlerden tam olarak?"

"Her şeyi en iyi benim annem yapargillerden."

Hiç de ana kuzusu bir tavrı yoktu ancak elime geçen fırsatı sonuna kadar kullanacaktım elbette. Ben saldırdım, o da altında kalmadı.

"Hiç öyle bir iddiada bulunduğumu hatırlamıyorum oysaki. Siz de onlardansınız demek?"

"Kimlerden?"

"Annesini takdir eden her erkeğe ön yargılıgillerden."

"Hiç de değil."

Tam tamına üç saat bu tarz tatlı sataşmalarla ve sağlanan sulhun ardından kitaplar ve plaklar hakkında sohbetle geçti. Yılbaşı hediyesi için teşekkür de edebildim lafın yeri gelince. Tam da bu anları, sonra her istediğimde yeniden yaşayabilmek için kavanozlarda saklayabilmek isterdim. Öyle keyifliydi ki onunla sohbet etmek. Sanki asla nokta koyamıyorduk cümlelerimize. Virgüllerde ara verdikçe sözü diğerimiz devralıyordu ve sanki bir lahza sussak cümlelerimiz yere düşecek ve oyun sona erecekmiş gibi geliyordu.

"Gençler, affınızla kapatmak zorundayız artık," diyen Sıtkı Baba'yı duymasak restoranda bizden başka kimse kalmadığını fark etmeyecektik.

Sıtkı Baba ve Rabia Teyze'ye veda ettiğimizde, "Fikrimin İnce Gülü" çalıyordu ve arabaya bindiğimizde gecenin ve şarkıların büyüsüyle sanki başım hâlâ dönüyordu. Yol boyunca da sohbet

CamScanner ile tarandı

kaldığı yerden devam etti. Sanki ikimizi de aylarca kapalı bir yerde tutmuşlardı ve saldıklarında gördüğümüz ilk insanlardık birbirimiz için. Aynı açlıkla ve hiç bitmeyen bir iştahla konuşuyorduk. Bıraksalar sanki sonsuza dek, hiç sıkılmadan onunla konuşabilirdim. Evimin önüne gelince arabadan indi yanıma geldi ve elini uzatıp,

"Bu gerçek gece için çok teşekkür ederim Zeynep, yemekler ve sohbet çok güzeldi. Uzun zamandır bu kadar keyifli vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum. Kötü geçen günün ardından hediye gibi geldi sahiden."

"Ben teşekkür ederim Ömer Bey..."

"Hanım ve beyi iş yerinde bırakmayı teklif ediyorum."

"Pekâlâ, anlaştık, her şey için teşekkür ederim Ömer Be... Alışmam biraz zaman alacak. İyi geceler."

Hiç beklemediğim bir anda uzattığı elini sıkarken beni kendine çekti ve yanaklarımdan öptü. Veda edip arkamı döner dönmez buz gibi kış soğuğuna rağmen yüzüm alev alev yanıyor ve içimden ıslık çalmak ya da çocuklar gibi sokakta sekmek geliyor... İçime sığmayan bir şey var karın boşluğumda; katlayamadığım, varlığına zor katlandığım. Daha şurda birkaç gün evvel ondan uzak duracağıma söz verirken, şimdi vitesi boşa alınmış otomobil gibi yokuş aşağı gidiyorum sanki. Şaşılacak şey hiç umursamıyorum.

Her şeye burnunu dikip, "Sen bilirsin," diyen realist Zeynep de yok ortalarda. Şimdi karşıma geçip bana sağlam bir nutuk atması gerekmiyor muydu? Aman Allah'ım! Yoksa o da mı sonunda birine abayı yakmıştı. Rüyamda görsem inanmam.

Dudaklarımın kulaklarım civarında gezindiği ve sıfatını toparlayamadığım o efsunlu dakikalardan sonra anahtarı güçlükle bulup eve girdim. Telefonumun mesaj uyarısı geldiğinde

CamScanner ile tarandı

sanırım yatağıma sere serpe uzanmış, aptal aptal boş tavanı izliyordum.

"Zaman buldukça uğra,

Tek neşem bu benim

Beklemek ve bulmakla yaşadığım

Dili tutulmuş bu şaşkın sevinç."

Numara kayıtlı değil ancak bana Şükrü Erbaş şiiri yollayabilecek bir tek tanıdığım var, Ömer. Gıyabında -ismiyle hitap edebiliyorum artık, güzel- şiir ne kadar harika ve geceyle nasıl da müsemma. Biraz düşündükten sonra ben de Erbaş'tan dizelerle cevap verdim,

"Yüreğimde büyüttüğüm gül güneşe çıkamaz

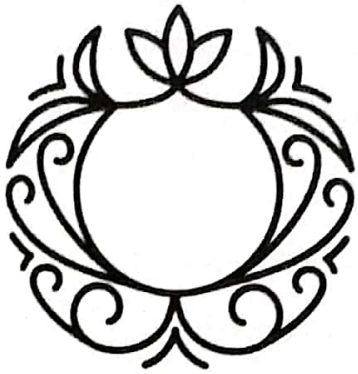
Yüreğim o gülü büyütmezse ışıyamaz."

Epeyce beklememe rağmen cevap gelmedi. Belki de onun netleştirmesini beklediğimden yaşadığım ikilemi anlatmaya çalışmıştım. Belki de yanlış anladı. Duygularımın beni çıkardığı yolculuktan o kadar yorulmuştum ki pijamalarımı zar zor giyip dişlerimi dahi fırçalamadan yatağa girdim.

Telefonu kapatmak için elime aldığım esnada mesaj geldi,

"Denize açılmak için güneşli günleri bekleyenler, okyanusu göremezler."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2019

"Gerçek, esrarengizdir, kaypaktır ve her zaman yeniden kuşatılmak ister."

Albert Camus

Masada oturmuş ağlarken yüreğimin çığlıklarını duyuyordum. Yuvamın huzurunu yeniden sağlamak için bir kuş olup buralara kadar uçmuştum ancak konacak dal bulamayacak kadar çaresizdim. Ne gidecek bir yerim ne de çalacak bir kapım var gibi hissediyordum. Çocuklarım benim ana vatanımmış meğer. Onlar gidince âdeta yersiz yurtsuz kalmışım gibi hissettim. Ah, Ömer! Bana bunu nasıl yaptın, ya çocuklarına? Ne diye ona kızıyordum ki daha geçen hafta kızdığım şeyi ben ona yaşatmamış mıydım?

"Anneee"

Kafamı kaldırmamla Yusuf'u gördüm. Arkasında Güneş'le bana doğru koşuyorlardı. Ellerinde oyuncaklar vardı. Gözlerimi ani bir hareketle sildim ve şaşkınlık, mutluluk, suçluluk duyguları içinde çocuklara sarıldım. Nasıl oldu ki bu, gitmemişler miydi?

CamScanner ile tarandı

Pişman olup geri mi getirmişti çocukları? Uzun uzun öptüm ikisini de. Güneş gözlerimden anlamış olacak ki,

"Anne, neden ağladın sen?" diye sordu. İşte anne olmanın beni en çok zorladığı anlardan biri,

"Bir arkadaşımla konuştuk da kızım, duygulandım biraz her şey yolunda. Merak etme. Siz neredeydiniz?"

— “ —
Yaradan bir şeyin olmasını isterse ol, derdi.
— ” —

Muzip bir gülümse ile yanıtladı, "Oyuncak almaya gittik," Şimdi her şey anlaşılmıştı. Babasının telefonunun neden kapalı olduğunu da çocuğa soracak değildim. Muhtemelen şarjı bitmişti.

Derviş Dede'nin dediğine göre Yaradan bir şeyin olmasını isterse ol, derdi. Sanıyorum olan buydu. Yaptığım vedanın Ömer'e neler hissettirdiğini görmem için işte bunca olayı birbirine bağlamıştı. Bunu O'ndan başka kim yapabilirdi? Ömer de yüzüme gözlerinde soru işaretleri ile bakıyor, olanları anlamaya çalışıyordu. Bense tam anlamıyla, "Allah sevdiği kula önce eşeğini kaybettirir, sonra buldurur," sözünü iliklerime kadar yaşıyor, bir yandan da suçluluk duygusu ile kıvranıyordum. Gittiğim gün Ömer de tıpkı benim biraz evvel yaşadığım küçük kıyameti yaşamış olmalıydı. Avurtlarındaki incelme, yüzünün hâli ve gözlerindeki afili hüzün bir bir her şeyi anlatıyor işte böyle.

"Ne oldu?" diye sordu o da sonunda.

"Ömer vaktin varsa biraz konuşabilir miyiz?"

"Tamam, olur. Zaten bugün buradayım, gitmekten vazgeçtim, yarın dönüyorum İstanbul'a. İlçedeki otelden yer ayırttım."

"O hâlde ben çocukları anneme bırakıp geliyorum. Ama burada değil, kasabanın çıkışındaki çay bahçesinde bekle beni."

CamScanner ile tarandı

Ancak biz insanoğlu içimizden geleni yapmakta pek mahir değildik. Gururumuz başrolde olunca kalp sesini iyice kısar, ego konuşurdu.

"Tamam, orada olacağım."

Çocukları arabaya bindirdim ve çiftliğe doğru yol aldık. Kafam o kadar allak bullak olmuştu ki sanki bir film gibi dışardan izliyordum yaşadıklarımı.

Çiftliğe vardığımızda anneme,

"Anne, çocuklar yemek yemedi. Ömer burada, biraz onunla konuşup geleceğim. Ben dışarda yerim yemeğe beklemeyin," dedim ve hiç vakit kaybetmeden yeniden arabaya atladım, annemin soru yağmuruna yakalanmaya hiç takatim yoktu. Kasabanın çıkışındaki çay bahçesi akşamları sakin olurdu. Gündüz denize girmek için gelen misafirleriyle geçirdiği oldukça yoğun saatlerden sonra, akşam ayaklarını uzatmış, dinlenir gibi sakindi. İşte ben de tam bu nedenle burayı seçmiştim.

Ömer kıyıya yakın bir masada oturuyordu. Birden ona sımsıkı sarılmak ve yaşattıklarım için özür dilemek istedim. Ancak biz insanoğlu içimizden geleni yapmakta pek mahir değildik. Gururumuz başrolde olunca kalp sesini iyice kısar, ego konuşurdu.

"Ben haklıyım, o alttan alsın, önce o özür dilesin, o kendini affettirsin."

Egonun tuzağına düşmeyecektim. Karşısına oturdum ve en samimi cümlelerimle konuşmaya başladım. Samimiyet her kalbe dokunurdu.

"Yemek yedin mi, bir şeyler yiyelim mi?"

"Yemedim ama hiç aç hissetmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Gözleme ve çay ikilisine kimse hayır diyemez, ben yiyeceğim bana eşlik eder misin?"

Ömer, çok üzgün olduğu vakitler yemek yiyemezdi. Üst üste sigaralar -yıllar önce bıraktığı sigaraya babasının ölümü ile yeniden başlamıştı- içerdi. Günlerce aç nasıl yaşıyordu, anlayamıyordum.

"Olur, sana eşlik ederim."

"Peki, hemen söyleyelim o zaman."

Ömer siparişleri verirken ben de konuya nasıl gireceğimi düşünüyordum.

"Ömer öncelikle senden özür dilerim. Ben biraz uzaklaşmak ve sorunlarımızı çözmek istedim. Bunu seni en çok kıracak şekilde yapmayı hiç istemezdim lakin, 'Ben çocukları alıp gidiyorum,' diye haber versem gitmemize müsaade etmezdin. Biz kaldıkça da açıkça görünen o ki hiçbir problemi çözemiyoruz."

"Kulları ıslah etmek bizim görevimiz değil," demişti. "İnsanoğlu Allah'ı oynuyor ancak bu kimseye düşmez," diye de eklemişti.

Ömer, söylediklerim karşısında oldukça şaşırmıştı. Sanırım yine onu suçlamamı ve oturduğumuz siteden taşınmak için baskı yapacağımı düşünüyordu. Ama insan sürekli aynı davranarak farklı sonuçlar alamayacağını işte böyle burnu sürtüle sürtüle, kanıra kanıra öğreniyor. Derviş Dede, "Kulları ıslah etmek bizim görevimiz değil," demişti. "İnsanoğlu Allah'ı oynuyor ancak bu kimseye düşmez," diye de eklemişti. Benim yaptığım da tam olarak bu mu acaba?

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Zeynep. Dünyadaki herkesten beklerdim ancak senin beni en çok yaralayacak yolu seçeceğin

CamScanner ile tarandı

aklıma gelmezdi, fazlası ile sarsıldım. Camdaki notu görür gözmez yıllar evvelki anılarıma gittim. Bu kez arkasından yaşadığım yıkım daha büyüktü. Senin yanında iki tane de kıymetlim vardı. Hepinizden mahrum ettin beni. Nasıl unuturum, nasıl toparlanırım, hiç bilemiyorum."

Tahmin ettiğimden de çok sarsılmış. Psikolojik danışman olarak bildiğim her şeyi unuttum ve kalbim ne diyorsa bu defalık ona uydum.

"Haklısın, seni anlıyorum ama bana başka çare bırakmadın Ömer. Yıllardır bana düğünden evvel verdiğin sözü tutmanı bekliyorum. En azından ben kırmızı çizgim olmasına rağmen aile sitenizde yıllardır yaşamaya çalıştım. Ancak yaşadığım benim hayatım değil Ömer. Hepimiz Miyesser Hanım'ın çizdiği şekilde yaşıyoruz. Bunun için başka bir önlem de almadığından, benim artık o şartlarda yaşamam imkânsız hâle geldi. Çocuklar senin için ne kadar kıymetliyse benim için de öyle. Buraya geldiğimizden bu yana Yusuf hiç tutturma krizi yaşamadı örneğin. Uzun süredir ilk kez, kendimi tükenmiş hissetmiyorum. Yıllardır ne yaşamışım, uzaklaşınca daha net anladım. Benim ne kadar tükendiğimi göremediğin, şartlar başka türlü olsa çok daha huzurlu olabilecekken mutsuzluk içinde debelenmemize müsaade ettiğin için sana oldukça öfkeliyim mesela. Şu an sen de en az benim kadar öfkeli olmalısın, bunu da anlıyorum."

"Elbette öfkeliyim. Madem bu kadar zorluyordu seni orada yaşamak bana daha net anlatamaz mıydın? Bazen senin kadar rasyonel düşünemeyebilirim her şeyi, çocukların psikolojisini, senin çaresizliğini... İtiraf etmek gerekirse konu annem olunca objektif bakamamış da olabilirim ancak sen de çok açık davranmadın bana. Oysaki senin sınırların çok nettir kolaylıkla rest çekersin. Fakat bu meselede her şeyi benim anlamamı

CamScanner ile tarandı

bekledin. Ben de çok açık ki anlayamamışsam bu kadar ağır bir ceza mı kesmeliydin?"

"Gözünün önünde şahit olduğun meseleler için dahi alt yazı bekliyorsan benden, bu hiçbir zaman yaşanmayacak. Seni cezalandırmak için de gelmedim buraya. Gerçekten problemlerimizi çözmek için geldim. Ama görüyorum ki henüz konuşmaya ve çözüm aramaya gönüllü değilsin. Emin ol, yılların biriken öfkesini kusmamak için kendimi zor tutuyorum. En iyisi ikimiz de sakinleşince konuşmak. Yarın istediğin saatte alabilirsin çocukları, iyi akşamlar." Kimsenin dokunmadığı gözleme ve çaylar masada kaldı. Ben kalktım, o da arkamdan kalktı,

"Zeynep lütfen oturur musun? Gerçekten kendimi çok zor tutuyorum."

"Ne için zor tutuyorsun Ömer, gönder gelsin!"

Arkamdan seslenmesine rağmen onu dinlemedim ve arabaya atladığım gibi evin yolunu tuttum. İşte danışanlarımın çoğunda da durum hep böyleydi. Kadın çözmeye hatta hatalarının tümünü kabul etmeye dünden razı ancak erkekleri iş birliğine razı etmek bazen bu kadar zorlayıcı olabiliyor. Ne kadarını görmek istiyorlarsa o kadarını görüp, ne kadarını duymak istiyorlarsa o kadarını duyuyorlar meselelerin. Zaten birçoğunu profesyonel yardım almaya ikna etmek bile öyle zor ki...

İlk adımı istisnalar hariç genelde kadınlar atıyor. Bazı vakalarda eş gelmeyi reddettiği için kadın danışanla yapabildiğimiz günün sonunda, eğer boşanmayı düşünmüyorsa duruma katlanmasını sağlamaktan başka bir yere varamıyor. Çünkü zaten gerçek yardıma ihtiyacı olan taraf genelde yardım almayı en çok reddeden taraf oluyor. Maalesef... Ben de işte kendi söküğümü dikemiyordum. Ne çare.

CamScanner ile tarandı

> **İçimde filler tepişiyorken yüzüme kuğu gölü balesi dinginliği vermek... İşte annelikte çok zorlandığım konulardan biri daha.**

Birden aklıma çocukların en son beni ağlarken gördüğü geldi. Direksiyonu bu kez oyuncakçıya kırdım ve girip hepimize yetecek büyüklükte bir çadır aldım. Ellerim ve dizlerim öfkeden titriyordu. Çocuklara böyle gözükmek istemiyordum. Dönüş yolunda biraz müzik açtım ve derin nefes egzersizleriyle doğal ritmimi yeniden yakaladım. Oyunlar çocuklar için olduğu kadar biz yetişkinler için de en güzel terapiydi. Bahçede geçireceğimiz saatlerde ailecek kendimizi onarmayı umuyordum. İçimde filler tepişiyorken yüzüme kuğu gölü balesi dinginliği vermek... İşte annelikte çok zorlandığım konulardan biri daha. Haykırarak ağlamak gelirken içimden, birazdan bahçede çocuklara çadır kuracak ve kamp yapmalarını sağlayacaktım. Yüzüme en sahicisinden bir gülümseme oturtmayı ihmal etmeyecektim. Kapıdan çıkarken şuraya bir yerlere bırakmış olmalıyım mutlu anne maskemi. Kapıdan girmeden evvel takılacak, yangında ilk kurtarılacak, hayati ancak hayali bir nesne.

"Çocuklar, bakın size ne aldıım," işte başlıyoruz.

"Oyuncak mı aldın?"

"Anne, bana ne aldın."

"Bu gece sizinle kamp yapıyoruz, size kocaman bir çadır aldım."

"Oleyy, kamp yapıyoruz!"

"Yaşasın!"

CamScanner ile tarandı

"Ama önce oymakbaşının güç kazanması için biraz yemek yemesi gerekiyor. Anlaştık mı?" İkisi de birden,

"Anlaştık!" diye bağırdı.

İlk eşiği atlamıştım şimdi sira ikinci raunddaydı. Annem mutfakta beni sıkıştıracak, ben yokken hazırladığı sorulara yanıt bekleyecekti. Keşke üstüme üstüme gelmesinin bana iyi gelmediğini anlayabilse. Bazen çocuklarınıza yapabileceğiniz en büyük iyilik, onlara problemlerini çözerken zaman tanımaktır.

> **Kapıdan çıkarken şuraya bir yerlere bırakmış olmalıyım mutlu anne maskemi. Kapıdan girmeden evvel takılacak, yangında ilk kurtarılacak, hayati ancak hayali bir nesne.**

Ben de bir anne olarak bazen müdahale etmemek için kendimi zor tutuyorum. Ancak onun iyiliği için buna mecbur olduğumdan bazen dilimi ısıra ısıra susuyor, bekliyorum. Ta ki o, kendisi paylaşıp yardım isteyinceye dek. Tam da şu an bu anlayışa o kadar ihtiyacım var ki. Ama maalesef korkuğum gibi oldu,

"Zeynep neler oluyor, yüzünün hâli ne? Ömer nerede?"

"Anneciğim bir anne olarak benim için endişelenmeni anlıyorum. Endişelenecek bir şey yok. Ömer çocukları gördü, biraz konuştuk o kadar. Yarın da yine görecek çocukları ve sonra İstanbul'a dönecek. Lütfen bu kadarı yetsin olur mu?"

"Tamam çocuğum, kocaman yetişkinlersiniz, elbet, sorununuz neyse kendiniz çözersiniz. Yemek yedin mi?"

"Hayır, yiyemedim, biraz atıştırsam yeter,"

"Bak, mantı yaptım sen çok seversin,"

CamScanner ile tarandı

> **Bazen çocuklarınıza yapabileceğiniz en büyük iyilik, onlara problemlerini çözerken zaman tanımaktır.**

Ah! Canım anneciğim, mantının bile bana Ömer'i hatırlattığını bilse... Yine işte anne yüreği bir şeyler olduğunu biliyor ve daha fazlasının elinden gelmeyeceği bilinciyle böyle destek olmaya gayret ediyor. Güya hiç iştahım yokken bir koca tabak mantıyı devirdim. Öğle öğününü atladığımı şimdi fark ediyorum. Yemekten sonra kendimi bir parça daha iyi hissettim. Gücümün son kırıntıları ile çocukları bahçeye çağırıp, söz verdiğim çadırı kurdum.

İçine çeşitli minder ve battaniyerlerle hepimiz için yataklar yaptık. Birer tane de fener aldık. Çadır kurmasını da Ömer'den öğrenmiştim. Milas yakınlarında gittiğimiz bir aile kampında nasıl yapacağımı göstermişti. Anılar... İçinde onun yer almadığı bir parça var mı acaba? Çocuklara masallar anlattığım, birbirimize bilmeceler sorup kıkırdadığımız ve benim dahi kederlerimden arındığım iki saat su gibi geldi geçti. Artık hepimiz esniyorken çadırın fermuarını kapatıp eve girdik.

"Anne, lütfen çadırda uyuyalım, lütfen." Güneş hiç vazgeçmiyordu. Yusuf da ondan yüz bulup ısrarın dozunu artırıyordu,

"Anne, babamla yaptığımız kampta sabaha kadar çadırda uyumuştuk. Şimdi neden eve giriyoruz?"

"Havalar henüz tam ısınmadı çocuklar, söz veriyorum, biraz daha ısınsın bu kez sabaha kadar içinde uyuruz, anlaştık mı?"

Gönülsüzce kabul edip ayaklarını sürüye sürüye, homurdana homurdana eve girdiler. Onları yataklarına yatırır yatırmaz Derviş Dede'nin önerdiklerinden ikincisi olan War Room -Savaş Odası- filmini açtım. Bir parça huzura ihtiyaç duyuyordum, aksi takdirde sabaha kadar yastığımla ve yorganla kavga edecektim,

CamScanner ile tarandı

biliyorum. Allah'tan bu gece annem de erken uyumuştu, bana yalnızca ihtiyaç duyduğum sessizlik eşlik ediyordu. Filmin kahramanı yaşlı kadın duvara çerçevelettiği, "Kabul olmuş dualar," listesini görünce bunun ne olduğunu soran emlak görevlisine diyordu ki "Ne zaman bir şeyler ters gitse bu duvara bakarım. Böylece Tanrı'nın beni izlediğini hatırlarım ve cesaretim artar." Gerçekten hepimizi izliyor muydu Tanrı? Hepimizi aynı anda ve aynı özenle? Yarın sabah ilk iş, derviş Dede'ye soracaktım. Filmin ilerleyen sahnelerinde aynı yaşlı kadın şunları söyledi,

"Hayatta bir şeyi düzeltme fırsatın olsaydı, neyi düzeltirdin?"

"Muhtemelen evliliğimi. Şu sıralar çok kavga ediyoruz."

"Her çift zaman zaman kavga eder ama eminim sen kocanla yaptığın hiçbir kavgadan sonra zafer kazanmış hissetmedin? Kocan için ne kadar dua ettiğini sorabilir miyim?"

"Sanırım çok az."

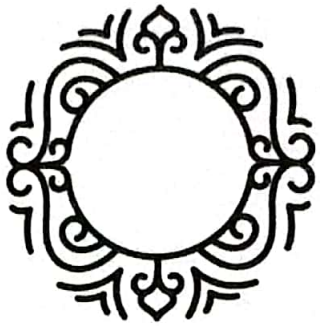
"Ben de senin yaptığın her şeyi yaptım ve evliliğimde hiçbir sonuç alamadım. Sonra Tanrı'nın kitabını okudum ve üzerinde ciddi anlamda çalıştım. O, bana kaldırdığım bunca ağır yüklerin hiçbirine gerek olmadığını gösterdi. Çünkü bunların hepsi yalnızca onun yapabileceği şeylerdi. Bana düşen onu aramak, ona inanmak ve onun sözlerine sığınmaktı."

"Ama benim bunca şeyi okumaya vaktim yok."

"Ama kocanla kazanamayacağın bir savaşa girmeye vaktin var, öyle mi?"

Kafamda birdenbire yüz bin şimşek birden çakmaya başladı. Elbette, Derviş Dede bana bu filmi haybeye önermemişti. Beni utandırmadan söyleyeceği her şeyi bu film aracılığı ile söyleyecekti. Elime bir not defteri aldım ve durdura durdura, söylenen her şeyi not ala ala ve ağlaya ağlaya filmi bitirdim. Şimdi Derviş Dede'ye sorularımı sormak için heyecanla sabah olmasını bekleyecektim. Bekledim.

CamScanner ile tarandı

Ömer / Haziran 2019

"Erkekler güzel şeyler söylemeyi bırakınca,
onları artık düşünemez de olurlar."
Oscar Wilde

Kadınlar ne tuhaf! Çocuklar geldikten sonra Zeynep yanımızda kalmaya bile gerek görmedi. İşlerini bahane ederek çekti gitti ve biz çocuklarla baş başa kaldık. Acaba yola çıkarken yazdığım mesaja mı sinirlendi? Bir anlık öfke ile yazmıştım, keşke zamanı geri alabilseydim, asla yapmazdım. Mesajın ardından içime savrulan tohumlar şimdi fide vermiş, sarmaşık gibi sardıkça sarıyordu içimi. Bazen olanları düşündükçe nefes almakta güçlük çekiyordum. Ama çocuklar şifa gibiydi. Ne kadar da özlemiştim ikisini de. Bu ilk ayrı kalışımız değildi, ayda birkaç kez yurtdışı iş seyahatlerim olurdu ancak bu ilk veda etmeden ayrı kalışımızdı ve çok acı geldi.

Çocuklar dondurmalarını yedikten sonra fırsattan istifade oyuncak almak istediler. Ne zaman koyulan sınırları ihlal gerekse beni seçerlerdi. Çünkü Zeynep'in sınırları katıydı. Bir

CamScanner ile tarandı

şeye hayır, demişse o asla evete dönüşmezdi. Ben çocuklara kıyamazdım. O küçücük kollarını boynuma dolayıp,

"Baba nolur nolur, canım babam," dedikleri zaman karşılarında durmak çok güçtü.

Bunu her yaptığımızda Zeynep bana gözleri ile yatak odasını işaret eder ve orada çocuklarla belirlediğimiz oyuncak günü gelmeden onlara oyuncak almamın hazlarını ötelemeye hiç yardımcı olmayacağına dair bir sürü nutuk çekerdi. Bir de,

"Beni onların gözünde kötü polis yapıyorsun. Sen onlara her istediğini alan tatlı baba, ben hep hayır deyip durduran acımasız anne oluyorum. Onların gözünde etkinliğim azalıyor," derdi. Oysaki tam tersi çocuklar benden çok onu dinlerlerdi. Bir şey konusunda ne zaman kararsız kalsalar Zeynep'e sorarlardı. Onlar için en doğrusunu anneleri düşünür, diye mi yoksa ben onun kadar tutarlı değilim, diye mi böyle oluyordu bilmiyorum. Ama son söz için mutlaka Zeynep'e başvururlardı. Buna bazen bozulurdum.

Yine aynı şeyi yapıp belirlediğimiz oyuncak günleri gelmeden, hem de gelişimleri için sakıncalı olanlardan almıştık ama nedense bu kez hiçbir şey söylemedi. Buluşacağımız kafeye vardığımızda ellerini yüzüne kapatmış ağlıyordu. Herkese açık böyle bir alanda kontrolünü kaybedecek bir kadın değildi ancak yaşananlar onun da sinirlerini bozmuş olacaktı.

Sonra benimle konuşmak istedi. İlk adımı benden bekler diye düşünüyordum. Sonuç olarak bunun için terk etmemiş miydi beni? Önce çocukları eve bıraktı ve belirlediğimiz başka bir yerde buluştuk. Çocuklar Zeynep için ilk öncelikti. Onların psikolojilerini ne pahasına olursa olsun düşünür, korurdu.

Konuşmaya öyle güzel başlamıştı ki bir anda sanki birazdan hep beraber eve dönecekmişiz gibi mavi bir umut kapladı

CamScanner ile tarandı

içimi. Günlerdir boğazıma yapışan yumru, yakamı bir anlığına bırakmış gibiydi. Sakin sakin gözlerimin içine bakarak anlattı. Aslında ben her şeyi halledip başka bir siteye taşınmaya çoktan razıydım. Ama çözmeye nereden başlayacağımı bilemiyordum. Zeynep gerçekten bu kadar bunalmasa çocuklara bunları yaşatmazdı. Annem muhtemelen Zeynep'in kaldırabileceği sınırı çoktan geçmiş olmalıydı. Ama ben yokken ne yaşıyorlardı bilemiyordum ki şahit olduğum kadarı da bana işte her zamanki annem gibi geliyordu.

Öte yandan yine de Zeynep'e kızıyordum. Anneme kızmaktansa ona kızmak belki de daha kolay geliyordu, bilmiyorum. Çünkü Zeynep'le eşittik ona kızabilirdim. Ama annem, annemdi işte. Ona ne diyebilirdim ki... Çocukken de gördüğüm tablo hep aynıydı. Babaannem ne derse evde o olurdu. Kimse onu karşısına almaya cesaret edemezdi. Herkese kolayca hükmeden annem bile. Birkaç kez babamla tartışmalarına şahit olmuştum.

"Ne yapayım Miyesser, annem o benim, biraz idare ediver."

Babam işin içinden çıkamayınca hep böyle der ve ardından kış bahçesine geçip mutlaka bir sigara yakardı. İşte babamın zamanında eleştirdiğim bütün o davranışlarını şimdi kendim yapıyorum. Kendimi ona dönüşüyorken izlemek çok can sıkıcı, bakmaya tahammül edemiyorum ve Zeynep kesinlikle annem değil bunu artık yavaş yavaş anlıyorum.

— “ —

İşte babamın zamanında eleştirdiğim bütün o davranışlarını şimdi kendim yapıyorum. Kendimi ona dönüşüyorken izlemek çok can sıkıcı, bakmaya tahammül edemiyorum

— ” —

CamScanner ile tarandı

Yine de nasıl olduysa bu düşündüklerim değil bütün kızgınlıklarım döküldü ağzımdan ve yine aynı şey oldu, Zeynep iletişimi kesip ayağa kalktı ve gitti. Belki çözümü yine ondan bekliyordum. İstiyordum ki bana adım adım yapılacakları söylesin. Ama o da benden bekliyordu. Bir gün yine benzer bir durum için,

"Anneannem böyle durumlar için, 'Ağzımla istedim, neremle yiyeyim, derdi,' demişti." Sanıyorum bu durum için de,

"Çözümü ben gösterdikten sonra sana ne hacet!" diyecekti belli ki.

Neden kadınlar böyle dolambaçlı yolları seviyordu anlamıyorum. Biz erkekler düz varlıklarız hâlbuki, öyle işte, dümdüz. İma etmeye gerek yok ne istiyorlarsa ya da ne bekliyorlarsa direkt söylemelerini isteriz. Kadınlarsa istiyorlar ki biz erkekler onların söylemediklerini de anlayalım. Sigmunt Freud'un şu sözleri beni çok güldürür, "Bugüne değin yanıtlanmamış olan ve otuz yıldır kadın ruhunu araştırmama karşın benim de şimdiye kadar yanıtlayamadığım o büyük soru şu: Bir kadın ne ister?" Bilemiyorum ki azizim ne ister? Ama birkaç fikrim var bu konuda.

"Bir şey yok," deyip surat asmaları mesela, "Canımı sıkan bir şey var ama sana söylemem, sen bul," demek.

Hele, "Gerek yok," deyip gözlerini deviriyorlarsa mutlaka o şeye gerek var hem de çok gerek var demek. Yani, elimizde "Kadınları Anlama Klavuzu" ile mi gezelim bilmiyorum ki. Yine öyle oldu ve ben ne yaptığımı anlamadığım bir şekilde yeniden onu kızdırdım ve sorunu çözme işini elime yüzüme bulaştırdım. Karşıma geçip şartlarım şu deyip elime sözleşme verse hiç bakmadan altına imzamı atardım hâlbuki. Şimdi

CamScanner ile tarandı

karşısına geçip, "Bana ne istediğini açıkça söyle," desem, "Sana kaç kez anlattım bilmiyorum, daha kaç kez anlatmalıyım," der.

Neyse ki hâlâ anlatmaya çalışıyor. Pablo Neruda, "Bir kadın söyleyeceği çok şeyi olduğu hâlde susuyorsa erkek artık tüm şansını kaybetmiştir," der. Şükürler olsun ki henüz o seviyede değiliz. Oteldeki odama geldiğimde terapistim Darel olsa bana ne önerirdi, nasıl konuşmamı isterdi, diye bir müddet düşündüm. Kafamda beliren metni de Zeynep'e gönderdim. Bu kez Darel'in haklı çıkmasını ummaktan başka çarem yoktu.

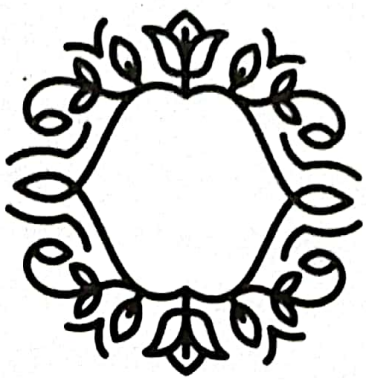
"Zeynep seni anlamaya ihtiyacım var. Beni aydınlatmanı istiyorum. Seni tam anlayamadan bu oluşan düğümlerin hepsini nasıl çözebileceğimi ve nereden başlayacağımı bilemiyorum. Yardımına ihtiyacım var. Sen neyi nasıl istiyorsan değiştirmeye hazırım. Ama bunları bir başıma, sensiz yapamam. Yokluğunuzda değil düşünmek, yemek yiyemiyorum ben. Hâl böyleyken nasıl hepsini çözmemi beklersin? Lütfen, yarın eve birlikte dönelim ve bütün sorunları adım adım birlikte çözelim, rica ederim."

Saatlerce beklememe rağmen cevap gelmedi. Hatta mesajlarımı okumadı bile. Nasıl olmuşsa telefon elimde kelimenin tam anlamıyla sızıp kalmışım. Sabah kulağımın dibinde öten mesaj bildirimine uyandım. Gözlerimi zar zor açıp mesajı okuyabildim. Zeynep'tendi,

"Bir kadın söyleyeceği çok şeyi olduğu hâlde susuyorsa erkek artık tüm şansını kaybetmiştir,"

"Bugün birlikte dönmemizin imkânı yok. Bir şeyler değişmeden bunu yapamam. Ancak kendimi defalarca anlatmama rağmen bunu bir kez daha deneyebilirim ve umarım bu kez başarabilirim. Kahvaltıdan sonra saat 10.00'da aynı yerde."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Ocak 2007

"Yeni bir adım atmak, yeni bir söz söylemek,
insanların en korktuğu şeydir."
Dostoyevski

Cesaret, aşk ile birleşince tekinsiz bir volkanı çağrıştırır hep zihnimde. Bu nedenle Ömer'in son mesajına nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden sessiz kalmayı tercih ettim. Beni cesaretli olmaya davet ediyordu. İyi de nasıl?

Sabah yine başımda ağrıyla uyandım ve kendimi doğruca suyun altına attım. Ne zaman gece böyle bölük pörçük uyusam sabah bu inatçı ağrılar ziyaret ederdi bedenimi.

Neyse ki duş iyi geliyordu, henüz migren kadar inatçı bir ağrı değildi. Anneannem başı ağrıyınca alnına tülbent bağlar, tülbentin altından da çam sakızı koyardı. Kokusu mu yoksa dokusu mu iyi gelir bilinmez, başağrısı kısa sürede geçer giderdi. Belki de geçeceğine inandığı için plasebo etkisi yapardı o sakız bilemiyorum. Ah anneanneciğim! Gelsen şimdi, otursan

CamScanner ile tarandı

karşıma ve Ömer benim için doğru adam mı anlatsan. Önüne otursam, o şimşir tarağınla saçımı taraya taraya, tane tane konuşsan. Elindeki kına kokusu gelse burnuma, şampuan kokumu bastırsa. Sonra annenden öğrendiğin destanı anlatsan.

"İşte böyle Zeyzey'im. Her şey geçer, her dert unutulur, unutulmasa insanoğlu çıldırır. Unutmak ne büyük nimet. Sen şimdi, canını sıkan her meseleyi misafirin say. Hem Mevlam ne yücedir, kulunu hiç darda koyar mı? Koymaz elbet, sen gönlünü ferah tut," desen.

Anneannemin tarayamadığı saçlarımı oturup kendi başıma tararken bir anda kendimi yapayalnız hissettim. Bu duygunun içimde daha fazla kök salmasına izin vermemek için hızlıca hazırlanıp kahvaltı yapmadan evden çıktım. Olumsuz bir duyguyu bertaraf edebilmenin en basit yoluydu çünkü odak noktanı değiştirmek. Normalde hiç tercih etmememe rağmen bugün kahvaltıda pastane işi poğaçalar yiyecektim. Kafeden çay alıp odama geçtim. Yine ortalıkta kimsecikler yoktu. Bir yandan kahvaltımı yaparken bir yandan maillerimi kontrol ederim, diye diz üstü bilgisayarımı açıyordum ki içinden bir küçük not kâğıdı düştü,

"Dün gece rüyamda ışıklı bir kulübenin bahçesinde çok güzel bir peri kızı ile leziz yemekler yedim. Efsunlu peri kızının insanı kendine meftun eden bal sarısı gözleri ve aynı renkte bukle bukle saçları vardı. Sonra ne oldu bilemiyorum, peri kızı ışıklı sandalına bindi, gitti. Gece onu bulamadım, ona bu kuytu ormanda rastlarsan divane gibi onu aradığımı söyler misin?" Ö.

Sanırım istemsizce kahkaha attım. Tabii ki odamın anahtarı onda da vardı ve ben gelmeden gelip o notu buraya bırakmıştı. Son mesajına cevap verememiştim, doğrusu ne yazacağımı da bilmiyordum. Hata yapmaktan ödüm kopuyordu. Benden bir

CamScanner ile tarandı

> Olumsuz bir duyguyu bertaraf edebilmenin en basit yoluydu çünkü odak noktanı değiştirmek.

cevap bekliyordu. Ben de ona bir cevap yazdım ve mesai çıkışında holdingde herkes çıkana kadar bekleyecek ve bugün sunmam gereken dosya ile birlikte verecektim. Başka birinin eline geçmesi riskini göze alamazdım. Mesai bitinceye kadar bekledim. Tam Gözde de çıktı, dosyayı elime aldım, ayağa kalkıyordum ki odama geldi,

"Zeynep Hanım, sanırım ben sizden gelen sinyalleri yanlış anladım. Sabahki notu alabilir miyim?"

Ne olduğunu anlayamadan ben notu verince kâğıdı avucunda buruşturdu,

"Affedersiniz, tekrarı yaşanmayacak," dedi ve odadan çıktı gitti.

"Ömer Bey yanlış anladınız," dedimse de beni hiç duyacak gibi değildi. Biraz önce kalktığım koltuğa yeniden yığıldım ve sanki bütün saçlarımın dibi uyuşuyor gibi hissettim. Her şeyi berbat etmiştim. Dilime kadar gelen metal tadındaki pişmanlıktan midem bulandı. En doğru zamanı bekleyeyim derken onun gururunu düşünmemiş, onu istemiyorum gibi düşünmesine neden olmuştum. Şimdi arasam açmazdı muhtemelen. Otoparka gitsem, önüne çıksam... Liseli âşıklar gibi daha neler. Birden yazdığım not geldi aklıma,

"Yalnızca herkesin çıktığından emin olmak istemiştim," yazarak notun fotoğrafını çekip mesaj gönderdim. Fotoğrafta,

"Ormanda karşılaştım onunla. Yüreği bir ceylanınki kadar ürkekti. Bir yolculuktan bahsetti ve o yolculuk için gemisinin sağlamlığına güvenen bir kaptan hava şartlarından korkmaz, ben de güvenmek istiyorum dedi," yazıyordu.

CamScanner ile tarandı

— “ —
İnsanın kafası başka bir yerdeyken dünyanın en güzel yerinde olsa ne çare.
— ” —

Uzunca bir süre bekledim. Hiçbir hareket olmayınca Vera'nın dükkanına gitmeye karar verdim. Buralardan uzaklaşmayı gönlüm el vermiyordu. Belki ararda ya da cevap yazardı. Vera beni görür görmez,

“Ne oldu Zeynep? Çok solgun gözüküyorsun,” dedi.

“İyiyim Vera, çok teşekkür ederim, bir arkadaşımla yanlış anlaşılma oldu ve ben çözemedim,” dedim.

“Seni yeterince tanıyorsa anlayacaktır, en azından kendini anlatma fırsatı verecektir,” dediyse de benim artık pek umudum kalmamıştı.

İnsanın kafası başka bir yerdeyken dünyanın en güzel yerinde olsa ne çare. Vera konuşuyor, kafamı dağıtmaya çalışıyordu ancak benim içimde sanki camlar ufalanıyor ve parçaları birer birer kalbime saplanıyordu. Orada daha fazla duramadım. Postumu sürüye sürüye kapımın önüne bıraktım, elbet bir içeri alan olurdu. İnsan ne kadar ilginç bir varlık. Daha dün bu ev, bu eşyalar gözüme harikalar diyarı gibi gözükürken bugün kasvetli, yılgın ve ruhu çekilmiş gözüktü, tıpkı benim gibi.

Şimdi ne yapılırdı? Her şeyi eline yüzüne bulaştıran kadınlar ne yapar? Bir danışanım sorsa ona ne cevap veririm, düşünüyorum. Ona yanlış anlamayı düzeltmesinin uygun olacağına dair ipuçları verirdim muhakkak. Gerçek hayat öyle kitaplarda yazdığı gibi olmuyormuş demek, Hadi, kolaysa sen düzelt bakalım şimdi. Lafı güzaf! İki tip insana hayranım. Morali bozukken uyuyabilen ve gündüz uyuyabilen. Bir de her yerde ve şartta kafasını yastığa koyar koymaz uyuyabilen. Üç etti ama olsun.

CamScanner ile tarandı

İnsanın keyfi yokken uyku dahi gözleri terk ediyor, iştah çoktan demir almış limandan, çok mu? Hiçbir şey yemeden ses olsun diye açtığım saçma sapan televizyonun önünde uyumaya çabaladım. Zihnim mütemadiyen bana parmak sallayıp sinir uçlarımı uyarıyor.

“İnsanın keyfi yokken uyku dahi gözleri terk ediyor, iştah çoktan demir almış limandan, çok mu?”

“Neden akşam cevap yazmadın, hadi akşam yazmadın sabahki notunu neden görmezden geldin?”

“Görmezden mi geldim? Hemen cevap yazdım ya!”

“Tavşan dağa not yazmış, dağın haberi olmamış. Şimdi istediğin kadar sabah yazdım o notu de, kim inanır?”

“Sakın o espriyi yapma, sakın!”

Bir psikolojik danışmansanız kaç yaşında olursanız olun onun zihni ile yaşamak bazen çok zorlayıcı olabiliyor. Kanmıyor, maniple edemiyorsun, mış gibi yapamıyorsun, herkes terk etse sen bir yere kıpırdayamıyorsun. Neyse ki hafta sonu yaklaşıyor da umut, kaldığı yerden cılız bir kıvılcımla yanmaya niyetlenebiliyor.

Birden aklıma bir fikir geldi ve yatakta doğruldum. Yarın perşembe idi. Cuma için bir günlük izin alırsam yarın akşam Antalya'ya, memlekete uçabilirdim. Annem ve babamı çok özlemiştim. Hem tam nergis mevsimidir şimdi. Annemin katmerli nergisleri açmış ve her biri mısır patlağı gibi bembeyaz bir şölene dönüşmüştür hatta. Ah, nasıl eşsiz bir kokusu var! Nergiz için Narcissus -narsist- derler, bilmem ki öyle midir? Mitolojideki hikâyeye göre Narkissos çok yakışıklı bir erkekmiş. Bütün kadınlar onun aşkından eriyip giderken o, hiçbirine yüz

CamScanner ile tarandı

vermezmiş. Bir gün güzeller güzeli Ecko'da aşkından nasibini almış ancak Narkissos onun da aşkına karşılık vermemiş. Günden güne aşkından erimiş ve sesinden başka bir şeyi kalmamış. Narkissos için, "O da birini benim gibi çok sevsin ve kavuşamasın," diye ah etmiş.

Günlerden bir gün, dere kenarında su içerken suyun yüzeyinde ilk kez kendi yansımasını gören ve narsistliği ile dillere destan Narkissos ilk bakışta kendisine vurulmuş. Fakat ne elini uzattığında dokunabilmiş ne de seslendiğinde cevap alabilmiş. Echo'nun ahı gibi sevdiğine kavuşamadan eriyip oracıkta kaybolmuş. Kimse ölüsünü dahi bulamamış. Dere kenarında o gün orada açan ve şahane kokan beyaz çiçekleri herkes Narkissos bilmiş, öyle seslenmiş. Gel zaman git zaman dilimizde de bu ad, nergise dönüşmüş. Ne kadar da tanıdık bir hikâye. Ömer ve narkissos ne kadar birbirlerine benziyorlar. Neden ilgi alanıma hep böyle tipler giriyor, hayret.

İzin işi iyice kafama yatınca Gözde'ye mesaj atmaya karar verdim. Henüz bir aylık deneme sürecindeydim ve belki de bu süreçte resmi olarak izin alma hakkım yoktu, bunu öğrenip sonuca bağlamalıydım. Şaşırtıcı bir şekilde, Gözde'yi sevmeye başladım. Çalışkan, işini seven, dürüst bir kız. İş görüşmesi için geldiğim gün onun için de kullandığım, "Süslü kokona," sözümü geri alıyorum. O da nihayetinde kendisinden beklenilene göre davranıyor. Şimdi bir başka iş görüşmesi için gelen birinin benim için de aynı şeyi düşüneceği aşikâr. Ben bunları düşünürken Gözde hemen cevap yazdı,

"Zeynep Hanım, üç gün mazeret izni hakkınız var. Yarın benden bir izin talep formu alıp, doldurup bırakın. Ben bekletmeden Ömer Bey'e imzalatırım."

CamScanner ile tarandı

Bu kızı boşuna sevmiyordum işte. Ne kadar kalifiye ve donanımlı bir çalışan. Ve kesinlikle hümanist. İstese bu saatte mesajıma yanıt dahi vermeyebilirdi. Derhal internetimi açtım ve yarın için bilet bakmaya başladım. Boş yer yoksa yarına izin istemenin de bir mantığı yoktu. Harika, bir sürü boş yer gözüküyordu. Hafta içi bir günde ve ocak ayının soğuğunda kim, Antalya'da ne yapsın tabii? Bu gelişme bana bir kuple huzur ikram etti ve seve seve kabul edip kısa sürede uykuya daldım.

Sabah işe gelir gelmez gözlerim Gözde'yi aradı. Henüz gelmemişti. Ömer Bey kesin yerindeydi. Fırsat bu fırsat hem hazırladığım dosyayı teslim edip hem de yanlış anlamayı düzeltmek istedim. Çünkü dün, psikolojik danışmanım Zeynep Hanımlar öyle uygun gördüler.

Odama gidip dosyayı aldım ancak bir sorun vardı, her yerim zangır zangır titriyordu. Yok, yapamayacaktım. Ellerim buz gibi olmuştu, dosyayı tutmakta güçlük çekiyordum. Ancak bu durumu bir an önce çözmeliydim. Sonra yine ne olacaksa olabilirdi. Canımı dişime takıp, tüm gücümü topladım ve kapısını çaldım.

"Girin," dedi.

"Ömer Bey, merhaba, dün bu dosyayı size bırakmak için bekledim ancak siz benden önce davranınca teslim edememiştim."

Kafasını şöyle bir kaldırdı,

"Tamam, şöyle bırakın, sonra incelerim."

"Bu kadar mı?"

"Başka bir şey mi vardı?"

"Yoktu, teşekkürler, kolay gelsin."

Kendime küfürler ede ede odasından çıktım. Narkissos kim Ömer Efendi'nin egosunun yanında? Adamda telafi, diye bir

CamScanner ile tarandı

mercii yok. Küstah! Ah kafam, bir de notu da koydum içine! Yok, odama filan sığamayacağım ben. Annemin cinbiberleri dahi zihnimi bu öfkeden fazla yakamazdı sanıyorum. Kendimi derhal Kitap Kafe'nin balkonuna attım ve derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım,

"Ben demiştim sana patronunla olmaz, diye dinlemedin beni. Yine dediğime geldin bak."

Daha dün beyaz puf bulutların üstünde bal kabağından arabasıyla uçan realist Zeynep bugün geri dönmüştü. Onunla da yaşamak çok zor. Önce boğmaya ondan başlasam, sonra Ömer'i -kızınca ismiyle hitap edebiliyormuşum- sonra kendimi... Şu anda hepimize fazlası ile kızgınım.

"Çay alır mıydınız? İnce belli bardakta,"

Ah, dünyayı hâlâ güzelleştiren insanlar var! Kafe görevlisi Hasan. Çayı nasıl sevdiğimi unutmamış. Tabii içeriye nasıl bir hışımla girdimse yüzümden anlamış olacak.

"Çok teşekkür ederim Hasan, ne iyi geldi tam da şu anda bir bilsen."

Hem sıcacık bir bardak çay hem de kitaplar üzerine ettiğimiz o kısacık sohbet bir süreliğine beni andan koparıyor. Çay biter bitmez sanki görünmez bir çan çalıyor ve bütün dertlerimi yine başıma topluyor. Hasan'a tekrar tekrar teşekkür ettikten sonra direkt Gözde'nin masasında aldım soluğu. Formu benim için hazırlayıp en üste koymuş zaten. Hemen alıp doldurdum ve henüz holding sakinken imzalatması konusunda Gözde'ye ricada bulundum. Bir an

"Çay biter bitmez sanki görünmez bir çan çalıyor ve bütün dertlerimi yine başıma topluyor."

CamScanner ile tarandı

önce biletimi almalıydım. Gözde'nin içeri girmesiyle dışarı çıkması bir oldu.

"Ne oldu?"

"Tamam, imzaladı, buyurun."

"Ne kadar kolay oldu, hiçbir şey sormadı mı?"

"Sadece, 'Hasta mıymış?' dedi, ben de memlekete gideceğinizi söyledim, o da imzaladı."

— “ —

Uçakta geçireceğiniz vaktin çok daha fazlasını havaalanı yolunda geçirmek oldukça ironik. Ancak İstanbul'da yaşıyorsanız toplumsal sözleşme gibi bunu da daha en baştan kabul ediyorsunuz zaten.

— ” —

Nedense pek sevinememiştim. Birkaç gün Ömer'in etki alanından çıkmak çok iyi gelecekti, öte yandan tuhaf bir şekilde yakınlarında olmak istiyordum. Sanki uzaklaşırsam onu tamamen kaybederim gibi bir his vardı içimde. Gün boyunca ne yapacağımı bilmez bir şekilde öylece dosyalara boş boş bakıp durdum. Bugün danışan görüşmem de yoktu. Kitap okumaya çabalıyor, kafamı bir türlü veremiyordum. Kurgu çok iyi olmasına rağmen kelimelerle bakışmaktan öteye gidemiyorduk.

Nihayet mesai saati doldu ve ben hızlıca holdingden çıkıp metroya atladım. Eve varır varmaz üzerimi hızlıca değiştirdim ve ayaklarıma rahat botlarımı geçirip dün akşam hazırladığım küçük el bavulumu alıp havaalanının yolunu tuttum. Uçakta geçireceğiniz vaktin çok daha fazlasını havaalanı yolunda geçirmek oldukça ironik. Ancak İstanbul'da yaşıyorsanız toplumsal sözleşme gibi bunu da daha en baştan kabul ediyorsunuz zaten. Hatta içinde yaşamaya devam ettikçe fazlası ile olağan bile gelmeye başlıyor. İşkence gibi gelen saatlerin ardından nihayet

CamScanner ile tarandı

havaalanına ulaştım. İşte şimdi uçağın kalkma saatine kadar kitabımı okuyabilirdim.

Memleketin adı bile yetiyor en onarılmaz sandığın yaraları şefkati ile sarıvermeye. Annemlerin geleceğimden haberleri yok, kimbilir ne kadar sevinecekler. Onlar uyumadan orada olabilirim umarım. Bunları bile düşününce içim sıcacık oluveriyor. Bahçe kapısından girer girmez nergislerin kokusunu duyacağımı hayal ediyorum. Gözlerimi bir anlık kapattığımda sanki onların kokusunu duyduğuma yemin edebilirim. Bir an oraya gidip geri dönmediğimi kim iddia edebilir ki? Size şimdi tam da şu anda ordaki bütün kokuyu ve manzarayı tarif edebilirim. Buna ne buyurulur?

Henüz vaktim de varken birden aklıma Aylin'i aramak geldi. İki kazazede birbirimize iyi gelebilirdik.

"Alo, Aylin bil bakalım neredeyim?"

"Buraya mı geldin yoksa?"

"Dur, deli kız daha gelmedim. Ama geliyorum, havaalanındayım."

"Ne oldu? Sen öyle durduk yerde memlekete gelmezsin, tatsız bir durum yok ya?"

"Ömer Bey'le birkaç yanlış anlama oldu, ben de baktım düzeltemiyorum, kaçtım."

"İşi mi bıraktın?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Yani, neredeyse flört ediyorduk, sonra o benden bir cevap bekledi, ben de o cevap için gecikince istemiyorum zannetti filan."

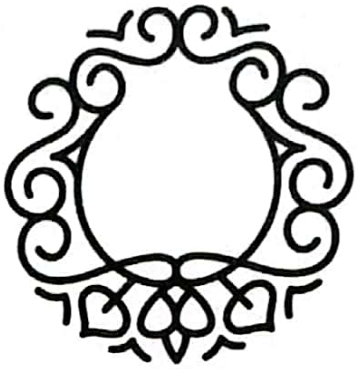
"Neden ben bunların hepsini şu anda öğreniyorum acaba? Neyse yarın kahvaltıdan sonra sizdeyim, yüz yüze anlatacaksın, benden kaçışın yok."

CamScanner ile tarandı

Aylinlerin kasabası şans eseri bizimkine bir saatlik mesafedeydi. Birileriyle konuşmaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki kaçmak şöyle dursun benim için bulunmaz nimet olur.

"Tamam o vakit, arkası yarın."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2019

"Siz insanlar hepiniz Tanrı'yı oynuyorsunuz ve bu size düşmez."

The Shack(film)

Uzmanlar gerçeği bizden gizliyor olmalı. Bazı geceler kesinlikle diğerlerinden daha uzun. Yelkovan zor vakitlerde nazlı bir ceylan gibi salınıyor ve sayılar arasında yer değiştirmek nedir bilmiyordu. Uzun bir gecenin ardından sabah uyanır uyanmaz üzerimi hızlıca değiştirdim ve kimseye gözükmeden bahçeye çıktım. Ellerimde notlarım ve sorunlarımla Derviş Dede'nin kapısının önünden geçtim. Henüz ortalıkta gözükmüyordu. Bir heyecanla şeker almaya bakkala giderken bütün o tatlı telaşı bakkalın kapalı kapısına çarpan çocuklar gibiydim. Elbet vazgeçmeyecektim. Sahilde bir tur atıp şansımı yeniden denedim. Ah, nihayet! Elinde kitabıyla kamelyada oturuyordu yine. Bir anda heyecanım yerini hafif bir utanmaya bıraktı. Daha güneş yeni yükselmeye başlamışken âdeta kapısına dayanmıştım. Acaba kahvaltımı yapıp yeniden mi gelsem, diye kıvranırken,

"Buyursana Zeynep kızım, kapı açık," diyerek beni bu işkenceli gelgitlerden kurtardı."

CamScanner ile tarandı

"Günaydın Derviş Dede, sabah sabah rahatsız ediyorum, lütfen kusura bakma."

"Hiç rahatsızlık olur mu güzel kızım, lütfen buyur, bir sıkıntı yok ya inşallah?"

"Yok Dede, yani, var aslında. Ben de anlamaya çalışıyorum. Bana önerdiğin o filmi izledikten sonra aklımda bazı soru işaretleri oluştu. Not aldım ve eğer vaktin varsa sana sormak istiyorum."

"Elbette, seni dinliyorum."

"Şimdi dede sana ilk sormak istediğim, filmde geçtiği gibi şeytanın en çok mutlu olduğu an bir evliliği bozduğu an mı gerçekten ve neden?"

> **Şeytan en çok bir yuva yıkılınca memnun olur. Çünkü bir toplumun direği ailedir, aile sarsılırsa toplum sarsılır.**

"Ben de tam o kısmı okuyordum kızım, sana da okumamı ister misin?"

Geleceğimi biliyordu elbette ve hazırlıklıydı. Elinde üzerinde Riyazü's Salihin yazan bir kitap vardı. Zaten açık olan sayfayı yüksek sesle okumaya başladı,

"İblis tahtını su üzerine kurar. Sonra yapacakları kötülükleri yapmak üzere avenesini sağa sola gönderir. Makam ve mevkice ona en yakın olan, fitnenin en büyüğünü yapandır. Hepsi yaptıklarını anlatmak üzere İblis'in yanına gelir ve içlerinden birisi, 'Ben şunu, şunu yaptım,' der. Ancak İblis ona, 'Senin yaptığın da bir şey mi?' der. Sonra bir başkası gelir ve 'Falan adamı, karısından boşayıncaya kadar onun yakasını bırakmadım,' der. İblis bundan o kadar memnun olur ki hemen onu yanına çağırır ve 'Sen ne kadar şirinsin!' diyerek ona iltifat eder." (Müslim, Münafikûn 67; Müsned, 3/314)

CamScanner ile tarandı

"Yani, güzel kızım bu hadiste bize anlattığına göre şeytan en çok bir yuva yıkılınca memnun olur. Çünkü bir toplumun direği ailedir, aile sarsılırsa toplum sarsılır. Aile dağılırsa insanın huzuru kalmaz ve huzuru kalmayan bir insanı en azından kendini toparlayıncaya kadarki sürede hataya zorlamak daha kolaydır. Canı yanan bir insanı şeytanın isyana davet etmesi çok daha az emek ister. Bu nedenle şeytan mütemadiyen karı koca arasına nifak tohumları eker. Olmayan niyetleri var gibi gösterir, içlerinde sürekli şüphe kıvılcımları yakar. Sen gidip sarılmak istersin, o kulağına, 'Sen neden alttan alıyorsun o alsın, bırak şımartma,' diye fısıldar. Aslında incir çekirdeğini doldurmayacak bir mesele için kaç gündür küs olduğunu düşünüp barışmak istersin, şeytan yine devreye girer ne yapıp edip içinden gelenin tam tersi davranmanı sağlar."

Derviş Dede konuştukça söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordum. İçimi okumuş olabilir miydi? Bu kadarı mümkün müydü? Daha dün, Ömer çocukları alıp götürdü zannettiğimde, ona neler yaşattığımı anlamış, yaptıklarımdan utanmıştım. Sonra da nasıl olduğunu anlamadığım şekilde yine kendimi haklı görmüş ve içimden davranmak istediğimin tam aksine cümleler sarf etmiştim.

"Tamam dede, bunu anlayabiliyorum ama eşlerle yaşanan problemin nasıl çözüleceğine dair kafam netleşmedi. Filmde senin söylediğin cümleyi tekrarlıyor, 'Onun yargıcı sen değilsin, onu yargılamak, düzeltmek senin işin değil,' diyor. Sen de 'Kulları ıslah etmek bizim işimiz değil, insanlar Allah'ı oynamayı bırakmalı,' demiştin ona da çok şaşırdım mesela. Başka bir dine mensup insanlarca yapılan bir filmde bu kadar tanıdık cümleler duymayı beklemiyordum."

CamScanner ile tarandı

"Çünkü değişmez kaideler ortak, dil ortak. Öte yandan evet, bazen ne yapsan düzeltemezsin. Elinden gelen bütün adımları doğru bir şekilde attıysan yapman gereken artık işi ehline bırakmak. Sonuç olarak kişiyi onu yaratandan ziyade kim daha fazla tanıyabilir ve bir sözü ile oldurmazları oldurabilir."

"Bilemiyorum dede yine de bana fazla kaderci bir yaklaşım gibi gözüktü. Elinden geleni yaptıktan sonra hâlâ olmuyorsa boşanmak da bir seçenek. Bildiğim kadarı ile dinimiz de boşanmayı helal karşılar."

"Bir hadiste der ki, 'Allah'ın helal kıldığı şeyler arasında, boşanmak en sevmediği helaldir.' Zaten şartlar ne olursa olsun boşanmayacaksın anlayışı değil bahsettiğimiz. Sürekli birini düzeltmeye çalışmak ve bir arpa boyu ilerleyemiyor hissetmek insanı yoran bir eylemdir. Zaten belli bir yaştan sonra kimseyi değiştiremezsin. Bunu mesleğin gereği en iyi sen bilirsin. Ancak insanoğlu mizacı gereği bir şeyler için emek verdiğinde sonucunu da hâliyle görmek ister."

"Burada söze girmek istiyorum. Aslında sorun şu arada başlıyor. Toplumumuzda çocukken bazı yaşamsal donanımları edinemeyen erkekler, evlendiklerinde hayli sıkıntı yaşıyorlar. Düşünebiliyor musun dede? Evlenmeden evvel henüz bıçağı eline alıp meyve soymamış erkekler var. Her şey önüne hazır gelmiş. Hâl böyle iken bir evin sorumluluğu birden omuzlarına binince eşiyle çatışmalar başlıyor. Henüz

Elinden gelen bütün adımları doğru bir şekilde attıysan yapman gereken artık işi ehline bırakmak. Sonuç olarak kişiyi onu yaratandan ziyade kim daha fazla tanıyabilir ve bir sözü ile oldurmazları oldurtabilir?

CamScanner ile tarandı

bir evin dahi sorumluğunu alacak yetide olmayan adamları bir de baba yaptık mı işte o kocaların eşleri tükeniyor. Bir gün bir danışanım kocası hakkında şunları söylemişti, 'İnanır mısınız bazen eşimi çocuğum gibi hissediyorum sanki onu baştan yetiştiriyor gibiyim. Bir farkla, sanki hâlâ ergenliğini atlatamamış gibi davranıyor,' demişti."

"Oysaki erkek çocuklarının böyle yetiştirilmesi ile ilgili gelenek görenekler dışında hiçbir dayanak yok. Peygamber efendimizin hayatını okusalar mesela evlerini bir gün Hz. Hatice'nin, diğer günde kendisinin süpürdüğünü ve her konuda eşine destek olduğunu görürlerdi. Kur'an'da mesela kadını korumak için indirilmiş bir ayet var, Nisa suresi. Elbette hem kocanın hem de karısının birbirleri üzerinde hakları vardır. Son olarak sana bir hadis okumak istiyorum Zeynep kızım, müsaadenle."

"Elbette Derviş Dede, seni dinliyorum."

"Hangi kadın kocasının izni olmadan evinden çıkarsa evine dönünceye yahut kocası kendisinden razı oluncaya kadar Allah'ın gazabı içinde kalmış olur." (3, Hatip, Muhtarul,s.50.) dedi ve sonrasında, "İşte böylece bu sayfayı da bitirmiş olduk." diyerek tebessüm etti.

Bunların hiçbiri tesadüf olamazdı. Derviş Dede muhtemelen bu hadisi de rastgele okumamıştı. Geçen gün geldiğimde bana demişti ki,

"Allah'ın emrettiği hiçbir şey kulunun zararına değildir."

Şimdi anlıyorum ki kesinlikle öyle. Eğer bir ara vereceksek bunu Ömer'in rızasını alıp, onu bir şekilde ikna edip yapmalıydım. Şimdi diğer problemlerimizi çözsek dahi ona aynı travmayı yaşattığım içim muhtemelen o kısmını çözmemiz daha uzun sürecekti. Psikoloji de tasavvuf da aynı şeyi farklı kelimelerle ifade ediyordu aslında.

CamScanner ile tarandı

Bir danışanım bana ara verme isteğinden bahsetse ona kesinlikle önce eşine bu kararını bildirmesinin ve neden bu araya ihtiyaç duyduğunu anlatmasının doğru olacağını söylerdim. Üç aşağı beş yukarı tasavvuf da aynı şeyi söylüyordu işte. Düşüncelere ve sohbete o kadar dalmıştım ki saatin neredeyse ona geldiğini bir anlık gözüm saate kayınca fark ettim,

"Derviş Dede, bu keyifli sohbet için çok teşekkür ederim. Ben artık kalkayım, görüşmek üzere," deyip hemen evden tarafa yöneldim. Kimseye görünmeden arabaya atlasam harika olacaktı. Neyse ki arabanın anahtarını sabahtan yanıma almıştım.

Bahçede hiç kimse gözükmüyordu. Çocuklar uyanmış ve çizgi film izliyor olmalıydılar. Annem de muhtemelen onlara kahvaltı hazırlıyordu. Bundan daha uygun bir kaçış planı olamazdı. Bahçeye sessizce girdim ve arabayı çalıştırıp hızla yola koyuldum. Artık gürültüyü fark ettilerse de sorun değildi.

Çay bahçesine vardığımda Ömer henüz gelmemişti. O gelmeden evvel o eşsiz manzaranın tadını çıkardım. Çarşaf gibi deniz öyle maviydi ki görse gök kıskanır. Oysaki denize rengini o, ödünç vermişti. Hemen denizin bittiği yerde başlayan küçük çam ormanı da yeşiliyle mavinin ahengine eşlik etmişti. Üzerimize kıyafet olarak giysek pek de yakışmaz zannettiğimiz bu iki renk doğada nasıl da muazzam bir kombin oluşturuyordu. Aynı şeyi kırmızı gül için de düşünürüm.

"Merhaba, biraz geciktim, affedersin."

"Merhaba, ben de yeni geldim sayılır."

Dünden farklı olarak bugün traş olmuş, şık gi-

— “ —
Üzerimize kıyafet olarak giysek pek de yakışmaz zannettiğimiz bu iki renk doğada nasıl da muazzam bir kombin oluşturuyordu.
— ” —

CamScanner ile tarandı

yinmiş ve keyifli bir ruh hâli ile geldi ve aynı anda konuşmaya başladık,

"Ömer ben..."

"Zeynep bak..."

Ne yaşamış olursak olalım itiraf etmeliyim ki bana karşı her zaman kibardı,

"Lütfen, seni dinliyorum," dedi.

"Ömer, dün de belirttiğim gibi vermek zorunda olduğumuz bu araya tek başıma karar vermemeliydim ancak bu da benim çıkmaz yolları nasıl zorladığımı ve artık ne kadar tükenmiş olduğumu anlatmış olsun sana. Yaptığımın arkasında durmuyorum ancak o an elimden de başka bir şey gelmeyecekti. O gün yapamadığımı bugün yapmak istiyorum. Sen çözüm için gerçekçi adımlar atıncaya kadar burada kalmak istiyorum ama buna senin de razı olmanı tercih ederim."

"Tamam, kalın, çocuklar da tatil yapmış olur hem. Ben de ev işini hallederim. Yalnız sen olmadan evi neye göre seçeceğim. En azından seçenekleri üçe düşürsem ve sen gelip baksan karar verince dilersen yeniden dönersin buraya, ne dersin?"

Kulaklarım beni yanıltıyor muydu acaba? Taşınmak mı diyordu? Hani annesini yalnız bırakamazdı, hani annesine buna yapamazdı? Her şeyi istesem de bunu istememeliydim ondan?

"Tamam, gelir bakarım, sorun değil. Yalnız taşınma biz yokken olsun. Güzin Hanım her şeyi halledecektir."

"Pekâlâ, artık şu gözlemelerden yiyebilir miyiz, kurt gibi açım. Bu arada o camdaki notu unuttum sanma, onu da bilahare konuşacağız."

Elbette, bu kadar kolay olmayacaktı. Kimbilir kaç zaman beni o notla sınayacak ve muhtemelen yelkenleri hemen suya

CamScanner ile tarandı

indirmeyecekti. Öte yandan biraz olsun uzaklaşmak Miyesser Hanım'ı durduracak mıydı onu da bilemiyorum. Ama artık dünkü filmde dediği gibi savaş stratejimi değiştirmeliydim. Madem bu zamana kadar saptığım ve kendimce doğru olduğunu düşündüğüm bütün yollar çıkmaz sokağa çıkmıştı, o vakit alternatif yollar denemeliydim. İlk olarak Ömer için dua etmeye karar verdim. Madem ıslah etmek benim görevim değildi, madem elimden geleni de yapmıştım. O hâlde, bu yükü sahibine bırakacaktım. Onun için dilediğim her şeyi kâğıtlara yazacak ve her gün düzenli olarak o duaları okuyacaktım. Dün filmden sonra balkonda epeyce araştırmış ve çok güzel dualar bulmuştum. İçlerinde bir tanesi özellikle okurken beni ağlatmıştı. Bir kısmında şöyle diyordu,

"İbrahim ateşe atıldığında hangi isminle sana seslendi de ateş soğuk ve selamet olduysa işte o ismin hürmetine, İsmail kesilirken hangi isminle seslendi de onu kesilmekten kurtardıysan işte o ismin hürmetine, Yakup sana hangi isminle dua etti de sen onun gözlerini ve çocuklarını ona geri verdiysen işte o ismin hürmetine senden istiyorum. Hiç şüphesiz sen cömertsin, büyüksün. Bize Allah yeter. O ne güzel vekildir. İyilik yapmaya da kötülükten kaçmaya da güç kuvvet sadece yüce ve büyük Allah'tandır." (Kenzül Arş)

Ben bu duaya hemen şu cümleyi de ekleyecektim elbette,

"Yusuf sana kuyuda hangi isminle seslendi de onu oradan kurtarıp, Mısır'a sultan yaptıysan onun hürmetine..."

Oğlumun adını Yusuf yüzlü olsun diye öyle koymuştum ve sahiden de öyle masum ve güzel bir yüzü vardı ki tam da ismiyle müsemma. Öte yandan Miyesser Hanım için de artık dua edecektim. Dünyada onun hatalı olduğunu anlatacak tek kişi, onu ıslah edebilecek kendi yaratıcısıydı. Bunlara karar

CamScanner ile tarandı

vermek bile beni oldukça ferahlatmıştı. Sorumluluğu üzerimden atmış olmak bile belki de beni kuş gibi hafifletmişti. Doğrusu baştan beri buydu, bunca yükü tek başımıza yüklenmemeliydik. Hepimiz Tanrı'yı oynamıştık, evet ve bu bize düşmezdi. Ah Derviş Dede! Nasıl da nokta atışı bir film önermişti böyle bana ve daha bugünden dün ettiğim dualaların sonucunu görmeye başlamıştım.

"Dalgınsın."

"Bana o notu nasıl ödeteceğini düşünüyordum. Bu konuda oldukça yetenekli sayılırsın. Nasıl diyordu Darel, gifted."

"Sen de fena sayılmazsın. Umarım sen de söylediğim o son cümle için bir şeyler düşünmüşsündür."

> **Dünyada onun hatalı olduğunu anlatacak tek kişi, onu ıslah edebilecek kendi yaratıcısıydı.**

Elbette, onun hesabını da soracaktım. "Keşke evlenmeseydik," bence çok iddalı ve aynı zamanada çok incitici bir cümleydi, günlerce kafamın içinde çınlayıp durmuştu. Şimdi sorsam eminim bana, "İçimden gelerek söylemedim," der ancak kalbe uğramayan hiçbir söz ağızdan başıboş bir şekilde öylece çıkamaz. Günün birinde, saatlerin bir dilimininde onu böyle düşünmüş olmak suçlu yapmaz ama dile döktüğü anda işte bundan sonuna kadar bizzat kendisi mesul.

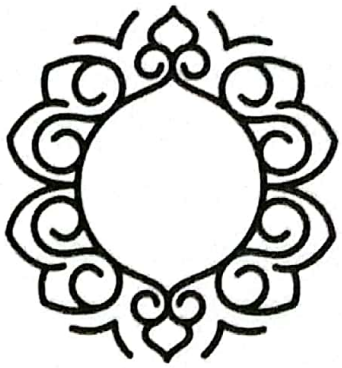
"Eh, kim kimin elinde kalırsa artık."

Günlerdir ilk kez gerçek anlamda gülmüştük, ikimiz de. Gidecek daha çok yol, halledilecek yığınla mesele vardı ancak yola çıkmıştık artık ve ikimizin de elinde bir hareket planı vardı. Bu kez her zamankinden farklı olarak Yaradan'la yeniden irtibat kurmuş olmak inanılmaz rahatlatıcı bir duyguydu. Ben

CamScanner ile tarandı

duanın şifa verici dostluğunu ne zaman terk etmiştim ki? Hiç hatırlamıyorum. Teslimiyetin tadı dolaşıyordu ruhumda. Bir gün tam anlamıyla başarabilir miyim bilmiyorum ancak niyet etmek bile harika bir başlangıç değil miydi? Artık biliyordum, yalnız değildim. Yuvamı yıkmaya çabalayan şeytana karşı bir savaş açmıştım ve ona asla teslim olmayacaktım. Hem bu kez Yaradan da benimle birlikteydi, bunu ruhumun her hücresinde hissediyordum ve bu, bana inanılmaz bir güç veriyordu.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Ocak 2007

"Aşk ateşe, mesafe de rüzgâra benzer. Eğer küçükse ateş; rüzgâr onu kolay söndürür. Şayet büyükse; büyütür de büyütür."

Mevlânâ

Aksiyona başka bir ad verseler şüphesiz, "Aylin" olurdu. Aylin tam da dediği gibi henüz kahvaltı sofrasındayken çıktı geldi. Kokuyu almıştı ya uyku tutmuyordu belli ki. Beni sıkıştırmak ve konunun ayrıntılarını dinlemek için mutfağa gitse de bir an önce sadede gelebilsek diye hiç saklama gereği duymadığı bir iştahla annemi gözlüyordu. Nihayet beklediği an geldi ve annem, "Ben mutfaktayım kızlar, siz keyfinize bakın," deyip çıktı. Daha kapı kapanır kapanmaz Aylin dizimin dibine oturdu ve,

"Ee anlat çabuk, bütün ayrıntıları istiyorum, hiçbirini atlama," diye de parmak sallamayı ihmal etmedi. Mert'in yaşattığı hayal kırıklığından sonra aşk konusundaki heyecanı beni oldukça mutlu etti. Harika, aşka küsmemişti. Bütün ayrıntıları tek tek anlattım. Partiye neden gitmediğimi, gitmediğim gece hediyemi kapıya kadar getirdiğini ve eklediği notu -burada gözlerinin yuvalarından fırladığını eklemeliyim- Vera'nın dükkanındaki

CamScanner ile tarandı

rastlaşmayı, ardından kapıdaki restleşmeyi, finalde de o harika yemeği ve benim her şeyi berbat edişimi...

"Sana inanamıyorum Zeynep, bütün adımları atmış adam ve sana sadece bir soru sormuş, bunun cevabını vermek bu kadar mı zordu? Artık yüzüne bile bakmasa yeridir."

"Zaten bakmıyor, merak etme."

"E, sen ne yapmayı planlıyorsun, böylece olanı biteni kabullenmeyeceksin herhâlde?"

"Ne yapabilirim ki Aylin, kapısına dayanmamı beklemiyorsun herhâlde."

"Kapısına dayanmadan da bazı adımlar atabilirsin, onun beklediği adımları mesela."

"Şu an hiç bunları düşünmek istemiyorum, dönünce gerçekten benim için çok önemliyse ve onu hayatımda istiyorsam elbette elimden geleni yaparım ama şimdi değil. Haydi bahçeye çıkalım nergisler beni bekler."

Akdenizin iklimini nereye gitsem arıyorum. Ocağın ortasında güneş çıktığı an bir hırkayla üşümemiş olmak gerçekten büyük lüks. Kahvelerimizi kamelyada bu beyaz gelinlerin ortasında içmek ne şans. Kokular insanın başını döndürüyor. Az daha kendimi ilkbaharın kollarında sanacağım. İstabul'un karlı kışından sonra ruhuma nasıl şifa oldu anlatamam. Annem sanki özellikle bütün nergisleri kamelyanın etrafına dikmiş. Oturduğunuzda alabildiğine beyaz alabildine yeşil bir çiçek karnavalı... Bu huşu hâlim Aylin'in buyurgan sesiyle bölündü,

"Zeynep seni çok yorgun ve keyifsiz gördüm. Hiç itiraz istemiyorum, bu akşam seni dışarı çıkarıyorum. Burada bir mekân var. Çılgın bir doktor mesleğini bırakıp müzisyen olmuş. Harika şarkılar söylüyor, herkes bayılıyor. Sen seversin hem. Yer bulabiliriz umarım, hemen rezervasyon yaptırıyorum."

CamScanner ile tarandı

Hem anneannem hep demez miydi, "Olanda hayır vardır kızım. Olmuş olan olabilecekler içinde en hayırlısı olandır."

"Aylin lütfen, zaten şehrin keşmekeşinden kaçıp buraya sığınmışken beni o hengâmenin içine atmayacağını umuyorum."

"Beğenmezsen ya da iyi gelmezse hemen geri döneceğiz, söz veriyorum. Senin yoksa bile böyle bir değişikliğe benim ihtiyacım var. Hiç mi hatrım yok?"

Aylin'e hayır denmeyeceğini daha evvel söylemiştim sanıyorum. Hem bu kez haklıydı da. Çok zor günler geçirmişti fakat hakkıyla yanında olamamıştım. Şimdi bu teklifi reddetmek de çok ayıp olurdu. Çaresiz, o çılgın müzisyeni dinleyecektik. Gün boyu bir bahçede, bir balkonda, bir salonda sürekli muhabbet ettik. Aylin ne yapıp edip konuyu Ömer'e getiriyor ve yapmam gerekenler konusunda bana direktifler veriyordu. Nasıl oluyorsa gözlerim ara ara telefona kayıyordu ve içimi kemiren bu duygunun adını bir türlü koyamıyordum. Dosyanın içine notu koymuştum ancak o geldikten sonra yazıldığına kanaat etmişti demek. Odamın önünden geçtikçe aklına düşerdim belki, sonra bir şiir okur dayanamazdı veya hiç değilse bir şarkıda hatrına gelirdim, gelseydim keşke...

Belki de hiç başlamadan bitmesi en doğru olandı. Hem anneannem hep demez miydi, "Olanda hayır vardır kızım. Olmuş olan olabilecekler içinde en hayırlısı olandır." Bir yanım eyvallah diyordu da gel de o gece ayakları yeri görmeyen peri kızına anlat bunları.

Akşam yemeğinde annem yine döktürmüştü. En sevdiğim yemekleri özenle kendisi pişirmiş, yemek işini Naciye Teyze'ye

CamScanner ile tarandı

bırakmamıştı. Arabaşı çorbası, keşkek, tahinli piyaz, cive ve yaprak sarması... Anne evinin işte böyle büyülü bir şifası vardı. Âdeta insanın bütün hücrelerini yeniliyor, kalp kırıklığına dair ne varsa insan anne şefkatinin kollarında iyileşiyordu.

— “ —

Anne evinin işte böyle büyülü bir şifası vardı. Âdeta insanın bütün hücrelerini yeniliyor, kalp kırıklığına dair ne varsa insan anne şefkatinin kollarında iyileşiyordu.

— ” —

Düne oranla çok daha iyi hissediyordum. Aylin hiç durmadan makyaj yaparken o heves bana bile bulaşmıştı. Nihayet yola çıktık ve yarım saat süren kısa yolculuktan sonra o çok bilindik mekâna vardık. Nezih bir yere benziyordu. Gelen misafirler de çok cana yakın insanlardı. Henüz müzisyenler çalmaya başlamamıştı, enstrümanlarını akort ediyorlardı. Ney miydi o? Aman Allah'ım, ne kadar uzun olmuştu ney sesi duymayalı! Yanında bir gitar ve keman, tam karşısında da davul vardı. Tam ortadaki at kuyruklu olan solist olmalıydı, aynı anda bas gitarı da o çalacaktı. Sonra birden bir, iki, üç dedi ve keman, "Fikrimin İnce Gülü" şarkısını çalmaya başladı. Mutluluktan ya ağlayacaktım ya da Aylin'e sarılacaktım. Gözlüklü, kırlaşmış şakaklarıyla yıllardır enstrümanıyla yek vücut olduğu her hâlinden belli olan adam şarkıyı neredeyse Farid Farjad kadar iyi çalıyordu. Başarı tesadüf değildi demek, tüm Antalya'da bu kadar sevilmelerine şaşmamak gerekirdi.

Solist şarkıya girdiğinde tüylerim âdeta diken diken oldu ve bütün hücrelerim tezahürat için ayağa kalktı. O nasıl duru bir ses, o nasıl şarkıyı söylemek yerine âdeta bütün ruhu ile onu yaşama sanatı... Üçüncü şarkıdan sonra Aylin, "Hadi kalkalım, üç şarkı dinler kalkarız, diyordun" dedi. O kadar

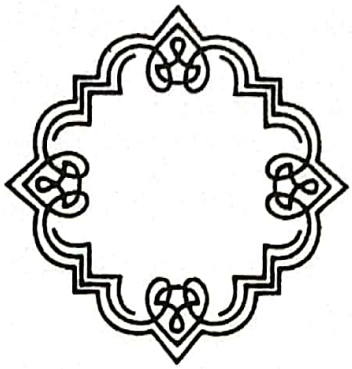
CamScanner ile tarandı

harika saatler geçiriyordum ki Aylin'e istediğini verecek beni buraya getirerek ne kadar da inanılmaz bir şey yaptığını itiraf edip onu göklere çıkartacaktım. Verdikleri ilk arada yaptım da. Aradan sonra yeniden yerlerini aldılar ve solist elindeki kâğıttan bir not okudu,

"Sıradaki şarkı ışıklı bir kayıkla kayıplara karışan peri kızına geliyor."

Aylin'le göz göze geldik ve ardından ıslıkla başladı şarkı, hemen tanıdım "Hasret."

CamScanner ile tarandı

Ömer / Ocak 2007

"Aynı günde dört mevsime şahit olmak gibi bir şey bu. Önce özlüyor, sonra ağlıyor, akşamları küsüyor, geceleri çok seviyorum."

Özdemir Asaf

Kendime verdiğim bütün sözlerin aksine Zeynep, gün geçtikçe sinir bozucu bir şekilde beni kendine çekiyordu. Ne zaman beylik laflar etsem kendimi onunla ilgili planlar yaparken yakalıyordum. Ona plak hediye etmemin saçmalığını henüz kabullenemeden Vera'nın dükkanının önünde sıcak bir şeyler içmeye davet etmiştim. Elbette, kabul etmedi. Eminim beni güzel çalışanlarının peşinde koşan beynelmilel çapkın bir patron olarak değerlendirmiştir.

Sonra da onu bir katakulli ile yemeğe davet etmiş ve ardından ipin ucunu koyvermiştim. Beni götürdüğü şirin restoranda öyle harika yemekler yemiştim ki bunu kabullenmek gücüme gittiğinden annemin yemeklerini öne sürüvermiştim. Öte yandan bunun beni onun gözünde bir ana kuzusu yapacağı hiç aklıma gelmemişti.

CamScanner ile tarandı

> **Eğer gerçek bir ilişki başlayacaksa erkek kadar kadının da adımları bence hayati idi.**

"Sizi bazen anlamakta güçlük çekiyorum Ömer Bey," demişti o gece.

Sanırım ona karışık sinyaller gönderiyorum ve o da bunun için kendini hep geride tutuyor. Yemeğin ardından ona yolladığım hiçbir mesajıma müsbet ya da menfi herhangi bir cevap yazmadı. Bu, iş yerinde böyle bir ilişki istemediği kanaatini uyandırdı bende. Çünkü bana karşı hiçbir duygusu olmasa bunu çok rahatlıkla anlardım.

En son notumdan sonra da uzunca bir vakit cevap gelmeyince kendimi fazlası ile ısrarcı buldum ve odasına giderek bir açıklama yapmak zorunda hissettim. Artık hiçbir adım atmayacaktım. Eğer beni hayatında istiyorsa o da emek vermek zorundaydı. Ertesi sabah ürkek bir mum ışığı kadar titrek bir hevesle dün yazıp veremediğini iddia ettiği notu getirdiyse de bu benim için yeterli bir çaba değildi. Eğer gerçek bir ilişki başlayacaksa erkek kadar kadının da adımları bence hayati idi. Bu duruşumu da oldukça net ifade etmiş olacağım ki bunu yapamacağını ilan ettiği bir şekilde apar topar izne ayrıldı. Bu kez olmazdı, bu kez bu ilişkide en az benim kadar onun da gönüllü olduğunu görmeliydim. Yıllardır küflü sandıklara kapattığım kalbimi, onun hatrına gün yüzüne çıkarmıştım. Ve sonra onu götürüp ellerine bıraktım.

İzinli olduğu gün boyunca odası âdeta benden hesap soruyor gibi sürekli gözüme batıyordu. Sanki her an bir yerden çıkacak ve o bal sarısı gözleriyle yine bana işkenceler edecek gibiydi. O kadar keyifsizdim ki çayımın tadını da sanki yanında götürmüş gibiydi. Her şey tatsız tutsuzdu, en sevdiğim frambuazlı

CamScanner ile tarandı

brovni bile. Ben sahi ne zaman, ben sahi ne ara bu kadar onunla doldum ki yokluğunda bu kadar boşluk kaldı ardında? Telefon sürekli elimde, ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekler gibiydim. Arar mıydı? Asla. Peki, delice olmasını istediğim şey neydi? Telefon elimdeyken bir süredir konuşamadığım dostum Kaan'ı aradım. Ondan ne duymayı bekliyordum onu da bilmiyorum.

"Hayrola, sesin pek keyifsiz geliyor, bir sıkıntı yok ya?"

Kaan'la uzun yılardır tanırdık birbirimizi, bir şey olduğunda sesimden anlardı, ben de onun sesinden anlardım.

"Tatsız meseleler, boşver,"

"Kadınlar mı?"

"Evet, onlar."

"Kimdir, nedir, sökül bakalım?"

"Kim olacak, hemşehrin. Siz Akdenizliler önce sıcak sıcak insanın kalbini fethedip sonra da öylece bırakıp gidersiniz. İkinizin ortalaması."

Kaan da İstanbul'daki şahane iş fırsatlarını elinin tersiyle itmiş hatta mesleğini bırakıp Antalya'ya yerleşmişti. Artık eskisi kadar sık görüşemiyorduk. O İstanbul'a geldikçe, ben tatile gittikçe.

> **Yıllardır küflü sandıklara kapattığım kalbimi, onun hatrına gün yüzüne çıkarmıştım. Ve sonra onu götürüp ellerine bıraktım.**

"Dur, dur bakalım! Konu ne ara bana geldi. Bu arada fena hâlde merak ettim, seni yıllar sonra ininden çıkaran bu hemşehrimi. Belki tanıyorumdur, fotoğrafı varsa yollasana."

"Hı hı, var tabii, cüzdanımda saklıyorum."

CamScanner ile tarandı

> **Ben sahi ne zaman, ben sahi ne ara bu kadar onunla doldum ki yokluğunda bu kadar boşluk kaldı ardında?**

"Sosyal medyayı diyorum, celallenme hemen."

Bir anda kafamda şimsekler çaktı. Hiç aklıma gelmemişti bu. Hem onunla ilgili başka fikirler de edinebilirdim. Telefonu kapatır kapatmaz ilk iş bakacaktım.

"Bilmiyorum, hiç bakmadım, aklıma da gelmedi,"

"Tamam, sen istediğin kadar kasıl, bakma dostum, söyle adını, merak ettim ben bakacağım."

"Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Peki, söylüyorum, Zeynep Işıtan."

Telefonu aceleyle kapattım ve arama motoruna hemen adını yazdım. Yalnızca bir profil resmi vardı ve elbette diğer bilgilere ulaşabilmek için arkadaş listesinde olmam gerekiyordu. Uzun bir süre geçmesine rağmen Kaan'dan da haber gelmediğine göre demek onu tanımıyordu. Beklediğim telefon akşam saatlerinde geldi. Kaan,

"Dostum bizim mekânda senin Zeynep'e çok benzeyen bir kadın var. Burada olabilir mi?"

Birden bir heyecan dalgası yokladı bedenimi. Gerçekten orada olabilir miydi? Yok artık.

"Yani, bugün izinliydi. Şu an Antalya'da ama senin orada mı, bunu nereden bileyim?"

"Şimdi bileceksin," deyip bir fotoğraf gönderdi. Ne ara fotoğrafını çekmişse kırk yıl düşünsem aklıma gelmez. İnsan onun bir zamanlar doktor olduğuna inanamıyor.

CamScanner ile tarandı

Fotoğrafını görünce istemsizce gülümsedim. Onu hiç gece kıyafetleri içinde görmemiştim, makyaj da yapmıştı. Çok güzel gözüküyordu ve bu nasıl bir tesadüftü bilmiyorum ancak evet, oradaydı. Bir an için yanına ışınlanmak istedim. Sabahtan beri ettiğim bütün yeminleri yine, yeniden unuttum ve Kaan'dan onun için bir şarkı çalmasını istedim ve onun anlayacağı bir not ekledim. İçimdeki his, "Artık ne olacaksa olsun," diyordu.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2019

"Sufilere sohbet gerek,

Ahilere ahret gerek,

Mecnunlara Leyla gerek

Bana seni gerek seni"

Yunus Emre

Artık her gün aksatmadan uyguladığım bir rutinim vardı. Akşam saat 22.00 civarı çocuklar uyuyor ben de sonra balkona çıkıp dualarımı okuyordum. Sonra da günlük gibi bir ajandaya yaşadıklarımı yazıyordum. Yazmaya başlamadan evvel yeni keşfettiğim, "Yak Sinemi Ateşlere" ya da "Hüsnü Aşk" deyişlerini açıp gözlerimi kapatarak annemin yasemin kokularına gark ediyordum kendimi. Bu ezgiler öyle işliyordu ki içime, beni ruhumun daha evvel hiç uğramadığım odalarında seyre çıkarıyordu âdeta. Bütün bu rutinler esnasında ada çayı tütsüm de yanımda hazır bulunuyordu. Yeni öğrendiğim bir bilgiye göre kokusu ferahlık verip, negatif enerjiyi uzaklaştırıyordu. Bizzat tecrübe edip onaylamıştım. Öyle güzel dualar keşfetmiştim ki bu zamana kadar nerede gizlenmişler ya da ben onları arayıp

CamScanner ile tarandı

> **Ve öfke öyle bir duyguydu ki yer bulduğu kalbi yakıp küle çeviriyor, yanında yönünde asla olumlu bir duygu barındırmıyordu.**

nasıl da bulamamışım diye hayıflanmadan edemiyordum. Yine onlardan biri diyordu ki,

"Allah her sıkıntıdan sonra kolaylık lütfedecektir. Yüzlerin sıkıntısı Hayy-ı Kayyum içindir. Allah size karşı çok şefkatli ve çok merhametlidir. Muhakkak ki Allah sizin üzerinizde gözeticidir ve her hâlinizi görür. Allah bize yeter ne güzel vekildir," (Sekine 1/2/3/9/16)

Okudukça içime duanın adı gibi bir sakinlik, bir huzur hissi doluyordu. Daha birkaç gün evvel öfkeden uykularımı kaçıran hadiseler gözüme artık ufacık gözüküyordu. Çünkü biliyordum ki artık eğer Yaradan dilerse onun çözemeyeceği hiçbir dert yok. Biz kullar her sıkıntıyı sanki gücümüz yetecekmiş gibi kendimiz çözmeye çalışarak bazen kendimize işkence ediyorduk. Elimizden gelen her şeyi ne kadar yaparsak yapalım ulaşamayacağımız noktalar da vardı. İşte burada elimizle sıkı sıkı tuttuğumuz halatları biraz gevşetmek ve işi ehline bırakmak gerekiyormuş demek ki.

Ben o halatları yıllardır ellerimle sıktıkça sıkmıştım ve onlar da benim ellerimi kanatmaktan başka bir işe yaramamışlardı. Benim bu işin uzmanı olarak halledemediğim sıkıntıları, Ömer'in halletmesini bekleyerek ona da haksızlık etmiştim. Yapabilecekken yapmadığı tek şey taşınmaktı ve taşınsak dahi belki de Miyesser Hanım bütün manipülasyonlarına aynen devam edecekti. Ancak ben o kadar takılmıştım ki taşınma işine Ömer'i ikna etmeye gönüllü olmadıkça ona karşı hissettiğim tek duygu öfke olmaya başlamıştı. Ve öfke öyle bir duyguydu

CamScanner ile tarandı

ki yer bulduğu kalbi yakıp küle çeviriyor, yanında yönünde asla olumlu bir duygu barındırmıyordu.

Şimdi Miyesser Hanım için de dua ettikçe, ona karşı da yıllardır içimde katranlaşmış öfkeler çözülmeye başlıyordu. Nihayet ona baktıkça koşulsuzca sevilmemiş bir çocuk ve kadın görebiliyordum. Kendini tek değerli hissettiği duygu annelik duygusuydu ve onu da o kadar yoğun yaşıyordu ki farkına varmadan yakınlarındakileri de sevgisiyle boğuyordu. Anneannem, "Ayı, malağını severken öldürürmüş," derdi. Tam da aynı mesele. Artık onu anladığıma göre yaptıkları eskisi kadar batmayacaktı gözüme. Tasvip etmesem de mazur görebilecektim. Ömer için katlanamasam da bazı müdahalelerine, Allah rızası için öfkelenmeden karşılayabilecektim. Elbette, onunla da bir konuşma yapacak sınırlarımdan bahsedecektim. Bu yaptığı her şeye boyun eğeceğim demek değildi. Ama artık değiştiremediğim durumlarla Don Kişot misali savaşa girmeyecektim. Her söylediğini duymak zorunda değildim. Bir kızı yoktu. Acaba kızı olmaya çabalasam, o da bana anne gibi davranır mıydı? Deneyecektim.

— “ —
Anneler her şeyi bilir, çocukları uzak dursun istiyor diye yalnızca görmezden gelir.
— ” —

"Ne o nerelere daldın Hanım Sultan'ın Zeyzey'i?"

"Gel anne, dua ediyordum. Derviş Dede bana unuttuğum bazı değerleri hatırlattı da."

"Demek sabahları onun yanına kaçıyordun."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Anneler her şeyi bilir, çocukları uzak dursun istiyor diye yalnızca görmezden gelir."

CamScanner ile tarandı

Tabii ya ben de Güneş bazen kız arkadaşları ile küstüğünde uzaktan çaktırmadan telefon konuşmalarını dinlerdim. Bazen üzülür, ağlardı. Çocuklar bazen birbirlerine karşı oldukça acımasız olabiliyorlar. Kendime kızdığım olmuştur böyle zamanlardı. Ne vardı çocuklarını bu kadar nahif yetiştirecek diye. Sonuçta dünyanın çok da nahif bir yer olduğu söylenemez. Hâl böyleyken, bir köşede bekleyip ona kendi problemlerini çözme fırsatı vermeye çalışırken dudaklarını kemirmek bir anne için öyle zor ki... Bunu bir başka anneden gayrı kim bilebilir?

"Bilmez miyim? Bu arada Derviş Dede ne zamandır burada yaşıyor anne?

"Sanırım bir yirmi yıl olmuştur. Emekli olunca yerleşmişti buraya. Ondan evvel kaptan olduğu için ülke ülke gezmiş, öyle diyorlar."

"Sizin hiçbir samimiyetiniz yok mu onunla?"

"Arada bir yemek veririm, o da harika reçellerinden koyar tabağıma. Benim hiç bilmediğim meyvelerden reçel yapıyor ve laf aramızda birçok kadından güzel yapıyor."

"Zeynep seni sıkıştırmak istemiyorum lakin şu anne yüreğini ferahlatacak birkaç kelam edecek misin artık?"

"Kangrenleşmiş bazı problemlerimiz vardı ancak çözüyoruz anneciğim merak etme. Buraya geldiğinde Ömer'le konuştuk. Ben de Derviş Dede sayesinde kendi hatalarımın farkına vardım. Her şey düzeliyor, sen sıkma o tatlı canını."

Yanına gittim ve sımsıkı sarıldım anneme. Duygularını açıkça gösteremezdi hiç. Bu konuda dedeme benzemiş olmalı, hâlbuki anneannem her fırsatta cömertçe sevgisini sunardı her birimize.

"Anne, abimle konuşuyor musunuz? Beni bayram ve özel günler dışında hiç aramıyor."

CamScanner ile tarandı

"Beni de aramıyor yavrum. Hiç tasalanma, sana özel değil. Avrupa'da yaşadıkça oraların insanına benzemiş. Bizler Akdeniz insanları olarak sıcak kanlı ve paylaşımcı insanlarız. Aslında görece olarak değişse de Türk insanının yapısı genel olarak öyle. Avrupa'da insanlar daha bireysel yaşıyorlar. Düşünsene, Türkiye'ye geldiğinde çiçeklerini sulasın diye komşusuna ödeme yapmış ve bu orada gayet normalmiş. Bizler burada bırak bir hafta çiçeklerine çocuklarına dahi gönüllü bakarız."

Yine de içerliyordu annem, bunu uzaklara dalarken dolan gözlerinden anladım. Ağabeyimi anlasa da zor geliyor olmalıydı, bir zamanlar kucağından hiç inmeyen yavrusunun neredeyse bir yabancıya dönüşmesi. Bir an düşünmeden edemedim, Yusuf da mı öyle olacaktı? Ah, hayır! Olmasın, lütfen.

İkimiz de kendi evlatlarımızın düşüncelerine dalmışken telefonum çaldı. Bu saate genelde pek kimse aramazdı. Doğrusu ben de normalde çoktan telefonumu kapatmış olurdum. Arayan Miyesser Hanım'dı. Geldiğimizden bu yana her aradığında çocuklar uyanık olduğunda direk onların eline tutuşturuyordum telefonu ama şimdi böyle bir şansım yoktu. Ayrıca annem de görmüştü artık.

"Şerrin içinde saklı hayra şükür olsun," demek geldi. Sonsuz şükür.

"Açmayacak mısın?"

"Anne muhtemelen Ömer onunla konuştu ve siteden taşınacağımızı söyledi. Şimdi benden hesap soracaksa ona ne diyebilirim ki..."

"Bak kızım, kayınvalidenle ilişkinde daima bir gün sen de kayınvalide ve babaanne olacağını unutma, olur mu? Biz sizler kadar bilinçli olamayabiliriz ya da doğru bildiklerimiz ve

CamScanner ile tarandı

savunduklarımız sizce çok yanlış da olabilir ancak bunu ona anlatmanın yolu onu karşına almak değil. Bunu senin benden daha iyi bilmen lazım. Onu yanına almak da bir seçenek."

Annemle daha evvel hiç böyle sıcak bir sohbet gerçekleştirmemiştik. İlk defa benimle uzun uzun konuşuyor, gözlerinden taşan bir şefkatle nasihat ediyordu. Babam arılarını yaylaya götürdüğünden, Allah'tan bu süreçte ona açıklama yapmak zorunda kalmamıştım ama annemin bu süreçlere şahit olmasına bir gün şükredeceğim aklımın ucuna gelmezdi. Keşke yakınlaşmamız için benim bu kadar acı çekmem gerekmeseydi ama şimdi yalnızca içimden Derviş Dede'nin dediği gibi, "Şerrin içinde saklı hayra şükür olsun," demek geldi. Sonsuz şükür. Normalde olsa asla cevap vermezdim ancak artık öfkemi ehlileştirdiğime göre henüz onunla konuşmaya hazır değilsem de Miyesser Hanım'ı yok saymayacaktım. Hiç değilse mesaj yazdım,

"Miyesser Anne merhaba, nasılsın? Çocuklar uyuyor, onların yanında konuşamıyorum ancak müsait bir zamanda ben seni arayacağım."

"Tamam çocuğum, lütfen ara ama mutlaka konuşalım."

Genelde böyle meselelerden sonra obsesyonu iyice artardı ancak bu kez durumun vahametinden olacak o da daha çözüm odaklı gibiydi. En azından ılımlı mesajından ben öyle anladım. Yine de bir parça gerilmiştim, itiraf edeyim. Böyle hissettiğim zamanlarda çocuklarla birlikte adına neşeli kurabiyeler dediğimiz bir lokmalık kurabiyelerden yapar, mutfağın altını üstüne getirme pahasına onları yamağım yapardım. Bu kez onlar uyuyordu, iş başa düştü.

Önce kabıma biraz tereyağı aldım, kurabiyelerimde margarin kullanmam. Yaklaşık yüz elli gram tereyağı, iki çorba kaşığı şeker ve bir su bardağı dövülmüş cevizi karıştırdım. Normalde

CamScanner ile tarandı

bu kısımları Güneş yapardı hep. Sonra iki-iki buçuk su bardağı kadar un ekledim. Kulak memesi kıvamına gelince de avucumda küçük küçük yuvarladım. Bu kısımda da Yusuf çok eğlenirdi. Sabah kurabiye kokularıyla uyanmak adı gibi ekstra neşe verecek ikisine de. Çocuklar olmayınca ne kadar da uzun geldi bu yuvarlama işi. Oysaki onlarla olunca zamanı âdeta su omzuna alır, bir yusufçuk kadar hızlı uçururdu. Hiç bitmeyecek gibi gelen hamur nihayet tükendi ve önceden 175 derecede ısıttığım fırını otuz dakikaya ayarlayıp tepsiyi fırına verdim. Pişince ilk harı geçtiğinde de kurabiyeleri tarçınlı ve pudra şekerli karışıma bulayacağım. İşte o vakit o koku bana aradığım dinginliği vaat edecek. Bu bekleme sürecinde yeniden balkona çıkıp dualarıma gömülmüşken aradan çok geçmeden bu kez de Ömer'den mesaj geldi,

"Bir hasret ki, yağmur yağdırsa gök delinir

Bir hasret ki gözlerimi yollarda elimi bağrımda gezdirir

Çöle düşmek için Mecnun olmaya ne hacet

Öyle bir hasret ki kavuşmak yetmez, Leyla'ya dönüşmek gerekir"

Bu kez tırnak içinde değil demek ki kendisi yazmıştı. An itibari ile dualar içime öyle nakış gibi işlenmişti ki dilimden yalnızca şu satırlar döküldü,

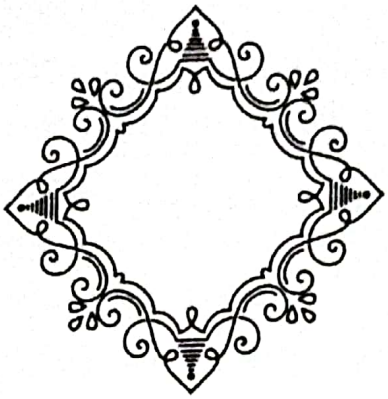
"Bencileyin bir aciz Zeynep kuldum

Hep yanlış kapının önünde yanlış anahtarla durdum

Hayatım altüst oldu, derken meğer hazine harabenin altında imiş

Leyla'mı ararken Mevla'mı buldum"

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Ocak 2007

"İçimden şu zalim şüpheyi kaldır,
Ya sen gel ya beni oraya aldır."
İsmet Özel

Şarkı başlar başlamaz gayriihtiyari etrafıma bakındım. Aylin ise yine büyük büyük hareketlerle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Kulağına eğilip,

"Şarkı bitsin dışarıda konuşuruz," dedim. Çünkü hakkıyla dinlemek istiyordum. Şarkıyı ilk kadın bir solistten dinlediğimden önce garipsedim ancak sonra o ezgiler beni içine aldı ve nefis bir ziyafet yaşattı. Bittiğinde hemen kapının önüne çıktık. Aylin ivedi bir açlıkla birden benden telefonumu istedi.

"Sen şimdi bu fırsatı da değerlendiremez, eline yüzüne bulaştırırsın. Adam her şeye rağmen yine adım attı, bunu yanıtsız bırakırsan ömür boyu pişmanlığını yaşarsın. Bu yakaladığınızın ne kadar az bulunan bir şey olduğunu anlayamıyor musun?"

"Tamam Aylin, o kadar da değil, ben yazarım," deyip telefonu geri aldım. Ancak olanlara hâlâ inanamıyordum. Beni takip mi

CamScanner ile tarandı

> En uzun geceyi ne münecimler ne de takvim yapanlar bilir; âşıklara sor ki en uzun gece hangisidir?

ediyordu, burada olduğumu nereden biliyordu ve o notu soliste nasıl ulaştırdı? Bütün cesaretimi topladım ve bu kez açıkça meydan okudum, "Peri kızı artık oyun istemiyor, Gizemli şövalye neredeyse onu artık görmek ve onunla konuşmak istiyor."

"Çok sert olmadı mı?"

"Olmadı Aylin, sürekli kaçak görüşmek gibi geliyor böylesi. Patronum mu, sevgilim mi ne kadar adım atacağımı bilemiyorum. Ne olacaksa olsun da ben de şaşkın ördek yavrusu gibi saçmalamayayım artık."

İkimiz de masaya geri döndüğümüzde sürekli telefonun ekranına bakıyorduk. Burada mıydı, konuşabilecek miydik, bilmiyorum. Derken beklenen mesaj nihayet geldi.

"Yarın istediğin yer ve saatte oradayım."

"O hâlde saat 10.30'da Zencefil Kafe'de."

Artık yarın dananın kuyruğu kopacaktı demek. Aklımla oyun oynuyordu. Bir gün "Tamam, benden bu kadar yoluna çıkmayacağım," diyor. Ertesi gün hiç ummadık yerde kendini hatırlatıyordu.

Birkaç şarkı dinledikten sonra doğruca evin yolunu tuttuk. Aylin bana hâlâ homurdanıyordu. Ona göre bu sürpriz karşısında bulutlarda uçmalıydım. Bir teşekkürü dahi çok görüyordum.

"Senin nasıl aklında soru işaretleri varsa aynı iş yerinde çalışıyor olmakla ilgili belli ki onun da gelgitleri var. Bence haksızlık ediyorsun."

CamScanner ile tarandı

"Her neyse, yarın her şey netleşecek, kapatalım mı artık bu bahsi?"

Eve varır varmaz yatmak istedim. Günlerdir zihnim o kadar meşguldü ki başımı yastığa koyar koymaz uyuyacak gibiydim. Ancak öyle olmadı. Bir yandan heyecanlanıyor öte yanda da korkuyordum. Garip rüyalarla bölünen kalitesiz bir uykunun ardından nihayet gün ağardı ve güneş bize söz verdiği üzere bugün de üzerimize doğdu. Ne de uzun bir gece olmuştu şairin dediği gibi,

"En uzun geceyi ne müneccimler ne de takvim yapanlar bilir;

Âşıklara sor ki en uzun gece hangisidir?"

Elif Erözlü

Sahi, âşık mıydım? Bilmiyorum. Hiç kimse uyanmadan ve Ayline yakalanmadan hazırlanıp çıktım. Babamın arabası sağ olsun iyi ki onu burada bırakıp kamyonetle gitmişti yaylaya. Yoksa benim için zamanında verdiğim adreste olmak epeyce zor olabilirdi. Çünkü Zencefil Kafe şehrin dışında, yemyeşil bir ormanın içindeydi.

Ömer'in yanında kahvaltı edemeyeceğime göre, kahvaltı etmek niyetiyle kafeye erkenden gittim. O kadar farklı çaylar vardı ki bazıların isimlerini yeni duyuyordum: Ökseotu, Tarhun, Hibiskus, Gülhatmi, Biberiye, Ekinezya, Mavi Kelebek Sarmaşığı ve Mate çayları daha evvel hiç denemediklerimden. Melisa ve Papatya karışımı bir çay içsem sanıyorum ki ancak o vakit sol yanımda gümbürdeyen orkestranın sesini dinginleştirebilirim. Kahvaltı için zeytinyağı ve kırmızı biberle marine edilmiş yeşil zeytin, evde lor peyniri, nar ekşili söğüş ve illaki olmazlardan peynirli gözleme siparişi verdim. Aslında Zencefil Kafe'nin el yapımı çemenleri de harikaydı. Ancak ağzımın kokmasını göze alamadığım için bu defalık göz kırpmakla yetindim.

CamScanner ile tarandı

Siparişleri verince denizin tam ortasındaki bu küçük şirin kafenin manzarasına daldım. Kafenin yeri tam benim zevkime mütenasipti. Hangi yöne bakarsanız bakın ıssız bir adanın odasında hissi verirdi. Özellikle mayıs ayı geldiğinde etrafına diktikleri erguvanlar sanki pembe duvaklarını takar da gelin gibi letafetle süzülürlerdi.

"Zeynep, erken gelmişsin."

Aman Allah'ım! Daha buluşma saatine bir saatten fazla vakit vardı. Ama işte karşımdaydı. Gözleri gözlerime değince sanki boğazımdan kalbime doğru ılık ılık bir özlem aktı.

"Sen neden erken geldin?"

"Önce ben sordum."

"Evden hiç kimse uyanmadan çıkmak istedim, erken gelince de bari kahvaltımı edeyim -külliyen yalan, karşında yemek yiyemeyip aç kalacağım için sen gelmeden evvel karnımı doyurmak istedim- dedim. Ya sen?

"Ben de uçakla gece yarısı geldim. Erkenden de uykum kaçtı. Oteldekilere burayı sordum, 'Kahvaltılarıyla ünlü,' dediler. Otellerin kahvaltılarını bilirsin, böyle bir yer varken fırsatı kaçırmak istemedim."

"Otursana ben siparişimi verdim, hemen sen de söylersen aynı anda gelir. Annenin kahvaltılarının yerini tutmasa da buranın kahvaltıları da fena değildir."

"Barış imzalayacağız sanıyordum, bilsem zırhımı kuşanır gelirdim."

Daha dün oyun yok derken bugün karşısında nedense kendimi tutamıyordum. Varlığı ilginç bir şekilde içimden oyuncu bir ruhu ortaya çıkarıyordu. Menüyü kısaca inceleyip siparişlerini

CamScanner ile tarandı

verdi. Menü ile ilgili de dilimin ucuna kadar gelenleri zoraki yutup son cümlesine yanıt verdim,

"Haklısın, ben de benimkini şuraya bırakayım madem. Konu sen olunca insan kendini sürekli savunmada hissediyor."

"Böyle düşünmene üzüldüm, saldırgan bir iletişim dili kullanmam oysaki."

"Öyle demek istemedim, yani nasıl desem, çok öngörülebilen tepkilerin yok ve bu beni korkudan öldürüyor."

"Bak Zeynep, sana karşı açık olacağım. Bittiğinde yıllarca terapiye ihtiyaç duyduğum bir ayrılık yaşadım. Açıkçası yıllardır kendimi her türlü kadın varlığına kapatmıştım. Ancak daha seni gördüğüm ilk gün içimde, olmaktan korktuğum yere doğru bir yolculuk başlamıştı. Kendimle çok mücadele ettim, 'Aynı iş yerinde olmaz. Etik değil bir kere,' dedim. Her akşam kendime yeminler ettim, seni her gördüğümde kendime küfürler ede ede yeminimi bozdum. Böyle her konuda hemdem olacağım birini beklemiyordum. İtiraf edeyim, hayat bana bu kez fazlası ile cömert davrandı. Ancak bir yanım deli gibi korkmaktan kendini alamıyor ve ihtiyatlı davranıyorum. O yanıma katlanabilir misin, bilmiyorum. Fecaat dolu yıllardan sonra senin gibi birini beklemiyordum hiç."

"Ben de şu anda tam anlamıyla olmaktan korktuğum yerdeyim. Düşündüğüm en kötü ihtimaller dahi içinde bulunduğun ruh hâline yaklaşamadı. Aynı yerde çalışıyor olmaktan kaynaklı kaygılar sanmıştım en kötü ihtimali. Ancak aramızda bir gölge ile yaşayabilir miyim dersen işte o çok zor."

"Bahsettiğim öyle bir şey değil Zeynep. Güven konusunda hassasiyet geliştirdim. Sürekli yara almamak için kendimi geride tutma hâlindeyim. Sana bütün duygularımı çok kısa sürede teslim edemeyebilirim, temkin hep elimin altında durabilir

CamScanner ile tarandı

ve bu seni zamanla sıkabilir. Yoksa bitmemiş, devam eden bir duygum yok geçmişe dair."

Tam anlamıyla kalbimden vurulmuştum. Aynı yerde çalışmakla ilgili kaygılansak çok sıkıntı olacağını fark ettiğimde iş yerinden istifa ederdim, ancak bu öyle çözebileceğim bir mesele değildi. Sözün özü, benim meselem bile değildi. Sürekli beni onunla karşılaştırıyor mu, onu hatırlıyor mu, düşünüyor mu, diye kendime işkence edemezdim. Nasıl uzaklara dalmışsam çenemi tutup kendisine çevirdi ve gözlerimin için bakarak,

"Sonunda ne olur, bilmiyorum Zeynep, seni de kaybedersem bu kez beni terapistim Darel bile toplayamaz. Ancak seninle yaşanacak ne varsa tecrübe etmek istiyorum. Geçtiğimiz yirmi dört saati nasıl yaşadım, bilmiyorum. Senin hayatımda olmama ihtimalin bana nefes aldırmıyor, boğuluyorum. Öyle tesadüflerle girdin ki hayatıma, kader bile birlikte olmamızı istiyor sanki."

Bu kadar açık yüreklilikle bunları itiraf etmesini beklemiyordum. Bana kalbini böylesine açması ve yaşadığı onca şeyden sonraki cesaretine hayran kaldım. "Ben ne olursa olsun ne yaşanacaksa varım," diyordu. Bana da kaçmak düşmezdi. Yaşanacaklardan ve yara almaktan delice korksam da,

"Tamam o vakit, ben de varım," dedim. "Bu arada tesadüf demişken dün orada olduğumu nereden bildin?"

"Bas gitarı çalan solist, benim çok yakın dostum. O, haber verdi. İstanbul'da çok iyi bir hastanede cerrahtı. Bütün kariyerini ve kurulu düzenini bırakıp müzisyen oldu. Çok ilginç bir tarzda müzik yapıyorlar ve herkes bayılıyor. Her şeyden önemlisi de Kaan bu işinde oldukça mutlu. Kendini gerçekleştirmiş, öyle diyor."

"Peki, ama beni nasıl tanıdı?"

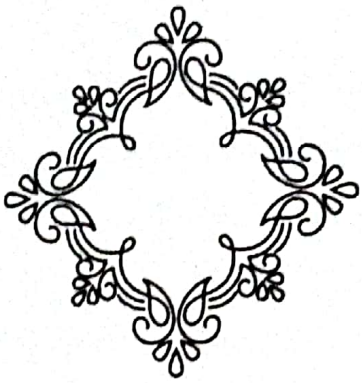
CamScanner ile tarandı

"Oralara hiç girmesek ben kurt gibi acıktım," dedi ve konuyu kapattı.

Şansından tam da o esnada kahvaltılıklar geldi de elimden kurtuldu yoksa işin peşini asla bırakmazdım.

Her şeyin başladığı o tılsımlı yerde saatlerce süren sohbetin ardından veda vakti geldiğinde hissediyordum ki ikimiz de birbirimizi yanımızdan hiç ayırmak istemiyorduk. Beni eve bırakırken İsmet Özel'in bir şiirini bile okudu, inanamadım. İsmet Özel'i çok sevdiğimi nereden biliyordu ki? Ne ki artık onunla ilgili hiçbir şeye şaşırmayı da öğreniyordum. Veda ederken öyle sımsıkı sarıldı ki bana işte o an onun için öyle alelade biri olmadığımı tam manası ile idrak ettim.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Haziran 2019

"Hakikat yolu aranmakla bulunmaz.

Ama bulanlar ancak arayanlardır."

Beyazıd-ı Bestami

Ertesi sabah erkenden sabah ışıkları ile uyandım. Uyku yarım ölüm demekken her sabaha sapasağlam uyanmak ne büyük nimetti. Sonra son zamanlarda her sabah dinlemeyi alışkanlık hâline getirdiğim deyişi açtım. Ahh, bizim Yunus! Sözleri yazmamış âdeta yakıp yandırmıştı,

"Sen sana ne sanırsan,

Ayruğa -başkasına- da onu san

Dört kitabın manası

Budur eğer var ise."

Empati daha güzel anlatılabilir miydi acaba? Ruhu dinlendiren bir tınısı vardı müziğinin. Güne huzurla başlamamı sağlıyordu.

CamScanner ile tarandı

"İlahi bir aşk ver bana,
Nerdeliğim bilmeyeyim,
Yavukılayım ben beni
İsteyi ben bulmayıyım
Al gider benden benliği
Doldur içime senliği,
Dirliğinde öldür beni
Varım orda ölmeyeyim"

Müziğin ritmi ile birlikte bahçeden gelen kuş cıvıltıları içinde coşku ile şükrettim. İnsan elinin altındaki nimetler rutinleşmeye başlayınca şükretmeyi işte böyle unutuyordu. Benim hatırlamam için canımın çok yanması gerekti ancak umuyorum ki bu konuda tüm faniler benden daha akıllı olsun. Acı çekmiş olmaktan pişman mıyım? Asla. Gelişmem için bu acı lazımsa hiç tereddütsüz yine amenna derdim.

Acı çekmiş olmaktan pişman mıyım? Asla. Gelişmem için bu acı lazımsa hiç tereddütsüz yine amenna derdim.

Son sohbetimizde Derviş Dede acının hizmet ettiklerini anlatırken Levh-i Mahfuz'dan şu satırları örnek vermişti,

"Anlayabildiğin hiçbir şey sana acı vermez. Bilge, acı çekmez acının öğretmen olduğunu bildiği için. Acı, içinde sana yazılmış bir mektubun saklı olduğu bir şişedir. Farkındalığı yüksek insan acısının şişesini açar ve içindeki mektubu okur.

Acı, Yaradan'dan gelen bir ceza değildir. Acı, kişinin kendisini aşmasıdır. Acı, gelişmektir. Spor sonrası duyduğun kas ağrıları,

CamScanner ile tarandı

“Acı, Yaradan’dan gelen bir ceza değildir. Acı, kişinin kendisini aşmasıdır. Acı, gelişmektir. Spor sonrası duyduğun kas ağrıları, kaslarının geliştiğinin müjdecisidir.”

kaslarının geliştiğinin müjdecisidir. Her acıda anlama ve anlamlandırma sınırlarını zorlarsın. Şifresini çözdürene dek sana varlığını hissettiren acı, onun nedenini anladığın anda kesilir. Acı, öğretmendir ve senin mektubu okumanla birlikte onun dersi bitmiştir.”

Derviş Dede ilk okuduğunda bütün taşlar yerine oturmamıştı ancak üstüne ek okumalar yapıp ruhta demlenince şimdi çok anlamlı geliyordu her bir cümlesi. Elbette, her şeyin her insan için doğru bir vakti vardı, Afrikalılar’ın deyimiyle, “Hakuna Matata.”

Üstüme yürüyüş kıyafetlerimi geçirip suyumu da yanıma almayı ihmal etmedim. Doğa ile randevum ve ona gecikmiş teşekkürlerim vardı. Spor ayakkabılarımı giyip kendimi açık havanın o şifa dolu kollarına bıraktım. Her gün yanından geçip gittiğim güzellikler, dikkatli bakınca nasıl da zarafetle arzıendam ediyorlardı. Evimizin hemen üst yolunda küçük bir akarsu olduğunu dahi unutuvermişim. Hiç acele etmedim, kenarına oturdum ve gözlerimi kapatıp yalnızca suyun o eşsiz, huzur dolu şırıltısını dinledim.

Çok eski yıllarda, Avrupa’da akıl hastalarının, “İçlerinde şeytan var,” denilerek yakıldığı bir dönemde Osmanlı’da akıl hastalıkları su ve müzik sesi ile tedavi edilirmiş. Yaradan’ın doğa yolu ile verdiği bütün şifalar gibi her birimiz suyun şifa gücünü de unuttuk, ihmal ettik ya da görmezden geldik. Aklıma gelen ve

CamScanner ile tarandı

> Her gün yanından geçip gittiğim güzellikler, dikkatli bakınca nasıl da zarafetle arzıendam ediyorlardı.

öğrendiğim bütün duaları okuyup suya fısıldadım, gittiği her yere dileklerimi de götürsün ve dualarımı tüm dünyaya duyursun istedim. Dua okunan bir yerde su bulundurup sonra onu içmiyor muyduk? Dua okunan su artık dualarımızı duyarak şifalı oluyordu demek ki.

Şimdi ahde vefa zamanıydı. Artık evrenin güzelliklerine tefekkür, Yaradan'a da teşekkür vaktiydi. Bütün yürüyüş boyunca gördüğüm her çiçeğe eğildim ve bildiğim en güzel iltifatları ettim. Ellerime konan uğur böceklerini sevdim. Kuşların namelerine kulak verdim ve dalda durmuş şakıyan bülbülü hayranlıkla dinledim. Hepsi âdeta birer yaradılış mucizesiydi. Her biri bir gün kaybolacak olsa onların yerine yenisini Mevla'dan başka kim koyabilirdi? Daha dün Mülk Suresi'ni okumuş ve ruhumda bıraktığı lezzete doyamamıştım.

"Yedi kat göğü birbiriyle uyum içinde tabaka tabaka yaratan O'dur. Rahmanın yaratmasında hiçbir düzensizlik göremezsin, haydi, çevir gözünü de bak. Bir kusur, bir çatlak görebilecek misin? Sonra gözünü tekrar tekrar çevir de bak. Göz, aradığı kusuru bulamamanın ezikliği ve bitkinliği içinde sana geri dönecektir." (Mülk/3-4)

Okuduğumdan bu yana düşünüyorum. Ya bir gün güneş doğmayı unutsa ya da dünya ekseninden bir milim kaysa bu aksaklıkları kim düzeltebilir? Hiçbirimiz. Aslında ne kadar hiçiz ve bir o kadar da aciziz. Ben bunları düşünürken kendimi Derviş Dede'nin kapısında buluverdim. Bu kez güllerin

CamScanner ile tarandı

diplerini havalandırıyordu ve galiba onlarla keyifli bir sohbete dalmıştı. Yanına kadar geldiğimi fark etmedi bile.

"Dede günaydın, benden artık bıkmadıysan gelebilir miyim?

"Estağfurullah Zeynep, gel tabii kızım, benim de işim bitiyordu, hava ısınmadan halletmek istedim."

Ağır ağır doğruldu ve hemen bahçedeki hortumdan ellerini yıkayıp yanıma oturdu.

"Ee, nasıl gidiyor bakalım önerdiğim okumalar?"

"Çok iyi gidiyor Derviş Dede. Özellikle 'Baraka' filmi tek kelimeyle müthişti.

Yalnızca bazen dua ederken içimde yeşeriveren vesveselere engel olamıyorum henüz. Mütemadiyen konuşan pesimist bir ses var sanki içimde."

"Peki, ne diyor o ses?"

"Sen bunca şey diliyorsun ya layık mısın sence, diyor bunca iyi kulu varken Allah. Bula bula senin duanı mı kabul edecek, diyor. Diyor da diyor, hiç susmuyor."

"Peki, sen sence Allah'ın rahmetinden mi şüphe duyuyorsun yoksa kendini mi layık bulmuyorsun?"

"Sanıyorum kendimi layık bulmuyorum."

"Şeyh Galip der ki bu konuda, 'Ey insan değerini iyi bil; zira sen bu âlemin özü ve kâinatın göz bebeğisin,

Hoşca bak zâtına kim, zübde-i âlemsin sen

Merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen.'

Öte yandan dua ettiğimizde sevgili kızım, eğer yüreğimizde duamızla ilgili zerre-i miskal kadar şüphe varsa duamızın kabulünü kendi ellerimizle geciktiriyor olabiliriz. Misal kilolarca sütün bozulması için içine bir damla yoğurt düşmesi yeterlidir

CamScanner ile tarandı

değil mi? O vakit süt kendi formatından çıkar, bozulur ve başka bir formata evrilir. Dualarımız da tıpkı böyledir, halis niyetimizin bozulması için bir küçük vesvese sineği yeterlidir bazen."

"Peki, elimde değilse nasıl kontrol edebilirim?"

"Şimdi kızım, denizin üstüne yattığında denizin seni kaldırma gücü olduğunu bilirsin değil mi? Aklına ya deniz beni kaldırmazsa ya batarsam diye şüpheler gelir mi?"

"Eğer yeterince yüzme bilmiyorsam evet, gelebilir."

"İşte ben de tam onu diyorum. Hakkıyla teslimiyeti ne vakit öğrenirsen ancak kendini o zaman hiç tereddütsüz Yaradan'a bırakabileceksin. Bir kovan var gibi düşün. Okuduğun, uygulamaya çalıştığın her şey o kovaya su dolduruyor. Henüz başaramıyor olman kovanın dolmamasından kaynaklıdır. Ancak sen elinden geleni yaptıkça o kova elbet bir gün dolacaktır ve sen işte o vakit hiç zorlanmadan elinde sıkı sıkı tuttuğun kontrol iplerini gevşeteceksin. Yalnızca bir kez alsan o lezzeti, bir daha asla sırtına fazla yük yüklemeyeceksin. O gün gelinceye dek hiçbir emek parçasının bu yolda zayi olmayacağı bilinciyle, teslimiyet kovasına su taşımaya devam etmelisin.

> **Kilolarca sütün bozulması için bir damla yoğurt yeterliyse duaların niyetinin bozulması için de bir parça vesvese yeterlidir.**

Unutma ki seni yaratan her meselede illaki senin hayrını gözetir. Yoluna kimi ve neyi çıkarıyorsa bil ki mutlaka senin gelişimine faydası olacak tecrübelere hizmet edecektir. Bunu eğer hakkıyla gönlüne anlatabilirsen başına gelen her durumda, ayağına takılan her dikende, 'Elbette, benim görmediğim bir hikmet vardır,' düsturuna sığınmaya başlarsın."

CamScanner ile tarandı

Derviş Dede öyle güzel konuşuyordu ki, sarf ettiği her bir cümle ruhuma huşu tohumları serpiyordu. Ben ki dua etmeyi çoktandır unutmuştum. Sanki birkaç şey birden istesem olmayacak gibi hissedip duadan kaçındıkça istemeyi unutmuştum. Ne kadar az şey dilersem gerçekleşme ihtimali o kadar yüksek olur diye düşündüğümü daha yeni yeni fark ediyordum. İşte bunlar hep bilinçaltımızdaki kıtlık bilinci ve değersizlik duygusu ile doğru dua etmeyi bilememekten kaynaklanıyordu.

Kuvvetle muhtemel çoğumuz Yaradan'ı hakkıyla tanımıyorduk. Bundan evvel hiç kimse bana O'nu Derviş Dede gibi anlatmamıştı. Burada Pirmusa'da yazları gittiğimiz Kuran Kursu'nun hocası sırat köprüsünden bahsetmişti bize, sonra kaynayan cehennem ateşinden... Bu bilgiler yanımızda konuşan yetişkinlerin hayal gücüyle de buluşunca dudaklarımızdan uçuklar çıkaracak senaryolara dönüşmüştü.

İnsan yaradılışı gereği korktuğundan kaçıp sevdiğine yaklaşan bir mizaca sahiptir. Hâl böyleyken çocukken bizi korku kültürüne maruz bırakanlar, esefle belirtmeliyim ki yaratıcımızdan uzaklaştırdılar. Oysaki bilseydik O'nun o sonsuz hazinesini ve rahmetini. Anlayabilseydik bin anne şefkatinde üzerimize titrediğini. Adını dilimizden hiç düşürmezdik şüphesiz.

"Zeynep kızım, gözlerinde karların üzerine doğan güneş parıltıları görüyorum. Karlar eridikçe altından filizlenen bahar tomurcuklarını göreceksin. Aynı şevkle şavkı vurdukça ruhuna, çağıldayan ırmaklara dönüşecek bu yolculuğun sendeki hevesi. Bulduğun, fark ettiğin idrakine vardığın ne varsa sevdiklerine anlatmakla mükellefsin kızım. Bilginin de zekâtı vardır, unutma."

"Derviş Dede sana hiç kimsenin bilmediği ve mümkünse hiç de bilmeyeceği bir şey itiraf edebilir miyim?"

"Elbette kızım, eğer istiyorsan."

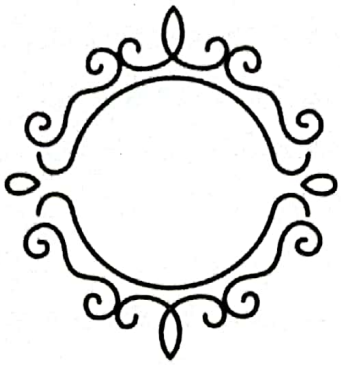
CamScanner ile tarandı

"Ben kendime yaptığım bu yolcuğumu günbegün kayıt altına aldım... Üçüncü bir kahramanın ağzından bazı bilgileri değiştirerek her şeyi anlattım. Başlarda bunu yalnızca terapi niyetiyle yapıyordum ancak yazdıklarım ilginç bir şekilde bir romana dönüştü. Şimdi sen böyle söyleyince onu yayınlatabileceğim geldi aklıma. Ancak bir mahlasla mümkün olabilir bu. Bitirmek üzereyim, acaba getirsem sen de okur musun? Eğer, 'Buna değer,' dersen hiçbir beklentim olmaksızın bu kitabı bir yayınevine yollayabilirim. İnsanlar okuyup farkına varsalar, huzura muhtaç kalplerinde bir kıvılcım yakabilsem, benim için yeterli."

İnsan yaradılışı gereği korktuğundan kaçıp sevdiğine yaklaşan bir mizaca sahiptir. Hâl böyleyken çocukken bizi korku kültürüne maruz bırakanlar, esefle belirtmeliyim ki yaratıcımızdan uzaklaştırdılar.

"Hayatım boyunca daha güzel bir niyet duymamış olabilirim, Zeynep kızım. Ne zaman istersen bütün destek için ben buradayım."

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Mayıs 2007

"Mademki kafanda yıldızlı bir gece var,

Benden izin sana sev sevebildiğin kadar."

Nazım Hikmet

Sabah odamdaki masama bırakılmış bir zarf bulduğumda istemsizce gülümsedim. Muhtemelen Ömer yine bir sürpriz yapmış, içine ya kısa bir mektup yazmış ya da çok sevdiğim bir sanatçının konserine bilet almıştı, artık şaşırmıyordum. Zarfı elime alınca bunun bir uçak bileti olduğunu gördüm. Antalya'ya bir biletti bu. İçinde de kısacık bir not vardı,

"Zencefil Kafe'de bekliyorum seni." Ö.

Hemen çıkarsam uçağa ancak yetişirdim.

"Zeynep Hanım, taksiniz geldi, sizi havaalanına götürecek."

Tabii ya Gözde yine her şeyi organize etmişti. İlişkimizi biliyor olmasına rağmen, bir gün olsun belli etmemişti. Kalite kesinlikle tesadüf değildi ve Gözde bu sıfatı oldukça iyi taşıyordu üzerinde.

CamScanner ile tarandı

"Gözde, çok teşekkür ederim her şey için. Bütün hepsi benim için çok kıymetliydi." Ona sarılmamak için zor tuttum kendimi. Duygularını dokunarak gösteren insanlardandım. Yalnızca sözler beni doyurmazdı.

Bazen ne bileyim dünyada bir avuç kalmışız gibi hissediyorum. Hemcinsinin yalnızca acısıyla dertlenmeyip mutluluğunu da yürekten paylaşabilenler kulübü olarak.

"Rica ederim her zaman," deyip göz kırptı.

Bazen ne bileyim dünyada bir avuç kalmışız gibi hissediyorum. Hemcinsinin yalnızca acısıyla dertlenmeyip mutluluğunu da yürekten paylaşabilenler kulübü olarak. Konu eleştirmek olunca mendili alıp halay başı çekenler takdir etmeye gelince çil yavrusu gibi dağılıyorlardı, esameleri okunmuyordu. Bir insanın mutsuzlukla beslenebilmesi için oldukça mutsuz olması gerekiyordu. Acırdım böyle insanlara. Hiç kimsenin mutluluğuna ağız dolusu gülemedikleri gibi kendi mutluluklarını da gerektiği gibi sahiplenemezlerdi. Yine de Gözde ve Aylin gibi istisnalar hep mutlu etmiştir beni. Bu düşüncelerden sıyrılıp hızla biletimi çantama koyup kapımı kapattım ve holdingin önünde beni bekleyen taksiye atladım.

Bu geçen üç ayda öyle güzel günler paylaşmıştık ki Ömer'in annesi Miyesser Hanım'ın beni öğrenmesi ve odama kadar gelip bizzat ima ettikleri dışında, aşamayacağımız problemler yaşamamıştık. Ufak tefek tartışmalar, kadınsal tripler ve ardından gelen tatlı barışmalar... Uçağa binmeden önce Ömer'i arayıp şansımı denedim lakin telefonu açmadı, onun yerine kısa bir mesaj gönderdi, "Şansını zorlama, bir saat sonra görüşürüz, özledim."

CamScanner ile tarandı

> Hiç şüphe yoktu ki ilk görüşte aşktı ilkbahar.

Neler çeviriyordu yine acaba? İkimiz de aynı anda kaybolup duruyorduk. Hadi Gözde neyse de tüm çalışanlar bence artık işkilleniyordu. Belki de hepsi biliyordu. Sürekli işten kaytarıyor gibi gözükmekten hoşlanmıyordum. Böyle keyfi durumlara pek de meyyal olduğum söylenemez. Deyim yerindeyse ağzımın tadı dahi kaçıyor esasen. Ömer'le bu konuyu da artık konuşmanın vakti gelmiş demek.

Uçak yolculuğu boyunca da bu konu kafamda dönüp durdu. Eğer yalnızca bir kahvaltı içinse bu hodbinlik, bugün sıkı bir tartışma bizi bekliyordu. Hem hafta sonları ne için vardı? Ne diye beni böyle zor durumda bırakıyordu ki? Uçaktan iner inmez memleketimdeki bahar kafamdaki bütün sevimsiz meseleleri unutturdu. O nasıl harikulade bir manzara, fevkalade bir koku ve muhteşem renkler... Hiç şüphe yoktu ki ilk görüşte aşktı ilkbahar. Hele kafenin girişindeki erguvanlar... Sanki yanlarından geçerken başlarını hafifçe eğip ebruliye çalan mor bir selamlamaya durdular. Çok ilginç bir şekilde kafe bomboştu. Kapılara bağlanan kurdeleler uçuşuyor, balonlar çocuk neşesinde bir şölen görüntüsü veriyordu. Bir kutlama vardı demek. Ben içeri adımımı atar atmaz "Nazende" şarkısı çalmaya başladı ve Ömer nihayet gülerek yanıma geldi.

"Ömer ne oluyor, neden geldik buraya?"

"Acele etme, birazdan anlarsın."

Ellerini uzattı ve diğer kolunu belime dolabı. Onunla dans etmeyi özlemişim. Şarkı bitinceye kadar soru sormama izin vermedi. Bugün nedense farklı bakıyordu gözlerime, daha derin, daha huzurlu ve daha dingin. Tam şarkı bitmek üzereyken kulağıma eğildi,

CamScanner ile tarandı

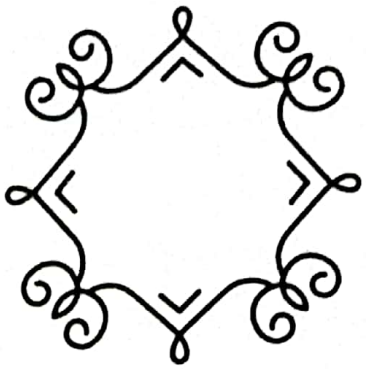
"Seni düşünürken
Bir çakıl taşı ısınır içimde
Bir kuş gelir yüreğimin ucuna konar
Bir gelincik açılır ansızın
Bir gelincik sinsi sinsi kanar."
Bedri Rahmi Eyüboğlu

On mayıstı bugün ve tabii ki benim doğum günümdü. Ömer hatırlamama bile fırsat vermemişti... Ve o tok sesi ile öyle güzel şiir okurdu ki ayaklarınız yerden kesilirdi, yine öyle oldu. "İyi ki doğdun nazende sevdiğim, seni seviyorum," dedi.

Sonra ellerimi tuttu ve nasıl olduğunu anlayamadığım bir ivedilikle parmağıma bir yüzük geçirip kulağıma şöyle fısıldadı,

"Sana bir ömür şiir okusam, beni dinler misin?"

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Temmuz 2019

"Aşk her şeyi senin için var ettim diyen Rabb'e,

her şeyi senin için terk ettim diyebilmektir."

Şems-i Tebrizi

Evimin orta yerine düşen o yıldırımın ardından bilseydim dilhun yüreğime böyle bir teselli gelecek, zemheri kışı yaşıyorum zannederken hayatımda masmavi bir bahar yeşerecek, gözyaşlarıma hiç yazık eder miydim?

Son bir haftadır yaşadıklarıma inanmakta güçlük çekiyorum. Ömer'le ilişkim öyle bir hâl aldı ki tam anlamıyla iki çocuklu hâlimizle aşkı yeniden deneyimliyor gibiyiz. Bir yandan beşerî diğer yandan ilahi aşk takatimi kesiyor. Alimler beşerî aşk için ilahi aşkın talimi diye anlatırmış. Bilmem ki öyle midir ama emin olduğum bir şey var ki yaşadığım hiçbir şeyi sebepsiz yaşamadım ve hiçbir damla gözyaşımı boşuna akıtmadım. O gözyaşları ki her biri teslimiyet kovamı doldurmamda en çok paya sahip oldular.

Derviş Dede'nin evinin yolunu aşındırdığım bu bir hafta boyunca birçok konuda bilgisine başvurmak zorunda kaldım. Ömer'le

CamScanner ile tarandı

> **Yaşadığım hiçbir şeyi sebepsiz yaşamadım ve hiçbir damla gözyaşımı boşuna akıtmadım. O gözyaşları ki her biri teslimiyet kovamı doldurmamda en çok paya sahip oldular.**

yaşananları, yazdığım romandan öğrendiği için bir miktar hicap duysam da "Anlatmasan da nasılsa her şeyi hâl dilinde bilmiyor muydu?" diye kendimi teselli ettim.

Bir de mucizelere inanmazdım. Çoktan evrenimizi terk ettiklerini düşünür, kapısını çaldığını iddia edenlere de bıyık altından güler geçerdim. Ve bir gün, o mucize kapımı çalıp beni utandırdı. Hatırı sayılır bir yayınevi romanımı, "Dilhuş," mahlası ile yayınlamayı kabul etti ve bir hafta içinde raflardaki yerini alacak. Derviş Dede dışında hiç kimse onu benim yazdığımı bilmeyecek.

Yanına son gittiğimde ona, "Bazen dualarımız neden kabul olmaz?" diye sormuştum ve öyle çarpıcı bir örnekle açıkladı ki hâlâ bu benim daha evvel aklıma nasıl gelmedi, diye hayıflanıyorum şimdi. Dedi ki o gün cevaben,

"Hepimiz annesine istediği şeyi aldırmak için markette yerlere yatan, haykıran çocuklar gibiyiz bazen. İstediğimiz şeyin zararlı olduğunu kendimiz idrak edemiyoruz. Annemiz de 'Bu senin için sağlıklı değil,' deyip ya hiç almıyor ya da 'Bunun için biraz büyümelisin,' diye erteliyor. Veyahut da 'Bunu alamayız ama senin için bu daha iyi, bunu alabiliriz,' diye daha güzelini teklif ediyor. Teşbihte hata olmasın Zeynep kızım, ancak aynı mantıkla Yaradan ettiğimiz dualara üç şekilde cevap verir. Birincisi ettiğimiz dua bizim için hayırlı olmadığı için istediğimizi bize vermez. İkincisi bizim için istediğimiz şeyin zamanı gelmemiştir,

CamScanner ile tarandı

erteler. Üçüncüsü de istediğimiz şeyden daha hayırlısını nasip eder. Zaten ayette, 'Bana dua edin, size cevap vereyim (Mü'min 40/60)' buyurmuştur. Dikkatini çekerim, kabul edeyim değil cevap vereyim. Eğer gönül gözümüzü açık tutarsak dualarımıza muhakkak bir yanıt verdiğini gözlemleriz."

Evleri çocukların huzur limanlarıydı, uzakta kaldıkları vakit arttıkça, bir parça kaygılanıp hasret çekerler ve nihayetinde mutlaka evlerini isterlerdi.

Bu örneği tam da benim için verdiğini düşünmeden edemedim. Ben bir anneydim ve durumu bu şekilde anlatmış olması bende konu hakkındaki bütün boşlukları doldurmaya yetmişti. Muhtemelen karşısındaki diyelim ki Ömer olsaydı verdiği örnek de ona göre değişecekti. Derviş Dede işte böyle harikulade bir hatipti.

"Anne, ben babamı özledim, eve ne zaman gideceğiz?"

Bahçeden kahvaltı için yeşillik topladığım anda yanıma koşup gelen Yusuf'tu bu. Burada çok keyifli vakit geçirmesine rağmen hâliyle evini özlüyordu. Evleri çocukların huzur limanlarıydı, uzakta kaldıkları vakit arttıkça, bir parça kaygılanıp hasret çekerler ve nihayetinde mutlaka evlerini isterlerdi.

Onlara yeni bir eve taşınacağımızı anlatamamıştım. Yarın o evlerden birini seçeceğimden ve paketlenmiş eşyalarımızın yeni evimize yerleştirileceğinden de hiç bahsetmemiştim. Ömer geldiğinde birlikte söyleyecektik. Miyesser Hanım'la karşılaşma ihtimali karnıma kör bıçaklar saplasa da bunu daha fazla erteleyemezdim. Taşınma işi artık olup bitecekti.

CamScanner ile tarandı

"Çok az kaldı oğlum, yarın birkaç iş için İstanbul'a gideceğim sonra da baban bizi almaya gelecek."

"Ben de geleceğim, beni de götür. Dinozorumu özledim hem."

"Söz veriyorum gelirken onu da getireceğim, neydi adı?"

"Tiyeks"

"Tamam, Tireks de seni özlemiş olmalı. Başka istediğin bir şey var mı odandan, evimizden?"

"Babamı da özledim, onu da getiy."

"O da işerini bitirince bize katılacak, yapılacak çok az şey kaldı. Şimdi elinle beş yapmanı istiyorum parmağınla. Harikasın, işte bu kadar gün sonra baban bizi almaya gelecek ve sonra hep birlikte evimize gideceğiz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Ardından, "Her şey yolunda sarılması," yaptık ve bahçede oradan oraya hoplayan kedinin peşinden çığlık çığlığa koşuşturmaya başladı.

> **Keşke bir yolu olsa da önce bebek kokularını sonra da bu eşsiz anlarını kavanozlara koyup istediğimiz kadar uzun saklayabilsek.**

Güneş, anneannesiyle bostandan sebze meyve toplamaya bayılıyordu. Eline bir de hasır sepet verdik mi kendisini Heidi zannedip zannetmediğini merak ediyorum. Hayal gücü yüksek bir çocuk Güneş, kitap okumayı sevdiği kadar yazmayı da seviyor. Her gün "Meraklı" adını koyduğu günlüğüne yaşadığı maceraları yazmak onun için büyük keyif. Yusuf'unsa aksine kitaplara hiç ilgisi yok. Hatırlıyorum da Güneş'in onun yaşındayken sevdiği kitapları bazen üç kez üst üste okuttuğu olurdu bize. Henüz

CamScanner ile tarandı

konuşmak için erken ancak demek ki her ne kadar doğru rol model olsak da mizacın gücü yabana atılamaz.

Onları izlerken coşkulu bir gülümseme oturuyor yüzüme. Ömer'i arayıp yarını planlamalıyız, diyorum ancak şu içinde olduğumuz anı dondurmak istiyorum. Sanıyorum ki onları ne kadar uzun izlersem anılarım o kadar canlı kalacak. Keşke bir yolu olsa da önce bebek kokularını sonra da bu eşsiz anlarını kavanozlara koyup istediğimiz kadar uzun saklayabilsek. Hiçbirini zaten unutmam sanırdım, ta ki Güneş'in bebeklik videolarında unuttuğumun bile farkında olmadığım birçok ayrıntıyı görünceye dek.

Yüzümde mütebessim bir ifade ile Ömer'i aradım. İlginç bir şekilde gün ortasında telefonu kapalıydı. Normalde yaptığı iş değildi. Belki şarjı bitmiştir diyerek aralıklarla aramama rağmen sürekli aynı metalik ses aradığım kişiye şu anda ulaşamadığımı söylüyordu. İyiden iyiye telaşlanmaya başladım ve holdingi aradım. Ömer'in asistanı, gün boyu holdinge uğramadığını söyleyince içime ne olduğunu anlamlandıramadığım bir korku düştü.

Ömer'in ailesinden herhangi birini de arayamıyordum. Çünkü geldim geleli onlar da pek sıcak bir ilişki içinde olduğumuz söylenemez. Daha doğrusu meseleyi onlarla konuşmak istemiyordum ve iletişimi kısıtlı tutuyordum. Şimdi de aramam gerekmesine rağmen arayamıyordum işte. Derken Güneş'in çığlıklarıyla irkildim,

"Babacığım!"

Bahçede sebzeleri toplayan anneme ve kamelyada kahvaltı bekleyen babama aldırmadan koşup Ömer'e sarıldım. Çocuklar da bize eşlik etti ve bir top sevgi yumağı olduk. Oldukça şaşırmış olacak ki temkinli bir şekilde kısaca sarılıp kollarını çözdü ve

CamScanner ile tarandı

babamın yanına gidip elini öptü. Geleneksel bir ailede yetiştiği için hâlâ anne ve babamın yanında sevgi gösterilerinden bir miktar çekinirdi. Öte yandan neden böyle coşkulu davrandığımı merak da ediyor olmalıydı.

"Telefonun kapalıydı, merak ettim," diyerek merakını gidermek istedim.

Şimdi sözlere gerek duymadan sorma sırası bendeydi.

"Fuat Baba, izninizle Zeynep'i almaya geldim. Bugün biliyorsunuz bizim için önemli bir gün. Akşam da dilerseniz hep birlikte dışarı çıkarız."

"Elbette oğlum, siz keyfinize bakın. Ben torunları fena hâlde özlemişim zaten yayladan dün döndüm. Biz de onlarla özlem gideririz."

Babamla Ömer'in arası daima iyi olmuştu. Ömer, babası ile kuramadığı baba oğul ilişkisini babamda telafi ediyor gibiydi. Onun yanından uzaklaşıp eve doğru yürürken ancak durumu bana açıkladı,

"Hadi hazırlan seni kaçıyorum, bugünü unutmuş olamazsın."

Unutmamıştım ancak gelmesini de beklemiyordum. Nasılsa yarın ben İstanbul'a yanına gidecektim ve o zaman da kutlayabilirdik evlilik yıl dönümümüzü.

"Elbette unutmadım. On dakikaya geliyorum bekle," diyerek onları bahçede bırakıp hasret gidermelerine olanak tanıdım.

Üzerime kloş, somon rengi elbisemi ve altına da krem rengi sandaletlerimi geçirdim. Vakit henüz sabah olduğuna göre nereye gittiğimizi az çok tahmin edebiliyordum. Bu nedenle oraya uygun giyindim ve çok hafif makyajla da yüzüme bir miktar renk verdim. Bahçeye çıktığımda, Yusuf babasını kadim

CamScanner ile tarandı

dostu Pati ile tanıştırıyordu. Babası da aşısız bir kediye böyle mıncıklamasına nasıl müsaade ettiğime şaşırmış bir tavırla,

"Annen mi izin verdi, aşısız olduğunu biliyor muydu?" diye olanlara bir türlü inanamıyordu. Oysaki hayatımda son zamanlarda ne çok doğru yer değiştirdi. Konuşacak ne çok şey birikti. Yasaklasam bazen benden saklama pahasına gizli gizli dokunacağına, benim kontrolümde dikkatlice sevmesi daha sağlıklı olanıydı. Hem veterinerden de aşı için randevu almıştık.

> **Bir şehrin içinde yaşayanlar fark etmezler şehirlerin yavaş yavaş öldüğünü.**

Yola çıktığımızda içimde garip bir heyecan vardı. Pirmusa yolundan uzaklaştığımızda artık emin olmuştum ki beni Zencefil Kafe'ye götürüyordu, her şeyin başladığı yere. Fonda birbirinden güzel şarkılar hazırlamıştı. Zeki Müren'den "Muhtacım," çalıyordu ve beni aynı anda anılarda yolculuğa çıkarıyordu. Naftalin kokulu anıların her biri zihnime hücum ediyor ve beni duygu seline sürüklüyordu.

Ömer'de bir dinginlik hasıl olmuş gibiydi. Yolun uygun olduğu zamanlarda elimi tutup öpüyor, sanki yıllardır görmemiş gibi bir hasretle gözlerini gözlerime çiviliyordu. İsmi dahil her şeyi değişmiş olan Zencefil Kafe'ye vardığımızda, yıllar evvel bana evlenme teklifi ettiği gün geldi aklıma. Şimdi her şey o kadar başkaydı ki... O zamanlar etrafında ağaçlardan başka hiçbir şey bulunmayan kafenin sağına soluna komşu kafeler, restoranlar yapılmış, canım yeşil ağaçlar beton binalara kurban verilmişti. Bizim için bu yerin ayrı bir hatırası olmasa asla buraya gelmeyi tercih etmezdim. Doğanın bu yavaş ancak sancılı

CamScanner ile tarandı

ölümünü izlemek bana oldum olası derin bir keder verir.

Bir şehrin içinde yaşayanlar fark etmezler şehirlerin yavaş yavaş öldüğünü. Her gün aynı manzaraya maruz kaldıkları için sistematik olarak duyarsızlaşmışlardır. Lakin şehre dışarıdan gelen biri kolaylıkla fark eder şehrin solan benzini, bükülen belini ve güçlükle aldığı hırıltılı nefesini.

Lakin şehre dışarıdan gelen biri kolaylıkla fark eder şehrin solan benzini, bükülen belini ve güçlükle aldığı hırıltılı nefesini.

"Ömer, eğer incinmezsen başka yere gitsek? Ben buraların cazibe merkezine dönüştürülmesine hâlâ alışamadım. Şerif Kaptan müsaitse denize açılalım mı, ne dersin?"

"Olur tabii ama ben fena hâlde açım, sen kahvaltı yapabilmiş miydin?"

"Ben de yapmamıştım henüz. O hâlde, hızlıca kahvaltımızı yapıp kalkalım rica ederim. Buraları böyle görmeyi içim elvermiyor. Ne hâle gelmiş böyle, erguvanları bile kesmişler."

Denize daha yakın bir yere rezerve edilmiş masamıza oturup, aceleyle gözlemelerimizi bitirip, kendimizi Akdeniz'in mavi kucağına bıraktık. Tamı tamına 12 yıl geçmiş o tuhaf düğünümüzün üstünden. Ömer durup durup,

"Bir düzine yıl, ne de çabuk geçmiş," diyordu.

Ben nedense her yıl dönümümüzde geçen yıllardan ziyade düğünümüzü hatırlarım ve ruhumun kıvrımlarında kesif bir acı duyarım. Hiç olmazsa düğün öncesinde yaşanan tatsız kısımlarını unutabilsem keşke.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Temmuz 2007

"Oysa herkes öldürür sevdiğini,

Kimi bir bakışı ile yapar bunu,

Kimi dalkavukça sözler ile..."

Oscar Wilde

Elimden gelse takvimlerden silmek istediğim bir tarih 07/07/2007. Hâlbuki düğüne bu tarihi ayarlayabilmek için ne çok uğraşmıştık. Bir hafta sonra düğünüm vardı ancak müstakbel kocamla ayrılmanın eşiğine gelmiştik. İnanılacak gibi değil. Bu yangının fitilini ateşleyen ilk gelişme eşyalarımızın birlikte tuttuğumuz evimize değil de Miyesser Hanım'ım emriyle kendi evinin dibindeki daireye yerleştirilmesi ile başlamıştı. Yıllardır bizim için boş tutulmuş, bize sorulmuş mu? Sorulmuşsa da cevap dikkate alınmamıştı.

Konu annesi olunca Ömer'in üzerine saflık derecesinde bir iyi niyet geliyordu. "Yanlış anlaşılma olmuş, görevliler bu ev zannetmişler," diyor ve işin en tahammül edilemez kısmı şu ki buna kendisi de inanıyordu.

CamScanner ile tarandı

Nasıl bir yanlış anlama ise Miyesser Hanım'ın yardımcıları Guinnes'i kıskandıracak bir hızla bir günde koca evi yerleştirirken hâlâ fark edilmiyordu! Kına hazırlıkları için memlekette olmasak asla böyle bir emrivakiye boyun eğmezdim. Annemin, "Oğlandan zaten umudu kestik, bir kızım var onu da kınasız gelin etmem," resti olmasa ben böyle ritüellere hiç gerek görmezdim.

İstanbul'a döndüğümüzde parmak ısırtacak bir işçilikle evimiz oturmaya hazır hâle getirilmişti. Ömer, "Hayatım, zaten çok yorulduk, yaz geçsin, sonbaharda kendi evimize taşınırız," diye diretince ben de ısrarcı olamamıştım. İşin en komik yanı oradan birkaç ay sonra taşınabileceğimize tüm kalbimle inanmıştım.

Bu krizden yaklaşık on gün sonra, tam da düğüne bir hafta kalmışken ve Ömer artık son toplantılarına giriyorken birlikte iş yaptığı bir firmanın ceosu nasıl olduysa eski sevgilisi Gamze çıkıverdi. Kadını yıllardır yurt dışında, diye biliyorduk. Ömer onu karşısında görünce öyle bir nutku tutuldu ki o manzarayı ömrüm boyunca unutabileceğimi zannetmiyorum. Sonra bir öfkeyle, "Biz insanları yarı yolda bırakanlarla iş yapmıyoruz hanımefendi," dedikten sonra holdingden çıkmış ve saatlerce ondan haber alamamıştım.

Bundan öteye yol yoktu benim için. Bundan ötesi çıkmaz sokaktı. Danışman yanım, "Bu ilk yüzleşme anının öfkesiydi, duygulardan sebep değildi," dese de kadın yanımın kalbine âdeta kızgın şişler saplanıyordu ve bu benim kaldırabileceğimin çok üstünde bir acıydı.

O gün yatmadan evvel telefonunu açtı ve bana özür dileyen mesajlar attı. Ben cevap yazmadıkça da birbiri ardına aramaya başladı. Elbette, o gün eve de gitmedim. Çünkü dört duvar

CamScanner ile tarandı

arasına sığacak gibi değildim. Sonra gece yarısı demeyip Aylin'i aramaya başlamış. O da telaşla beni aradı. Hâliyle neler olduğunu merak etmiş. Ben de ona her şeyin bittiğini, böyle bir şüphenin üzerine bir yuva kuramayacağımızı anlattım.

"Acele karar veriyorsun," dedi Aylin, "Doğru değerlendiremiyorsun."

Belki de bu karşılaşma ve yüzleşme çok daha önce yaşanmalıydı. Ancak Ömer daha evvelki bir konuşmamızda herhangi bir muhatap bulamadığını anlatmıştı.

Bana ulaşmadan vazgeçmeyeceğini anladığımda, "Sakinleşince konuşacağız ve hiç iyi şeyler olmayacak Ömer. Hiç tahmin edemeyeceğin bir yerdeyim, beni arama ve lütfen ortalığı ayağa kaldırmayı kes! Bana olanları açıklamak için çok geç kaldın," yazıp telefonumu tamamen kapattım. Aylin'in evini bildiği için Gözde'ye gelmiştim. Beni baştan beri hiç yanıltmayan bir dostluk gelişmişti aramızda.

"Zeynep, fevri davranma istersen. Tamam, düğünü ertele, haklı sebeplerin de var ama tamamen ilişkiyi bitirmek çok acımasızca değil mi? Bütün şirket Ömer Bey'in seni nasıl sevdiğini biliyor. Şimdi iyice çıldırmıştır seni bulamayınca."

"Bilmiyorum Gözde, bana hâlâ gece yarısına kadar telefonunu kapatıp benimle iletişime geçmemesi fazla geliyor, kaldıramıyorum. Dediğin gibi üstüne bir gün uyuyalım yarın ola hayrola."

"Benim cam fanuslarda büyüttüğüm o muhlis aşkın ayağı takılmış ve çakıl taşlı yolda dizi fena hâlde yaralanmıştı. Şimdi canı bunca yanıyorken, "Ağlama, yok bir şey," diyebilir miydim ona? Bir miktar sızlayacaktı çaresiz."

CamScanner ile tarandı

Gece âdeta üstüme göçen bir dağın altında uyudum. Kalktığımda her yanımın ağrıması da bundan mıydı acaba? Benim cam fanuslarda büyüttüğüm o muhlis aşkın ayağı takılmış ve çakıl taşlı yolda dizi fena hâlde yaralanmıştı. Şimdi canı bunca yanıyorken, "Ağlama, yok bir şey," diyebilir miydim ona? Bir miktar sızlayacaktı çaresiz.

Telefonumu açıp annemi aramaya niyetlendim. Bir de onları telaşlandırmak istemiyordum. Telefonu açtığımda Ömer yine hiç durmaksızın arıyordu. Üstüne bir gece de uyumuştum, bu konuşma bin parçaya ayıracaksa da kalbimin her bir odasını, kaçış yoktu, yapılacaktı. Telefonu istemeye istemeye açtım,

"Ömer, birazdan eve geçiyorum, orada konuşalım."

"Zeynep, sen beni öldürmek mi istiyorsun? Geceden beri bir dakika uyumadım. Neredesin, nasılsın, diye kendimi yedim, bitirdim. Gecelerin bu kadar uzun olduğunu bilmezdim."

"Tamam Ömer, geliyorum işte, birazdan görüşürüz."

Ayaklarımı sürüye sürüye bir taksiye atlayıp evin yolunu tuttum. Ömer çoktan gelmişti. Onu görür görmez yine dünün o sevimsiz sahneleri bir bir gözümün önüne dikildi. İstemsizce yüzümü buruşturdum. Eve girinceye dek söyleyebileceğim her şeyden ödü kopuyor gibi bir hisle ölüm sessizliğinde beni takip etti. Kapıyı kapatır kapatmaz söze başladım. Varlığı canımı acıtıyordu, varlığı yeni açılmış yaralarımı kanatıyordu. Bir an önce gitsin istedim.

"Ömer ben böyle devam edebileceğimi zannetmiyorum. Bu konunun senin için kapanmış ve içinde bitmiş olduğunu zannediyordum. Bir müddet kendimle kalmam gerekli ve sonra da ne yapacağımızı oturur, konuşuruz. Ama şimdi gitmeni istiyorum. Lütfen."

CamScanner ile tarandı

"Zeynep, sen ne dediğinin farkında mısın? Bizim beş gün sonra düğünümüz var."

"Artık yok. Aklımı şüphe ateşine vermişken o imzayı atabileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Ya ben bunları hak edecek ne yaptım? Yalnızca çok şaşırdım, onu karşımda görmeyi beklemiyordum. Dahası içimdekileri, öfkemi anlatacak fırsat vermemişti bana ve ilk gördüğümde de istemsizce dilimden döküldüler."

Giderken bana ait ne varsa yanında aldı götürdü. Benden geriye hiçbir şey kalmadı. Bir kadını cephaneyle değil işte böyle öldürebilirdiniz. Kalp atsa da insan ölebilir bazı anlarda. Ruh, bedenden çekilir ve geriye tatsız, tuzsuz neşesiz bir posa bırakır. Artık nefes almak zulüm gelir.

"Yalnızca bu kadarla kalsaydı belki halledebilirdik fakat saatlerce telefonunu kapatıp ortadan yok olman onu görmenin sende bazı şeyleri tetiklediğini gösteriyor Ömer. Ben çocuk değilim, dahası mesleğimi unutmuş gibisin."

"Beni terk mi ediyorsun Zeynep, ne demeye çalışıyorsun? Sana majör depresyon yaşadığımı söylemiştim. Bir an o zor günlerim geldi aklıma ve o anıların ağırlığıyla baş edemedim. Bitmemiş bir duygum yok."

"Ben de aynı şeyi savunuyorum zaten. İçinde yaşadığın her neyse onu ilk önce halletmeye ihtiyacın var. Bence sen de bu hâldeyken o imzayı atmamalısın."

Koltuğun dibine, yere oturdu ve kafasını elleri arasına aldı. Öyle bitkin gözüküyordu ki hakikaten bir dakika dahi uyumamış gibiydi. Bir an içimden ona karşı yoğun bir şefkat

CamScanner ile tarandı

dalgası geçti. Onun bütün yaralarını tam da o dakikada sarmak istedim. Biz kadınlar zaten hep böyle değil miydik? Acıdan ölürken bile hayat vermek birincil görevlerimiz arasındaydı. Sanki başkalarını yaşattıkça yaşıyorduk, başkalarını mutlu ettikçe mutlu oluyorduk ve başkalarını var ettikçe var oluyorduk. Sonra elimizde kendimize yetecek bir ben kalmıyor ve tükeniyorduk ama bunu dahi çoğumuz idrak edemiyorduk. Oysaki biz hepsine katlanabiliyorsak onlar da pekâlâ dayanabilirdi. Zira kimsenin yerine acı çekmemize ihtiyacı yoktu. Çünkü kimsenin adına büyünmüyordu.

"Ayrılıyor musun benden, hepsi bu kadar mı?"

"Ben öyle bir şey demedim, sadece ikimizin de zamana ihtiyacı var, dedim. Düğünü de iptal ettiğimizi sen duyurursan sevinirim."

"Zeynep, canı cehenneme düğünün. Umurumda mı zannediyorsun? Ben seni göremezsem buna nasıl katlanırım diye delireceğim."

"Ömer lütfen zorlaştırma, ben bugün İstanbul'dan ayrılıyorum. Bir süre buralarda olmasam daha kolay olacak. Şimdi, rica etsem beni yalnız bırakabilir misin? Ben de hiç kolay şeyler yaşamıyorum, emin olabilirsin."

"Tamam, istediğin gibi olsun."

Birden ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Sonra dönüp ani bir hareketle bana sımsıkı sarıldı ve çıktı gitti. Giderken bana ait ne varsa yanında aldı götürdü. Benden geriye hiçbir şey kalmadı. Bir kadını cephaneyle değil işte böyle öldürebilirdiniz. Kalp atsa da insan ölebilir bazı anlarda. Ruh, bedenden çekilir ve geriye tatsız, tuzsuz neşesiz bir posa bırakır. Artık nefes almak zulüm gelir.

CamScanner ile tarandı

Birinin beni ayağa kaldırması gerekiyordu ve etrafta kendimden başkasını göremiyordum.

Hayatın ibresi nasıl da böyle aniden değişebiliyordu. Normalde bekar evimde bugün son günümdü. Yarın Ömer'le birlikte Antalya'ya uçacak ve akşamında bizim için hazırlanan -Aylin'in başrolde yer aldığı- kına organizasyonuna katılacaktık. Uçuş uçuş gelinliğim ve papatyalardan tacım... İyi ki onları yeni evde bırakmıştık. Yoksa onların yüzüne nasıl bakardım, bilemiyorum. Bu evin her bir katresi bana Ömer'i hatırlatırken... Ah Ömer!

O çıkıp gidince koyu gri bulutlar gibi öyle çok ağladım ki, âdeta silecekler yetişemiyordu sağanağın şiddetine. Eve son defa şöyle bir baktıktan sonra gözyaşlarımı sildim. Birinin beni ayağa kaldırması gerekiyordu ve etrafta kendimden başkasını göremiyordum. Son bir gayretle el bavulumu da alıp çıktım ve kapıyı kilitleme gereği dahi duymadım. Apartmanın dış kapısının önünde, arabada beni bekliyordu. Hiç görmemiş gibi yapıp aksi yöne yürümeye başladımsa da arabasından indi,

"En azından nereye gideceksen bırakayım, lütfen," dedi.

Elimdeki çantayı yere attım ve sanırım kontrolümü kaybedip bağırmaya başladım,

"Ömer sen benden daha ne istiyorsun? Beni kırk bin parçaya böldün ve hâlâ varlığınla neden işkenceye devam ediyorsun. Git istiyorum ya anlamıyor musun? Git ki biraz soğuyayım. Git ki bir parça unutayım!"

Aynı anda onu sokak ortasında itiyor, âdeta tüm hıncımı alıyordum. Neyse ki o saatte sokakta bizden başka kimse gözükmüyordu.

CamScanner ile tarandı

"Gidemem Zeynep, anlamıyor musun? En son ev meselesinde böyle kendi başına kalmana izin verdiğimde, neredeyse ayrılıyorduk. Fark ettim ki sen, kendini dinledikçe bir yandan da dolduruyorsun. Seni, senin insafına bırakamam. Bize kıyamam."

Direnecek takatim kalmamıştı. Ömer bir şeyi kafaya koyduysa muhakkak yapardı. Ne kadar direnirsem direneyim vazgeçmeyecekti. Çaresiz arabasına doğru yöneldim. Ona tüm kızgınlığımı haykırınca ilginç bir şekilde ruhuma bir sükûnet de gelmişti.

"Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Bilmem, otobüsle Karadeniz'e doğru geçerim diye düşünmüştüm. Yeşil iyidir. Yeşil, şifa verir."

"Tamam, seni yeşile götürüyorum o vakit."

"Terminale bırakman yeterli, teşekkürler."

"Seni böyle tek başına bırakacağımı mı zannettin? Olmaz Zeynep. Gidip bir yerde tek başına kendini tüketmene asla izin vermem. Talihsiz bir olayı, talihsiz bir tarihte yaşadık diye her şeyden mi vazgeçeceğiz? Çok daha evvel gerçekleşmesi gereken yüzleşme oldu, bitti ve geçti. Sen böyle yakalandığımız ilk sağanakta elimi bırakacak mısın? Sana hiç yakıştıramadım."

Aslında söyledikleri çok mantıklıydı. Belki de tek ihtiyacım olan anlaşılmak ve ikna edilmekti. İtiraf etmek gerekirse Ömer'in ilişkimizi böyle sahiplenmesinden ve üzerime titremesinden oldukça etkilenmiştim fakat duygularımı vakur duruşumun ardına gizlemeye çalışarak,

"Ben aşağı ininceye kadar ne olmuş olabilir de fikrini değiştirdin? En son yukarıda vedalaşmıştık, diye hatırlıyorum," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Nerede olduğunu bilmediğim bir gece daha geçiremeyeceğimi fark ettim. Belki de bana kızmakta haklısın. Şüphe duyduğuna göre hayatımdaki, ruhumdaki ve benliğimdeki yerini sana tam anlatamamışım. Daha evvel içten içe bilsem de dün gece idrak ettiğim hisleri, sana da anlatmama izin ver."

"Ömer, ben..."

"Zeynep, lütfen, sadece senden iki gün istiyorum. Eğer hâlâ bu duyguda olursan ne kadar istersen o kadar bekleriz düğün için."

Bunları konuşurken zaten Bolu istikametine dönmüştük. Belki de herkes aynı şeyi söylediğine göre yanlış değerlendiriyor da olabilirdim. Her ne kadar kendime itiraf etmeye çekinsem de onu benden çok sevdiği ve asla yerine koyamayacağı ihtimaliydi, beni böyle perişan eden. Böyle durumlarda, duyguyu biraz soğumaya bırakmak ve uzaktan üçüncü bir kişi gibi bakmak en doğru yaklaşımdı. Ömer'e kulak verecek, iki gün bekleyecektim. Sürekli bir yerleri arayıp, direktifler verip duruyordu.

"Bu iki günde telefonları fişten çeksek en azından," dedim.

"Pekâlâ, çektim bile," dedi, telefonunu kapattı ve torpido gözüne koydu. Ben de annemi ve Aylin'i arayıp iki gün telefonsuz bir yerde olacağımızı haber verdim.

Yaklaşık iki saatlik yolculuktan sonra yemyeşil bir orman evine geldik. Girişte "Ağaç Evlere Hoş Geldiniz," yazılı kocaman bir tabela görmüştüm. Bir meşe ağacının dibine konumlandırıldığı için hakikaten de ağaç ev gibi gözüküyordu ve ismin ne kadar da görüntü ile müsemma olduğunu düşünmeden edemedim. Ömer'in dediğine göre burada tam otuz adet ağaç ev vardı ve birbirlerini görmeyecek şekilde dizayn edilmişti. Hakikaten de yol boyunca hiçbirini görememiştim. Tam bir sosyal izalasyon.

CamScanner ile tarandı

Evler ise pek şirin. Ahşaptan, tek odalı bir masal evi. Önünde küçük de bir bostanı vardı. Biber, domates ve patlıcanlar ürün bile vermişti. Ah, bunların fırında türlüsü harika olurdu şimdi! Bahçesinde şeftali ve erik ağacı yan yana sıralanmıştı. Alt dallarındaki erikler yenmiş olacak ki yalnızca tepedekiler güneş altında parlıyordu.

Kapıda bizi bekleyen görevli anahtarı bırakıp çekildi. Balkonuna adım attığımda sallanan sandalyeyi gördüğümde neredeyse sevinç çığlıkları atacaktım. Hep hayalimde böyle bir bahçeli evin balkonunda, sallanan sandalyede üzerimde battaniye ile kitap okurdum. Son zamanlarda bu hayalime bahçede oynayan çocuklar da dahil oluyordu. Ömer kapıyı açtı ve bizi samimi mobilyalarla döşenmiş bir oda karşıladı. Hayatımda daha evvel hiç bu kadar küçük ve şirin bir mutfak görmemiş olabilirim. Oturma odası kısmında ise yatak da olabilen iki tane kanepe duruyordu. Üstlerinde kırkyamadan nostaljik örtüleri vardı. Ortada da benzer desenlerde bir kilim.

İki gün boyunca bu masaldan fırlamış gibi gözüken evde öyle güzel anlar yaşadık ki... Bahçeden sebze toplayıp pişirdik, çıplak ayakla çimlerde yürüdük, ormanın içinde piknik yaptık ve hayali şarkılarımızla dolunay ışığında dans ettik. Dansın tam ortasında Ömer beni havaya kaldırdı ve inanılmaz ama muzip bir ifadeyle bir şarkı mırıldanmaya başladı,

"Deniz ve mehtap sordular seni neredesin,

Nasıl derim terk etti, bırakıp beni gitti..."

Ciddi ciddi söylüyordu şarkıyı ve "Alay ettiler benle," bölümünde artık kahkahalarımı tutamıyordum. Ben de eşlik ettim,

"Sen oldun bak bunlara sebep..."

CamScanner ile tarandı

> **Girdiğimiz her sert virajda savrulacak mıydık? Birbirimize tutunmak da bir seçenek değil miydi?**

Bu kadife şefkatindeki anıların ardından ara ara aklıma gelen, nefesimi kesen o tatsız anlar silikleşti ve artık emin oldum ki olmak istediğim yer Ömer'in yanıydı. Olmak istediğim yerde, olmak istediğim kişiydim. Onun da dediği gibi girdiğimiz her sert virajda savrulacak mıydık? Birbirimize tutunmak da bir seçenek değil miydi? Ben de onu seçtim.

Bu kısa tatilden tam üç gün sonra, seher yelini andıran uçuş uçuş gelinliğim ve ayaklarımda babetlerimle -aslında çimenlerde çıplak ayakla dolaşmak için çok ısrar etmiştim Ömer annesinin bu kadarını da kaldıramayacağını söyledi- saçlarımda papatyalı tacımla, Ömer'le el ele girdik bizim için hazırlanan düğün alanına. Yemyeşil çimlerle bezeli masalarda, davetiyemize "Rahat giyinmenizi tavsiye ederiz," notumuza rağmen toprağa saplanmış topuklarıyla cebelleşen misafirlerimizin arasından geçip nikah masasına oturduk ve bir süre sonra ikimiz de hayatımızın en güzel eveti ile birbirimize söz verdik.

Bugünü sanıyorum ömrünce bir yaz esintisi hafifliği hissi ile saklayacağım. Biz, Ömer'le bir elmanın iki yarısı değildik belki ancak keyifli bir bulmacayı tamamlayan girintili çıkıntılı yapbozlardık kesinlikle. Artık şarkılarımızla, gülüşlerimizle ve apansız gelen acılarımızla aynı yastıkta kocayabilirdik.

CamScanner ile tarandı

Zeynep / Temmuz 2019

"Alemde meşhut olan bu devran,
Tekâmül içindir, kemale doğru
Her nokta cevval, her zerre raksan,
Uçup giderler visale -vuslat- doğru."
Filibeli Ahmet Hilmi

Yıl dönümü için gittiğimiz mavi turun ardından ertesi gün hep birlikte yola çıktık. Normalde biz önden gidip ev hakkındaki son kararı verecektik lakin Veysel iki evi de görüntülü olarak gösterince içimize en çok sinende karar kıldık. Kader ne tuhaf, bütün planları en olmadık zamanda ters yüz etmeyi nasıl da başarıyor.

Yıllar evvel evimizi bir günde oturmaya hazır hâle getiren aynı maharetli eller yine harikalar yarattı ve bana bu güzel haberi Miyesser Hanım bizzat kendisi verdi.

"Evin hazır kızım, siz gelin biraz dinlenin, müsait olduğunuz bir vakit görmeye geliriz. Hepinizi çok özledik."

CamScanner ile tarandı

İlişkimizi bu noktaya getirmek için yıllarca kendimi nasıl hırpaladığımı ve bir arpa boyu yol ilerleyemediğimizi düşününce şimdi Derviş Dede'nin sözleri kulağımda çınlıyordu,

"Kulları düzeltmek bizim işimiz değil kızım biz elimizden geleni yaptıktan sonra Yaradan'a teslim edebilirsek işimizi, en güzel şekilde icabet edecektir dualarımıza."

Tasavvufa yöneldikten sonra hayatıma gelen güzelliklere her gün hayret etmekten kendimi alamıyorum. Hayret ki nasıl şükür dolu bir hayret! Esasen hayat zannettiğimiz kadar zor ve çetrefilli değilmiş. Bazen kendi hayatımızı kendi ellerimizle yokuşa süren bizzat kendimiz olabiliyormuşuz. Başımıza gelen talihsizlikler konusunda etrafta suçlu aradığımız parmağımızı kendimize çevirmek yapılması gereken ilk işmiş mesela.

Esasen hayat zannettiğimiz kadar zor ve çetrefilli değilmiş. Bazen kendi hayatımızı kendi ellerimizle yokuşa süren bizzat kendimiz olabiliyormuşuz. Başımıza gelen talihsizlikler konusunda etrafta suçlu aradığımız parmağımızı kendimize çevirmek yapılması gereken ilk işmiş mesela.

Bazen herkes bize karşı duruyor, herkes yanlış yapıyor zannederken ters yönde olan tek araç gibi haklı olduğumuz davayı yanlış yoldan savunuyor olabiliyormuşuz. Ünlü bir Kızılderili atasözünün dediği gibi "Kartalı vuran, kendi tüyünden yapılmış okmuş," bazen.

Ve ah! O Yaradan'la irtibatta olma hâli... Nasıl bir huzur, nasıl bir gönül ferahlığıymış. Tevekkeli değil kendime, "Dilhuş" mahlasını seçmem. Sahiden ben artık onun aşkı ile dolu "Gönlü

CamScanner ile tarandı

Ünlü bir Kızılderili atasözünün dediği gibi "Kartalı vuran, kendi tüyünden yapılmış okmuş," bazen.

hoş," bir kulu idim ve onun beni kendine çağırdığı bu yolculuktan sonra "Huşu Ağacı" gölgesinde demlendim. Bu nedenle de günlük olarak başladığım romanıma aynı ismi verdim. Yarın raflarda olup okuyucusuyla buluşacak kitabımın heyecanı içimde, ailemi yine bir arada görmemin huzuru kalbimde. Arkada oturan çocuklarım ve yanımda kadim yoldaşımla yine aynı keyifli şarkı dilimizde yeni yuvamıza doğru yol aldık.

Tin tin tinimini hanım
Tin tin tinimi hanım
Gezme istiyor canım...

CamScanner ile tarandı

Ömer /Ağustos 2019

SON SÖZ

Ben gönüllere satırlarımla bir, "Huşu Ağacı" tohumu ektim. Yürekler Yaradan'ın sevgisi ile gölgesinde demlensin, kuşlar meyvelerinden şifalansın, dallarında dinlensin, çocuklar kabuklarından kayık yapıp yüzdürsün, eğlensin istedim. Dilerim bu tohum kocaman bir ağaca evrilsin ve huzura aç gönülleri gölgesinde birleştirsin. Zira bilirim ki Yaradan kendi kelamı ile de müjdelemiştir, "Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulacaktır," diyordu arka kapakta.

Hasan, holdingin kitaplığına yeni kitap listesi oluştururken ısrarla bu kitabı önermişti. Söylediğine göre bir ay gibi kısa bir zamanda yüz bin kişiyi geçen bir okur kitlesine ulaşmış. Kitap ile ilgili okur yorumlarına baktığımda yazılanlar oldukça ilgimi çekti. Hasan da kesinlikle kıymetli ve seçici bir okurdu. Hiç tereddütsüz listeye ekledim ve Hasan gidip hepsini Vera'nın dükkanından alıp geldi. Raflara yerleştirmeden evvel kitabı incelemek istedim. Tasavvuf bugüne kadar hiç ilgimi çeken

CamScanner ile tarandı

bir alan olmamıştı. Nelerden bahsediyor diye ilk sayfasını açıp okumaya başladım.

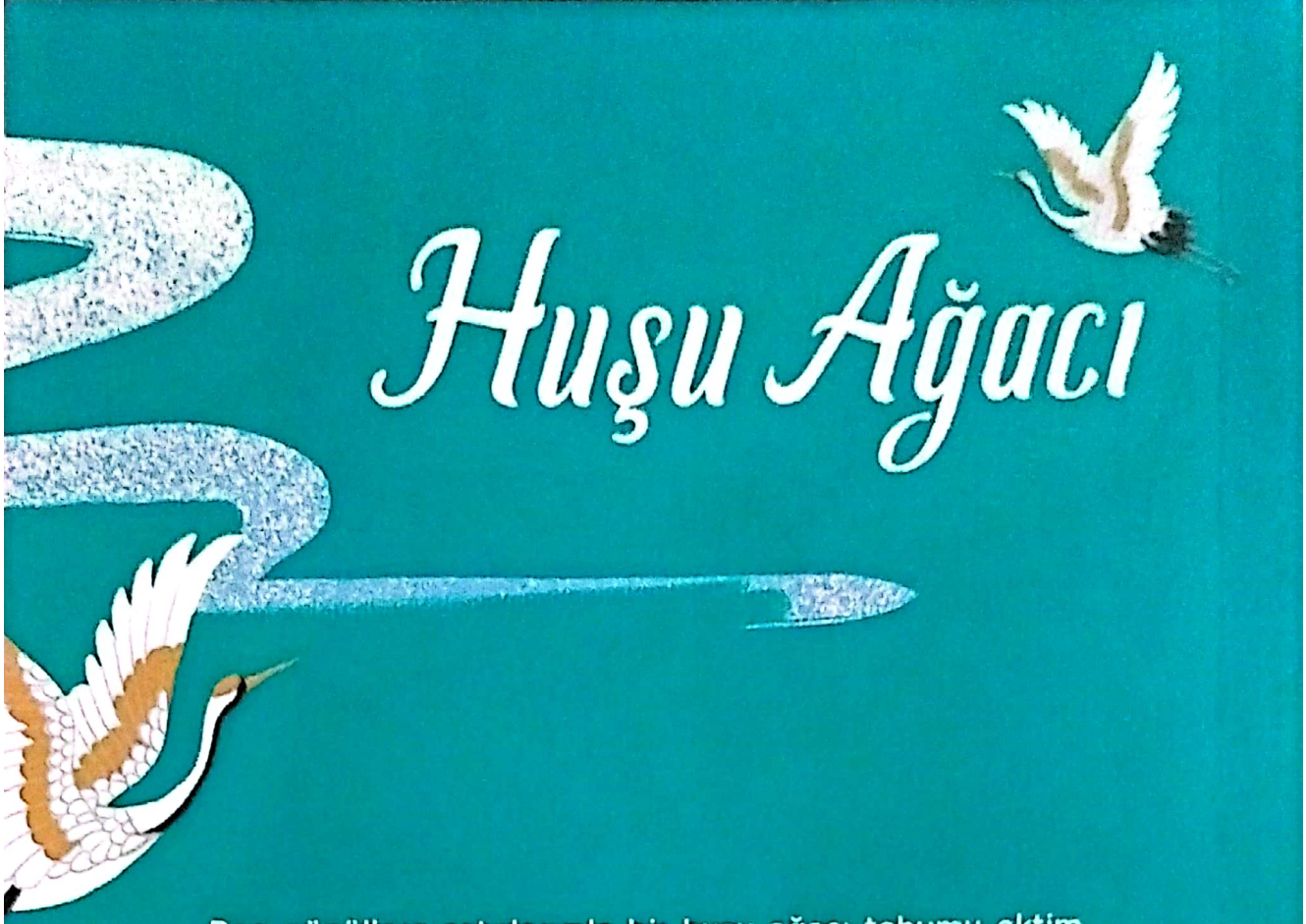
İlginç bir şekilde yazılanlar Zeynep'le son yaşadıklarımıza benziyordu. Başından hiç kalkmadan, tam dört saat boyunca sonuna kadar okudum ve bu kitabı Zeynep'in yazdığına emin oldum. Bütün kahraman isimlerini ve yer adlarını değiştirmiş olsa da ben ona hep, "Nazende Sevdiğim" derdim, işte bu satırlarda zerre-i miskal şüphem kalmadı. Zeynep de gayet iyi bir okurdu ancak iyi yazdığını da tartışmalarımız esnasında yazdığı o okkalı mesajlardan bilirdim. Lafı gediğine koymayı maharetle becerirdi. Kitapta birçok cümlenin altını çizerek okudum, hâlâ holdingdeki çekmecemde durur ve arada sırada ne zaman kendimi köşeye sıkışmış hissetsem rastgele bir bölümünü açar tekrar tekrar okurum.

Zeynep neden böyle bir kitap yazdığını benimle paylaşma gereği duymadı, bilmiyorum fakat ben de kitabı okuduğumdan ve her şeyi anladığımdan ona hiç bahsetmedim. Bana anlatacağı güne kadar sabırla bekleyecektim. Öte yandan ektiği o Huşu Ağacı'nın tohumu artık benim de kalbimde yeşermiş ve gölgesi bana da aynı huzuru bahşetmeye başlamıştı. Böyle bir duygunun varlığından bihaber geçirdiğim onca seneden sonra artık her sabah ben de onunla birlikte güne şükür şerbeti ile başlayıp sırtımdaki teslimiyet hırkası ile dolduruyordum her anımı.

Bu yaşananlar ve okuduklarımın hepsi Mevla'nın kuluyla, yine kulları aracılığıyla konuşmasından başka ne olabilirdi ki?

SON

CamScanner ile tarandı

Huşu Ağacı

Ben gönüllere satırlarımla bir huşu ağacı tohumu ektim. Yürekler Yaradan'ın sevgisiyle gölgesinde dinlensin, kuşlar meyvelerinden şifalansın ve dallarında dinlensin, çocuklarsa kabuklarından kayık yapıp yüzdürsün.

Dilerim bu tohum kocaman bir ağaca verilir ve huzura aç gönülleri gölgesinde birleştirir. Zaten Yaradan kendi kelamı ile de müjdelemiştir: "Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulacaktır."

Bu kitap huzuru aramak için kendi içine yolculuğa çıkan gönüllerin hikâyesidir. Ne demiş Tabduk Emre? Uyanma vakti geldiyse bir uyandıran olur elbet. Kimine Hızır kimine uçan kuş kimine biten ot kimine açan çiçek kimine akan su kimine dilsiz taş... Kim bilir belki de sizi uyandıran Huşu Ağacı olur.

THG
0335373
UDN

9 786052 297698

cezve
kitap

/cezvekitap
/cezvekitap
/cezvekitap

CamScanner ile tarandı